

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ετος 9^{ον} 1932

Τὴν ἑβδομάδα ἀπριλίου 1932 ΑΡ. 448

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΤΗΣ
ΕΡΕΥΝΑΣ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ
ΕΡΕΥΝΑΣ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ένα κομμάτι τσιγαρέτα της Καπνοβιομηχανίας μας. "Αν ό καπνοπώλης σας άρνηθή, αποταθήτε άμέσως εις τό Κεντρικόν...".

Νά, αυτό ήταν! Η Σοφία μάζευε τά κομμάτια. Κι' όμα τόκανε πενήντα, τά πήγαινε στόν καπνοπώλη μου κι' έπαιρνε χάρισμα ένα δάκερο πακέτο τσιγάρα γιά τόν κανακάρη τόν αδερφό της!

Ντραπάριε κι' εκείνη καθώς μέ είδε, γυρίζοντας, πίσω της, έκραυγε τό χαράκι και μου έτεινε τό πακέτο λέγοντας:

—Τά τσιγάρα σας.

—Μου τάνοιξες κόλλα, βλέπω...

—Μά πάντα σάς τ' άνοίγω... νά μήν κάνετε τόν κόπο...

—Ευχαριστώ.

Γιατί άραγε ήθελε νά μου τό κρήνη, σά νάταν κλειδιά; "Άλλη στή θέση της, όχι μόνο θά μου τόδελε, αλλά και θά μέ παρακαλούσε ίσως νά της φιλάω αυτά τά κομμάτια πού τά πετούσα. Η Σοφία όμως είχε πολλές ευαισθησίες και λιτότητες. Και πρώτα-πρώτα δέ θάθελε ποτέ νά μου φορώσει έστω και μιά τόσο μικρή φροντίδα. "Έπειτα φρόδαν μή της έλεγα πάλι πώς παροχαριδεί τόν Κώστα. Γιατί πολλές φορές της είχα πει πώς τόν χαλούσε μέ τά χάδια της, τά χαρτζιλίκια της, και τόν συνήθιζε νά μή τόν παρανοιάζει όταν δέν είχε δουλειά...

"Από κείνη τήν ήμέρα, χωρίς νά εξηγηθούμε καθόλου, όταν ή Σοφία δέν πρόφτανε τόν ύπνρήτη στή σάλα κι' άνοιγα τό πακέτο εγώ, πάντα θυμίζον νά βγάξω τό κομμάτι και νά τό άφίνω στό δισκάκι τού γραφείου μου. Τό πρωτό μου συγκρίζε, τδύρισκε και τόπαιρνε. Τό ίδιο κι' όταν έβιμε στό σπίτι της μιά-δύο, και κάποτε περισσότερες, ήμέρες. Γιατί έξωσας νά πώ, πώς τήν είχαμε μέ τήν ήμέρα. Έρχόταν τό πρωτό κι' έφηνε τό δαδί, νά κοιτάζει τά παιδιά της. Κι' όμα ήταν βαριά άφορστο κανέν' άπό τά τρία, ή ή μάννα της, ή ό Κώστας, καθόταν κοντά τους. Τότε τά κομμάτια στό δισκάκι μου σωρευόνταν, και τήν πρώτη μέρα πού έπαναρχόταν, ή Σοφία τάπαρνε μαζεμένα.

Βέβαια θάχε καταλάβει πώς μάντεπα πιά τό μυαλό της. Κι' όπτε τόν ύπνρήτη φιλάγε πιά γιά ν' άνοίγη αυτό τό πακέτο, όπτε στό γραφείο μου έβιαινε, όταν έδωκαν εγώ, γιά νά μου τό ξεφορτίξη βιαστικά. "Έξερε πώς δέν πετούσα πιά κομμάτια. Τό φιλάγα γι' αυτήν. Σιγά-σιγά ελγ' άποχτήρισε αυτή τή συνήθεια. Και τόκανα σχεδόν μηχανικά.

"Αξαφνα... συμφορά!

"Ένα πρωτό, άφού έβιαινε τρείς-τέσσερες ή μέρες, ή Σοφία ξανάφθε στό σπίτι μας συγχυμένη, λυπημένη, κλαμένη, έλεεινή.

—Α! Τι έπαθες, Σοφία;

—Ο Κώστας!... ό Κώστας μας!... έβλε φτωχός!

Και μιάς τά είπε κλαίγοντας:

Τό χειμώνα, τό παιδί είχε άρπάξει μιά πνευματία. "Έβλε τότε καλά, μιά τού είχαν μείνει εδέκασας. Δέν έδωσαν προσοχή, ένόμιζαν πώς ήταν άπό τήν άδυναμία. Και τόν μπουκωναν δσο μπορούσαν. Τού κάκουν. Τά εδέκασας έπέμεναν, ή άδυναμία μεγάλωνε και τό παιδί ξανάπεσε, γιατί δέν μπορούσε πιά νά στέκεται στά πόδια του. Φώναζεν τό γιατρό, Χάλασε τά μούτρα του όμα τόν εξέτασε και τούς είπε νά τόν πάνε στήν Κλινική νά τόν άξιονοσκοπήσουν. Τόν πήγαν, τόν κοιτάξαν και τόν βρήκαν φτωχικό. Και τί φτωχικό! Φαντάσου, δέν είχε πιά παρά ένα πλειονό. Τάλλο ήταν σχεδόν φαγομένο!

Μέσα σέ τρείς μήνες είχε γίνει όλη αυτή ή καταστροφή. Τό φανερό και ροδονόκενο παλιό, πού χαρούσαν, αλήθεια, νά τό βλέπης, είχε μείνει τό μισό κι' ήταν γλωμδ σάν πεθαμένο. Κι' άν δέν τό πήγαιναν άμέσως σέ κανένα σανατόριο, νά τό προλάβουν, θά πέθαινε.

—Νά τόν βάλουμε στή «Σωτηρία», της είπαμε.

—"Αχ, αυτό θά σάς έλεγα κι' εγώ!.. Μου είπαν: έβλε δύσκολο, μιά τ' άφεντικά σου θά μπορούσαν νά τό καταφέρουν... "Αχ, κυρία μου!.. "Αχ, κύριέ μου!... Κόμπετε, όπτε μπορείτε γιά τό παιδί!..

Και δός του κλάματα ή Σοφία, και δός του παρακάμια.

—Ελα, μίην κλαίς. Θά φροντίσουμε κι' άμέσως. Θά τόν περαιοηθούν κι' και θά γίνη καλά. Κι' ήλικωμένοι άόκρια γιατρέιονται, όταν ή άρρώστεια έβλε στήν άρχή. Κι' ό Κώστας, δεκοχτό χρονών παιδί, πού έδώ και τρείς μήνες έσταζε μέ τή γροθιά του σίδερο;...

"Η έλπίδα ξαναγύρισε στή μαύρη της καρδιά. Σκότισε τά δάκρυά της κι' άρχισε, δίως πάντα, τήν καθημερινή της εργασία.

—Μά πάντα σάς τ' άνοίγω... Νά μήν κάνετε τόν κόπο, μου είπε ή Σοφία.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΣΚΟΠΟΣ!

Τό 1807 οι Γάλλοι κατέλαβαν ένα μικρό νησί της Βαλτικής θαλάσσης, τή Ρούγα. Η φύλαξη τού νησιού είχε άνατεθεί σ' ένα Γαλλικό άποσπασμα, μ' έπί κεφαλής τό λοχαγό Δαβού, στόν όποιο, λίγες μέρες κατόνιν, έφτασε μιά κατεπείγουσα διαταγή τού Γενικού Έπατελείου περί άμέσου έκκενώσεως τού νησιού.

"Η επιδίβασι τού άποσπάσματος έγινε μέ τόση σπουδή και νοσημιότητα, όστε λησιμόνησαν όλοι, όπτι στό πίσω μέρος της παραλίας είχε τοποθετηθεί ός φρουρός ένας Γάλλος στρατιώτης, ό Ροισέλ.

Τό πλοίο, μέ τό άποσπασμα, έκανε σέ λίγο πάλιν κι' έφηνε κι' ό Ροισέλ έξακολουθούσε, μέ τ' όπλο έπί ώμων, νά κώδη βόλτες και μίγως της παραλίας, έντελώς άπληροφρόνητος γιά δσα συνέβαιναν. Κουρασμένος τέλος άπ' τήν πολύωρη όρθοστασία, ξεκίνησε και πήγε στό φυλάκειο γιά νά ζητήσει άντικατάστασι, αλλά μέ μεγάλη του έκπληξη τό βρήκε έντελώς κενό και μέ πού μεγάλη άόκρια άπελάσι του έμαθε, όπτι τό άποσπασμα είχε φύγει.

Μίην ξεροντας πιά τί νά κάνει, γιατί στό νησί σπάνια έπαιναν πλοία, πήγε στό πύκνωτο γηρό και μήτρε ψυχογινός σ' έναν άγαθό τερπνό, ό όποιος μάλιστα ύστερα άπό κάμποσο καιρό τόν πάντρεψε μέ τή μοναχοκόρη του.

"Ετσι πιά ό Ροισέλ ζούσε στό νησί σάν φτωχός νοικοκύρης μέ τή γυναίκα του.

"Υστερα άπό πέντε χρόνια, κατέλασε ξανά στό λιμάνι τού νησιού ένα γαλλικό πλοίο, τό όποιο μετέφερε εκεί Γάλλους στρατιώτες.

—Τώρα πιά έχάθηρα! είπε ό Ροισέλ, όταν έμαθε περί άπώλειας.

"Άλλα συγχρόνως μιά ιδέα τού φώτισε τό νού και τού έδωσε θάρρος. Έπρεξε γρήγορα στό σπίτι του, έφόρεσε τή στρατιωτική του στολή, πήρε τό όπλο του, κατέβηκε στήν παραλία και κατέβηκε πάλι τή θέσι τού φυλάκειος, στό ίδιο μέρος πού τόν είχαν άφήσει πούν άπό πέντε χρόνια.

Στό μέρος αυτό άποδιβάστηκαν σέ λίγο και οι Γάλλοι στρατιώτες μ' έπί κεφαλής πάλι τό λοχαγό Δαβού.

—Τίς εί;... τούς φώναζε τότε μέ βροντώδη φωνή ό Ροισέλ, προτεινόντας τό όπλο του.

Οί Γάλλοι άπομειναν μ' άνοιχτό τό στόμα.

—Τίς εί;! Ξαναφώναξε ό Ροισέλ.

—Καλά, και σū πούος είσαι; τόν ρώτησε ό λοχαγός.

—Σκοπός! άπάντησε ό Ροισέλ.

"Ο λοχαγός Δαβού θυμήθηκε τότε τό λησιμόμενο στό νησί στρατιώτη του, τόν όποιο θεωρούσε γιά χαμένο, κατέλαβε τί είχε συμβεί κι' έσκασε σάς γέλια. Κατόνιν τόν πλησίασε, τούφρισε τό γέλι και τόν συνεζήτη γιά τήν ποινή έπέλεξε τού πεθηνονός του.

—Βρέ, χαρά στήν έτοιμότη σου, Ροισέλ, έπρόσθεσε ό λοχαγός. "Όπτε πέντε χρόνια σπάζεις; Δουάν κι' εγώ άπό τώρα σού χορηγώ... κανονική άδεια έπί άόριστον!...

"Υστερα άπό μιά ώρα, τή φώναζε στό γηρό μου γιά νά της δώσω τό γράμμα.

—Αυτό θά τό πιάς μόνη σου στήν κυρία τού.

Πήρε τό γράμμα, όπως θάπαινε κι' ένα θαυματουργό γράμμα πού θάκανε καλά τόν αδερφό της.

"Εκείνη τή στιγμή, έπαισαν τά μάτια της στά κομμάτια πού ήταν μαζεμένα στό δισκάκι μου. Τήν είδα και της είπα:

—"Αν θέλεις, πάρε κι' αυτά. Ξέρω πώς τά μαζεύεις.

Χλώμισσε διαμιάς και ξεσπασε σπαραχτικά:

—Και τί νά τά κάμω τώρα πιά;... "Εγώ τά μάζευα γιά τόν Κώστα. Μά ό γιατρός είπε νά μή ξαναβάλω στό στόμα του τσιγάρο! "Ετσι τού ήταν γραφτό!... Αυτό τό βίσιω νά τού τό κνήμη ή άρρώστεια!... "Ας έβλε, νά ζήση τουλάχιστο!...

Μιλώντας έτσι και κλαίγοντας, πήρε τά κομμάτια, τά ζούλιξε στή χούφτα της, τάρριξε στό καλνθί στά σκουπίδια και βγήκε γιά νά πάη τό γράμμα.

"Ός τή στιγμή εκείνη, τ' όμιλούσαν δέν είχα συνηθισθεί και τόσο πολύ, "Αλλά—περίεργο!—τό τελευταίο της αυτό κίνημα μ' έχαμε διαμιάς νά νοούσο όπτι της τόν πόνο. Και στά μάτια μου άπέφταν δάκρυα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Ζ.

Μιά άπό τίς πλέον περιζήτητες κοσμικές κυρίες, της όποις ή εμφάνισις έβλε άριστοτεχνική και έκτάκτως διακοσμητική. Τίπες κρεολής, έπομένως φυσιογνωμία εις τό έπαλσον έλαιοειδή. Πάντοτε γελαστή και έκτάκτως χαριτωμένη. Κορμίσια ευφραστική, κομφοτάτη, συμμετρική. Δεινή χορεία, ή όπτι έχει ός κερταίνος τόν συζυγό της. Άποτελούν θαυμάσιο και άριστο θέμα στά σαλόνια. Έκτάκτως κοσμική, παρνούρεται τίς πλέον έκλεκτές δεξιότητες. "Η τουαλέττες της, έξαισες συνθέσεις χαρμάνι, γράμης και καλαισθησίας, άντιστοιχούν στήν αυθεντική τήν Παριζιανισμύ και εμφανίζονται χάρης στήν λυγρή σιλουέτα της.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Θαυμάσια δεξιότητες τήν παρνούρεσαν Τρίτην παρά τή ν. και τή κ. Αλ. Ρόστοις εις τήν γραμμήν και κομμήν έπαυλιν της Κη. κομής.

—Τόν τόνο της κομφοτήτος και τού Παριζιανισμού προέβλε ή οικοδόσισις μετά της θυγατρός της, ή πρώτη μέ κομμάτια βιαλέ μέ κομμή άριστοτεχνική και ή δις Ρόστοις μέ τουαλέτα έκτάκτως χαριτωμένη κόκκινη σέ έκτακτο σχέδιο μέ μακίρια κομφοτάτη.

—Στόν όροιο κήπο ένα γυροτό κομφοτόν κυριών και δων τούτον κομφοτό.

—Μαζά τραπέζια, διευθετημένα μέ πολύ γούστο, περιλάμβανιν λεπτότητα και έκλεκτά είδη κυλικίων.

—"Η οικοδόσισις, μέ τήν διακρίνονταν αυτήν χάριν, δέμει σπουδαιότητα, βοηθημένη υπό της όραωτάτης νεαράς θυγατρός της.

—Στό γούλο άρετά ζεύγη χορεύουν τόν νέο χορό εΦόρ—πάρ, ή όποιος θαυμάζεται ή όπτι άρχισθήσιν έν Παρισί—ός Μικέτα Ζαφειροπούλου μέ τουαλέτα έξαιρετικά σίς, ή όπτι μινωτόν και όμοιόμορφο κατέλλο.

—Επίσης παρνούρεσαν κ. και κ. Μουσούρη έν Καίρου, ή όποιος τουαλέτα, κ. και κ. 'Αδωνοπούλου, κ. και κ. Λαφίρη, κ. και κ. Χαρισμάδη μέ τουαλέτα έμφομύ άσπρη και άσπρη και άρδονό καστόνιο κατέλλο, κ. και κ. Ζαφειροπούλου σιλουέτα κομφοτάτην εγχερής.

—Εμφάνισις χαριτωμένης κομφοτήτος ή δις Αλίαν Αλ. Δημητριάδη μέ τουαλέτα ιδανική μπλε—σιέλ, ή δις Ν. Νικολαΐδη τουαλέτα άξιοθαυμάστη λόγω απλότητος και έφρ—πάρ, άπό βελούδο σέ διπύ τόνους φούβις, κατέλλο συντονισμένη, ός Ροισέλ τουαλέτα λαβάντ και μινωτό γκού με όρε—πάρ, καστόνιο μικρό κατέλλο στό γούμο του φορέματός της.

—Μιά προαντή, όσον και φελικτική εμφάνισις, ή δις Ν. Νικολαΐδη μέ τουαλέτα μπλε «Σανέλλ» και μινωτό στήν στήν μινωτή και σέ βαθύτερο τόνο άπό τό φορέμα.

—Επίσης παρνούρεσαν κ. και κ. Δ. Σκαναβή, δις Λιλή Σκαναβή μέ κόκκινη σίς τουαλέτα, κ. και κ. Νικολαΐδη, κ. και κ. Λαφίρη, κ. και κ. Πετρίτη, κομφοτάτην σιλουέτα μπλε και μπλε—σιέλ.

—Μιά εύφραστη άτρεξιόν ήτο ένα διασκεδαστικό 'Αμερικανικό παρτί, τό όποιον περιλάμβανιν διαγωνιστικό χορό μέ στοιχη—πάρ. Πρώτο βραβείον ή δις Μικέτα Ζαφειροπούλου μέ τόν κ. Λαφίρη.

—Δεύτερον βραβείον ή δις Νινέττ Ντεμιτριάδη μέ τόν κ. Γ. Αλ. Δημητριάδη.

—Μέ ύψαιτερον ένδοξασμύν πληροφρονηθεί, όπτι τήν ήν 'Ο. Νικολαΐδη στή Παρίσι όι γάμοι της όος 'Αλίας Διπλαρά—πάρ μετά τού κ. Βελλέο.

—Στήν χαριτωμένη και έκλεκτή 'Ελληνοπούλα προφέρονται όμα άνθρώπου άξιας, μεταξύ τών όποιων και ένα μπριλλάντι σέ μέγας καριόνη, έν μέρους της μητρος τού κ. Βελλέο.

—"Η δις 'Αλίας Διπλαράκου παρήγγειλε μιά σειρά τουαλέττων ή όποιων τούτον 'Αθηναζόν ραπτικήν όβον.

Η MONTAIN

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

"Α ν υ π ο μ ο ν ο ύ σ α ν.—Νά μή φορέιτε μάσκα άπό καυτσόν, αλλά τήν μάσκα τών Ρωμαίων, τήν όποια συνιστά και στήν Κάμα. "Η νά μεταχειρίζεστε τήν έξής άλοιφή:

"Αγγουρόνερο 10 γραμ.

"Ασπρο μέλι 60 γραμ.

"Ασπρο κερί 30 γραμ.

Βούτυρον κακάου 10 γραμ.

Χυμό άπό βολβούς κρίνων 50 γραμ.

"Απόσταγμα ρόδων 5 γραμ.

Γημιαστική νά κάνετε κάθε πρωτό, τουλάχιστον έπί ένα τέταρτο της ώρας.

Ε ρ μ ι ό ν η ν.—Γιά τά φουσκωμένα βλέφαρα, έβλε άποτελεσματικές ή έσπτες κομπόσσες μέ βορκαϊκό νερό.

Π ε ρ ι ε ρ η ν.—Θεσσαλονίκη.—"Η καλύτερη λούση γιά τό πρόσωπο, έβλε... τό νερό της βροχής, όσο κι' άν σάς φαίνεται περίεργο αυτό.

Τώρα πού σέ λίγο θ' άρχισουν τά πρωτοβόδια, μαζέριτε άρκετό νερό και πλένετε μ' αυτό τό πρόσωπό σας. Ρίχνετε άκόμα μέσα στό βροχόνερο και λίγες σταγόνες βενζόλης.

Ε λ έ ν η ν Β... Καβάλας.—Σάς συμβουλεύω—άφού, καθώς λέτε, δέν μπορείτε νά έχετε μοντέρνα και πλούσια έπαυλα στήν κρεββατοκάμαρά σας—νά ξανακάνετε αυτά πού έχετε μέ κρετόν. πού δέν κοστίζει πολύ, φτάνει νά τό διαλέξετε μέ όμοια σχέδια και άρμονικούς χρωματισμούς.

Σκεπασίτε τήν τουαλέτα σας και τό κρεβάτι—πράνιν μέ κρετόν, σπολίστε μ' αυτό και τά παράνθηρά σας και ντύστε και τίς πολυθρόνες σας. "Ετσι, ή κάμαρά σας θά πάρη μιά όμη καινούργια και χαριώδη.

Μ α ρ ι ά ν θ η ν, Καβάλλαν.—Τό σχέδιο πού θά έπικρατήση έρετός τόν χειμώνα στά φορέματα και στά έπανοφόρια, έβλε τό «ερενός». Άπλοδή τά μονοκόμματα κι' έφαριστά φορέματα σ' όλο τόν κορμό και τά όποια θά φαράινουν μόνο κάτω άπ' τούς γοφούς.

Η τάγια θά έβλε πού ήγλή άπ' όπτι έβλε τώρα και ή φούστες λίγο πού μακρόνες.

"Άλλά τό σχέδιο ερενός άπαιτεί πολύ καλλίγραμμο και λυγρό όμμα, όπτε πού άδύνατο όμως, άλλ' όπτε και ύπερβολικά γεμάτο.

Ι ω ά ν ν α ν, Πάτρας.—Νά μεταχειρίζεστε γιά τό πρόσωπό σας τήν έξής κομμή:

Ασπράς pur 100 gr.

Graisse de ruyon de veau 25 gr.

Jus de concombre 150 gr.

Amidon en poudre 80 gr.

"Αλείψετε τό πρόσωπό σας κάθε βράδυ μέ τήν κομμή αυτή, τήν όποιαν φυλάγετε σέ μέρος άρκετό, και τό πρωτό ξεβρόδεστε μέ χλιαρό ορόσταγμα.

Α ε υ κ λ ο ν Ρ ό δ ο ν.—"Αλεξάνδρειαν.—"Αφού έσπτε έσπτη, δέν πρέπει νά βάρετε πούν κόκκινα τά χείλη σας, αλλά όσς. Γά πολύ κόκκινα χείλη πηγαίνουν στίς μεγαλύτερες και τά βυσινιά στίς πούν μεγαλύτερες, στίς μεγαλύτερες.

Τό άκόμα μιά συνταγή ός άλοιφής γιά τά χείλη:

Huile d' amandes douces 120 gr.

Cire blanche 60 gr.

Oranette en poudre 12 gr.

Huile de roses 10 gouttes.

"Η άλοιφή αυτή, όδινε ένα όροιο όρόιο χρώμα στά χείλη και συγχρόνως τά κάνει λεπτά και μαλακά.

Γ α λ α τ ε α ν, Καβάλλαν.—Γιά τά ξανθήματα τού προσώπου σας νά μεταχειριζήτε τήν έξής άλοιφή:

Resorcine pulverisee 5 gr.

Oxyde de zinc 5 gr.

Amidon 5 gr.

Vaseline jaune 15 gr.

Κ α λ λ ι ό τ η ν Β... Βιτάλια.—"Αν θέλετε νά έχετε πυκνά και δυναμωμένα μαλλιά, νά τρώτε πολλά όσπρια και πού πάντων φακές.

"Α γ ν ή ν, Σύρον.—"Αν έσπτε ξανθή, νά ποτίζετε τά φωνιτά χτενίσματα, μέ πυκνές όνυλασιόν. "Αν άρκετάς έχετε μαύρα μαλλιά, νά τά χτενίζετε δσο τό δυνατόν άλλά μάλλον ίσα, μέ άρκετές όνυλασιόν.

Α υ δ ρ ι α ν, Αδριασαν.—Γιά νά έχετε όμμα άνθρώπο, μέ όμοιο λείο δέγμα, νά ρίχνετε μέσα στό νερό τού μπάνιου σας άρκετά ποσότητα σόδας.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΠΕΡΙΓΗΝΩΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στην 'Α-
ρίστη, πρωτεύου-
σα της πολιτείας
Σούνδρας, τοῦ Μι-
εκού, γίνεται ἡ
ἑσπρια μιά μέρα
ἕνας μυστηριώδης
ἴσπανός εὐγε-
νής, ὁ δὲν ἔ-
στειλάν δὲν ἔ-
κλει, μετὰ τὴν ἀ-
πόφαση νὰ διορ-
γανώσῃ ἰσχυρὴ
οὐνοδία ἀπὸ
κυνηγούς ἐνδύων
θηρίων, χρυσόθι-
ρας καὶ ἄλλους
τυχοδιώκτες καὶ
νὰ ἐκστράτῃ οὐ
μὲν αὐτοὺς στὰ βό-
θη τῶν παρθένων
μετακινῶν δασὴν, ὅπου βρίσκονται θησαυροὶ χρυσοῦ, μαχόμενος μετὰ τοὺς ἀν-
στρατεύας αὐτῆς προχωροῦν περὶ τῶν δασῶν. Ἐνῶ ἡ ἐτοιμασία τῆς ἐκ-
στράτειας αὐτῆς προχωροῦν περὶ τῶν δασῶν, ὁ δὲν ἔστειλάν καλεῖται ἑσπρια ἀπὸ
ἑνα χρυσόθιρα, τὸν Κουχίλλο, σὲ ἰδιαίτη συνέντευξιν. Ὁ ἴσπανός εὐγενής
παραγγίνει τῇ συνέντευξιν καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ Κουχίλλος εἶναι ἕνας παλιὸς
γνώριμος τοῦ κακούργου, μετὰ τὸν ὅποιο ἔχει παλιὸς λογαριασμόν. Εἶναι ἡ
τοιοῦ ἡ ἀλληλοφονίαν, μετὰ τὸ μυστικὸν τοῦ Κουχίλλου συγκρατεῖ τὸν δὲν
ἔστειλάν. Ὁ τυχοδιώκτης τοῦ προτείνει νὰ τὸν ἀπογείρῃ σὲ μιά χρυσόθιρα
κοιλίαν, μέρους μακρῆς, μέσα στὰ παρθένα δάση, ἀρκεῖ νὰ τὸν ὑποχρεώ-
σῃ ὅτι τὰ δάση ἀπ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ παραμυθένιον χρυσόθι, τὸ μερικὸν τοῦ
ἴσπανος. Ὁ δὲν ἔστειλάν δέχεται καὶ ὁ Κουχίλλος τὸν ἐξέρχεται πρὸς ἑμᾶς τὸ μυστικὸν
τῆς κοιλίας τοῦ χρυσοῦ. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ τὸ ἔφερε μόνον ἕνας ἀπομνηστικὸς
κυνηγός, ὁ Μάρκος Ἀρελλάνος. Ἐκκίνησαν κάποτε μαζὺ καὶ μαχόμενοι μετὰ
τοὺς ἴσπανούς, ἔφτασαν σὲ μέρος τοῦ θησαυροῦ, ἀλλὰ δὲν προφθάσαν οὔτε νὰ
τὸν ἀγγίξουν. Τότε ἐπετέθησαν ἑσπρια οἱ ἴσπανοὶ καὶ σκοτώσαν τὸν Ἀρελλά-
νον. Ὁ δὲν ἔστειλάν ἐκκίνησε γιὰ τὴν Κοιλίαν τοῦ χρυσοῦ μετὰ δύο βρο-
μάδες. Στὸ δρόμον βρίσκουν ἐτοιμασμένον ἀπ' τὴν δίψαν τὸν γιὸν τοῦ Ἀρελλά-
νου, τὸν Τιδοῦρκο. Ὁ Κουχίλλος μένει μαζὺ τοῦ καὶ τὸν φέρνει στὴν αἰσθή-
σιν του, ὅταν ἀκούει ἑσπρια τρομεροῦ βρυχηθμοῦ λιονταριῶν κοντὰ τοὺς

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Καὶ τὰ δύο μεγάλα καὶ φρενασμένα ἀπὸ θυμὸν, ἂν συμπεράναι
κατένας ἀπ' τοὺς βρυχηθμούς τους, μουμουρίζουν ὁ Κουχίλλος, τοι-
μάζοντας τὸ τουφέκι του. Ὁπωσδήποτε, ἂς σταθοῦμε πλάτη μετὰ πλά-
τη, σύντροφε. Τὰ λιοντάρια βρίσκονται ἐδῶ πλάι μας καὶ μπορεῖ νὰ
μᾶς οἰχτοῦνε ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν. Νά... Ἄκου... Ἄκουσες; ...
Πλησιάζουν... Σπάζουν τοὺς θάμνους καὶ τὰ ξερόκλαδα...

Τὰ δύο θηρία πλησίαζαν παρα-
ματικῶς, κάνοντας τεράστια πη-
δήματα καὶ σπάζοντας ὅτι συ-
ναντοῦσαν μπροστά τους. Δύο
τρομεροὶ βρυχηθμοὶ τράνταξαν
πάλι τὸν ἀέρα, μὰ τὴν ἴδια
στιγμὴ ἕνας πυροβολισμὸς ἀντή-
χησε.

—Πάτερ ἡμῶν!... εἶπε ὁ
Κουχίλλος. Ποιὸς νὰ κυνηγᾷ
τάχα στὰ μέρη αὐτά; Χαρά στὸ
παλλήκαρό!... Γὰ νὰ τρέξῃ ἑσ-
πρια ἀπὸ δύο λιοντάρια, θὰ πῇ
πὺς τὸ λέει ἡ καρδιά του.

—Θὰ εἶνε κανένας κυνηγὸς
τῶν δασῶν, εἶπε ὁ Τιδοῦρκος.
Τί λέτε;

—Ἐτοί θαρρῶ καὶ ἐγώ, ἀ-
πάντησε ὁ Κουχίλλος. Πάντως,
ἂς μὴ μετακινήθωμε ἀπ' τὴ θέ-
σιν μας. Μ' ἕνα πυροβόλισμὸν δὲν
σκοτώνει κανένας παρὰ μόνον
τὸ ἕνα λιοντάρι καὶ αὐτὸ, ἂν τὸ
πετύχῃ...

Δεύτερος πυροβολισμὸς ἀντήχησε.
—Χίλοι διαβόλοι! φώναξε ὁ Κουχίλλος. Αὐτὸς ὁ λεβέντης δὲν
χαρίζεται κατὰ τὴν φωνήν του. Καὶ νὰ δῆς πὺς δὲν ἀκούγον-
ται περὶ τὰ λιοντάρια, θὰ νὰ τὰ ἔχῃ ξεκαμῇ καὶ τὰ δύο; Ἄν τὸ
πέτυχε αὐτὸ, θὰ πῇ πὺς εἶναι ὁ ἄσος τῶν κυνηγῶν καὶ δὲν βλέπω
τὴν ὥρα νὰ τὸν ἀντικρύσω καὶ νὰ τοῦ σφίξω τὸ χεῖρ.

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ δὲν φαινόταν κανεὶς. Ἀπόλυτη γαλήνη
εἶχε ἀπλωθεῖ πάλι γύρω τους.

Ὁ Κουχίλλος ἐρευνῆσε γιὰ μιὰ στιγμή γύρω ἀπ' τὸ μέρος πὺς
βρισκόντουσαν καὶ εἶπε τὸ νέο:

—Τὸ καλύτερον ποὺ ἔχωμε νὰ κάνουμε, σύντροφε, εἶναι νὰ φύ-
γουμε ἀμέσως ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ πὺς εἶναι γεμάτο ἄγρια θηρία. Πή-
δησε πρὸς τὴν οὐδία τοῦ δὲν ἔστειλάν.

Ὁ Τιδοῦρκος δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἀνέθηκε ἡσυχά—ἡσυχά στὰ
καυκάκια τοῦ ἀλόγου τοῦ συντρόφου του καὶ ἐκκίνησαν.

Στὸ δρόμον ὁ ποτηρὸς καὶ καταχθόνιος Κουχίλλος ἄρχισε νὰ κά-
νῃ διάφορες πλάνες ἐρωτήσεων στὸ νέο:

—Λοιπὸν, Τιδοῦρκο, τὸ εἶπε, κυνηγᾷς πάντα θηρία γιὰ τὸ δέ-
μα τους;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Τιδοῦρκος ἀναστενάζοντας. Τί νὰ κάμω.
σύντροφε; Ἀπόμεινα μόνος μου στὸν κόσμον. Ἡ μητέρα μου πέ-
θανε. Καὶ τὸν πατέρα μου, τὸν καλὸν μου πατέρα...

—Τὸν ἐδολοφόνησαν οἱ ἄγριοι καὶ τὸν οἶζαν στὸ ποτάμι, συμ-

χίλλος εἶχε καταλάβει τὴ γυναικα του καὶ εἶχε ξαναβρεῖ τὴν γυναί-
κα του.

—Ἐτοί διαδρόμῃ, φίλε μου, ἀπάντησε, τὴν ἐποχὴ πὺς χιμῶν
ὁ πατέρας σου. Μάλιστα ἦμουν ὁ πρῶτος ποὺ μᾶς τὴν διδάσκει
καὶ ὅπως ἔξερεις, ἔτρεξα νὰ εἰδοποιήσω τὴ μητέρα σου.

Ὁ Τιδοῦρκος δὲν εἶπε λέξι. Βυθίστηκε σὲ θλιβεροὺς σπύρ-
μοις καὶ ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸ στήθος του...

«Κοιλίαν τοῦ Διαβόλου, τί πῆγα νὰ πάθω!», σκέφτηκε ὁ Κουχί-
λλος. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως στὸν Τιδοῦρκο τὸν εἶπε:

—Βλέπω, σύντροφε, πὺς βαρύνεσαι τὸν κόπον. Ἄν αὐτὸ ἔ-
δῃ νοιώθω γιὰ σένα ἐξαιρετικὴ συμπάθεια, ἔχω νὰ σοῦ προτεῖν
κάτι τὸ σπουδαῖον...

—Σ' εὐχαριστῶ, σύντροφε, λέγε, σ' ἀκούω... ἀπάντησε ὁ νέος.

Τότε ὁ Κουχίλλος τοῦ διηγήθηκε ὅτι τὸν ἐσώσωκε γιὰ τὴν ἐκ-
στράτειαν τοῦ δὲν ἔστειλάν καὶ τοῦ ἐπρότεινε ν' ἀκολουθῇ καὶ
αὐτὸς τὴν συντροφίαν τῶν χρυσόθιρων.

«Ἐτοί θὰ τὸν ἔχω πάντα μαζὺ μου καὶ θὰ τὸν ἐπιβλέπω, σε-
φτόναι ὁ χρυσόθιρας. Κι' ἂν καταλάβω πὺς ἔχεις ἡ τὸ μυστικὸν
τῆς Κοιλίας τοῦ χρυσοῦ ἢ τὸ φρικτὸ μυστικὸν τῆς δολοφονίας τοῦ
πατέρα σου, τοῦ φριχτοῦ καὶ σφαίρα στὸ κεφάλι καὶ πᾶσι τὸν ἀν-
τίστοιχον... Ἐξ ἄλλου, ὁ νέος αὐτὸς ἐνδιαφέρει καὶ τὸν δὲν ἔστειλάν.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μοῖ ἐξηγή-
σῃς.

Ὁ Τιδοῦρκος ἔκρινε τὰ ἑ-
κατὶ τοῦ Κουχίλλου μετὰ προση-
νῆ. Ἄν καὶ ὁ χρυσόθιρας δὲν ποῦ-
νε λόγο περὶ τῆς Κοιλίας τοῦ
Χρυσοῦ, ὡστόσο τὰ μάτια τοῦ νέ-
ου ἀστράγαναν ἀπὸ ὀργήν, γιὰ τὴν
στιγμὴν. Προσπορεύθηκε μοιρασ-
τὸν ἀδύνατον καὶ ἀπάντησε:

—Ὅστε εἶπα λοιπὸν! Πρὸς
νεύε ν' ἀνακαλύψετε χρυσόθι;

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος. Ἐ-
θὺς βλέπεις δηλαδὴ, πρόκειται γιὰ
μιὰ δουλειὰ τοῦ χερσὶ σου ἀπὸ
τὴν ὁποία δὲν θὰ βγῇς ἐντροπῶ-
νος. Λοιπὸν τί λές; Δέχου νὰ
οἰσθῇς μαζὺ μας;

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἡ πρότασί σου, ἀποκρίθη-
κε ὁ νέος, δείχνοντας πᾶν τὴν ἰ-
σχυρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἐν ὅ-
πως πρῶτης τάξεως. Ὅσο, ἔτσι
εἰκοσιτέσσερες ὥρες προσηνῆς
νὰ σκεφθῶ.

—Ἀπὸ ποῦν τὸν ἀγόρασες;

—Ἀπὸ κάποιον περυσινὸν, εἶπε ὁ Κουχίλλος, δίνοντας τὴν
φωνὴν τὸν πὺς φωνάζει τὸν. Μὰ τί ἔπαθες, σύντροφε; Γιατὶ κά-
νεις ἔτσι; Μήπως ἦταν δικό σου τὸ ἄλογο αὐτὸ καὶ σοῦ τὸ ἔλε-
ναν;

Ὁ Τιδοῦρκος ἀναστενάζει, ἄφησε τὸν Κουχίλλο ἐλεύθερον καὶ
εἶπε μετὰ φωνὴν λιγνὴν:

—Μὲ συμπάθει, φίλε μου, γιὰ τὴν ἑσπρια δόγῃ μου. Εἶχα
ποῦς λόγους μου πὺς φρόνιμα ἔτσι. Συμπάθεισέ με...

—Συμφωνοῦμαι, ἀπάντησε ὁ χρυσόθιρας με καλωσύνην,
ἀντιθέτως τὰ μάτια τοῦ λάμπαναν ἀπὸ ὀργήν καὶ μίσος. Ὅσο, ἔτσι
πρῶτος, σύντροφε. Θυμῶνεις πολὺ εὐκόλῃ καὶ αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνον
στὰ μέρη πὺς βρισκόμαστε. Ἐννοεῖς; Καὶ τώρα πῆδησε, σὲ παρα-
καλῶ, στὰ καυκάκια τοῦ ἀλόγου νὰ φεύγουμε. Χασομερήσαμε ἀρ-
κετὰ καὶ ὁ δὲν ἔστειλάν θὰ μᾶς περιμένῃ.

Ὁ Τιδοῦρκος ἀναστενάζει, ἄφησε τὸν Κουχίλλο ἐλεύθερον καὶ
ὁ Κουχίλλος ἐξεπρότεινε τὸ ἄλογο του καὶ τοιμάστρε νὰ τὸν πυρο-
βόλησιν, διὰ νὰ ἔσφατον καλὰ σπασμὸς ἀλόγου ἀκούστησε καὶ ἕνας ἰ-
σπανὸς παρασηνῆ.

—Νὰ πᾶν ὁ διαβόλος! μουμουρίζουν ὁ χρυσόθιρας, ἑσπρια
καὶ γογγίζον τὸ ἄλογο τὸν ἄλογο. Ὁ δὲν ἔστειλάν θὰ μᾶς περιμένῃ καὶ
τὸν ἔστειλάν. Μὰ ἔγωγε, σὺν, Τιδοῦρκο, ἔστειλάν... Τὰ θη-
ρία καὶ τὰ θῆρα θὰ φᾶν τὴν σάρκα σου, ὅπως ἔφαγαν τὰ ψάρια
τὸν πατέρα τῆς σάρκα τοῦ πατέρα σου...

—Σύντροφε, ὁ τυχοδιώκτης γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἰσπανοῦ
καὶ φώναξε:

—Μὰ! Ἐτοί εἶσαι, Βενίτε; Τί διαβόλος ἦσθες νὰ κάνης ἐδῶ;

—Χὰ κατὰ διαταγὴν τοῦ
κυρίου μου δὲν ἔστειλάν, ἀπάν-

τησε ὁ ἰσπανός. Μ' ἔστειλε νὰ δῶ
τὸν ἰσπανόν. Τὸν ἔσωσες λοιπὸν
νὰ πὺς βοήθησε στὸ δρόμον;

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

—Ναί, εἶπε ὁ Κουχίλλος, ἔτσι
καὶ τὸν ἰσπανόν.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΝΤΕΡΑΣ

γιατρός Ντεράς καθόταν μόνος του στο γραφείο του, μελετώντας ένα επιστημονικό βιβλίο, όταν ξαφνικά κάποιος χτύπησε στην πόρτα, σιγά, διακριτικά...

«Ο γιατρός ανασήκωσε στο ελαφρύ αυτό χτύπημα.

— Έμπρός! είπε, ενώ η καρδιά του έπαλλε δυνατά.

Η πόρτα άνοιξε και μία χαριτωμένη νέα κόρη παρουσιάστηκε.

— Θεέ, ελτε με φωνή μελωδική και γλυκειά, η θεία έχει λίγο πυρετό.

— Καλά, καλά, απάντησε ο γιατρός, θα έρθω να την ιδώ. Κι' εσύ πώς είσαι, μικρή μου Μαριέττα;

— Έγώ είμαι πάντα καλά, απάντησε χαμογελώντας η νέα.

Ο γιατρός την κύτταξε για μία στιγμή παθητικά. Μά η Μαριέττα έφυγε γρήγορα-γρήγορα, σαν να μην υπορούσε να υποφέρει το βλέμμα του από αυτό.

Μόλις ο γιατρός βύαινε μόνος, αναστέναζε κι' άρχισε να μονολογεί.

— Κάθε μέρα εινε και πιο άμορφη. Πώς περνάει ο καιρός!...

Είπε δεκάξη δώδεκα χρόνια που μένει μαζί μας. Ήταν ένα μικρό, χλωμό κοριτσάκι όταν την πήραμε στο σπίτι μας. Και τώρα εινε δασύς και τρανταχτική, σαν την Άνοιξη. Θυμάμαι... Δεκάξη χρόνια πριν, ο πατέρας της, ο φίλος μου και συνάδελφός μου Μπουσσώ, πέθανε από μια πληγή που πήρε στον πόλεμο, στην κλινική μου. Και πεθαίνοντας μου είπε:

— Ροβέρτε, σου έμπιστεύομαι τη Μαριέττα μου. Τώρα που εγώ πεθαίνω, θα μείνει δλωμόναχη στον κόσμο, μία και δεν έχει μητέρα.

Ορκίσου μου πως θα την αγαπάς σαν παιδί σου.

Του το όρκιστρα. Άλλα το κακό εινε πως δεν αγαπώ τη Μαριέττα σαν παιδί μου. Την αγαπώ με πάθος, την αγαπώ φλογερά. Και μου φαίνεται πως κι' αυτή άρχίζει να το καταλαβαίνει. Εινε τρομερό, τρομερό!...

Δεν υποχώ να κινήσει πεί την ταραχή μου όταν τη βλέπω... Και τι θα γίνει, Θεέ μου, τι θα γίνει, όταν το καταλάβει η γυναίκα μου; Άγαπτα πολύ τη Μαριέττα, άλλ' αν αντίληφθεί τίποτε, θα γίνει θηρίο!...

Φτωχή Μαριέττα!... Με πόση άφοβησιν περιποιείται την άρρωστη πάντα γυναίκα μου! Προσπαθεί κι' ανασταδωσιν με άφοβησιν και με στοργή τις φροντίδες, με τις όποιες την περιβάλλουμε από μικρούνα.

Πώς την αγαπώ!... Πόσο την αγαπώ!...

Εινε ή άμορφη, εινε ή χαρά, εινε το χαμόγελο της ζωής μου.

Η γυναίκα μου εινε πάντα άρρωστη, γχωρινάρα, νευρασθενική. Ένώ η Μαριέττα εινε πάντα γελαστή, άμορφη, παθητή.

Βέβαια εγώ είμαι πολύ μεγαλύτερος της, μά την αγαπώ σαν τη χαρά, σαν το φώς, σαν την Άνοιξη.

Τη στιγμή αυτή άκουσθηκε πάλι ή φωνή της Μαριέττας έξω από την πόρτα του γραφείου:

— Θεέ, η θεία εινε να έρθετε γρήγορα.

Ο γιατρός Ντεράς χαμογέλασε πικρά.

Γιατί δεν τόλμησε να μπη μέσα; σκέφτηκε. Με φοβάται;.

Σηκώθηκε κατόπιν και πήγε στο δωμάτιο της γυναίκας του, όπου βρισκόταν κι' η Μαριέττα.

Η γυναίκα του είχε πάλι από όλα και τίποτα, όπως πάντα.

Δεν είχε τίποτα το σοβαρό, της είχε ο Ντεράς, αφού την εξέτασε. Να πής λίγο τίλιο κι' ανθόνοτο.

Θα το έτοιμάσω άμέσως, εινε ή Μαριέττα, κι' έφυγε από το δωμάτιο.

Κλαίει, εινε τότε ο γιατρός στη γυναίκα του, την κοιτάζει πολύ τη Μαριέττα. Γιατί δεν προτιμάς να σε περιποιείται μία νοσοκόμα;

— Μία νοσοκόμα; φώναξε η κυρία Ντεράς. Ο Θεός να με φυλάει! Μά η Μαριέττα με περιποιείται σαν παιδί μου. Θέλω να πεθάνω στα χέρια της.

«Κι' όμως δεν πεθαίνεις», σκέφτηκε με μίσος ο Ντεράς.

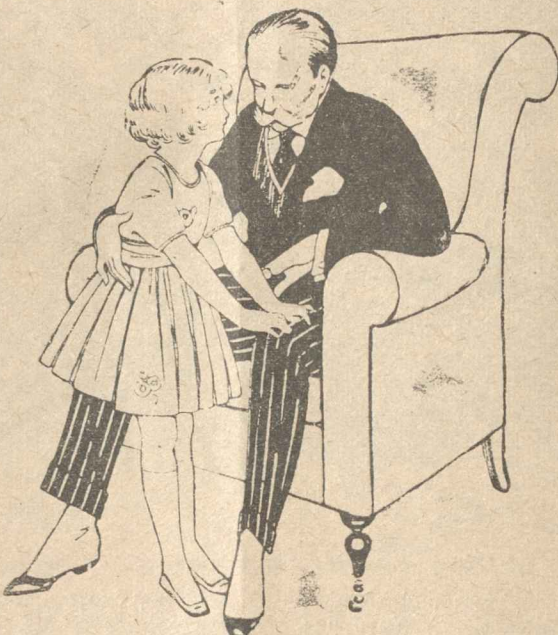
Μά ξαφνικά ανατρίχισε. Είχε φανεί λοιπόν ως εκεί; Νά έπιθυμεί τον θάνατο της γυναίκας του; Ναι. Μ' όλα την ήλεια των σαράντα οχτώ χρόνων, αυτός, ο διάσημος γιατρός Ντεράς, ο ζηλευτός έπιστήμον, ο σοφός καθηγητής, είχε άγασσει για πρώτη φορά στη ζωή του, τόσο θερμά, τόσο τρελά, μέχρι έγκληματος, ένα νέο κορίτσι εκκοσι δύο μόλις χρόνων!

Ξαφνικά ή κυρία Ντεράς αναστέναζε.

— Και πόσον καυρό θα την έχουμε κοντά μας ακόμα τη Μαριέττα; ψιθύρισε. Εινε νέα, θα παντρευτεί.

Ο Ντεράς έννοιωσε κάτι να του σφίγγει τον λαιμό.

Ήταν ένα μικρό, χλωμό κοριτσάκι όταν την πήραμε σπίτι μας...

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΙΜΑΝ

— Ξέρεις κι' αγαπά κανένα; ρώτησε τη γυναίκα του.

— Έτσι μου φαίνεται, απάντησε ή άρρωστη. Αγαπάει...

— Ποιόν; ρώτησε ο Ντεράς, αγωνιώντας.

— Μά... τον Ίακωβο Ντεράβι, αν δεν κάνω λάθος.

— Τον Ίακωβο Ντεράβι! Έναν από τους πελάτες μου; Έτσι ή ρωστό;

— Έναν άρρωστο, που σε λίγο θα εινε καλά, καθώς λέει και ο ίδιος. Εινε ήδη πολύ καλύτερα με τη θεραπεία που του κάμεσαι. Φαυμάσιος γιατρός, Ροβέρτε μου. Μόνο έμεινε δεν μαγειρεύει γιατρέμης.

— Και πώς το ξέρεις πως τον αγαπάει; Ξαναρώτησε ο γιατρός.

— Μου το έχει έμπιστευθεί. Κι' αυτός τη λατρεί.

— Πώς δεν μου εινε τίποτα έμεινε;

— Δεν τολμούσε να σου το πη ή ίδια. Μου ανέθεσε έμεινε να το πω. Μά γιατί φαίνεται δυσαρεστημένος, Ροβέρτε; Ο Ίακωβος εινε φανμάσιος νέος, ώραιος, πλούσιος.

— Ναι, μά εινε άρρωστος.

— Και όμως, όταν προχτές σε ρώτησε αν του έπιτρέπεται να παντρευτεί, του είπες ότι σ' ένα μήνα θα εινε πεί έτελος και να θέσει να σκεπτεί για το μέλλον του.

— Δεν ήξερα πως θέλει να πάρη τη Μαριέττα.

— Τι θα πη αυτό; Μία φορά που του είπες ότι μπορεί να παντρευτεί...

— Ναι, ναι, έστο, αλλά δεν εινε δυνατόν να πάρη αυτή τη θιέττα.

— Μά γιατί, γιατί; Εινε τόσο καλός! Και ή Μαριέττα τον πάει τρελά. Θα πάνε μετά τον γάμο τους να κατακρησιν στη θιέττα...

Τη στιγμή αυτή μπηκε μέσα ή Μαριέττα κι' ένα φιλτάκι στο χέρι.

— Το τίλιο σας με το ανθόνοτο, θιέττα.

— Μου το προχώρησε προς την άρρωστη.

Μά ο Ντεράς τη σταμάτησε:

— Μαριέττα, εινε, ή θεία σου που εινε μυστικό σου, το μυστικό της καρδιάς σου, εινε τρελά, παιδί μου, το να θέ; να παντρευτεί ανθόνοτο.

— Ά, ή θεία σάς μίλησε; εινε σαραντανη ή Μαριέττα, άφροντας με χέρι τρελό να το φιλτάκι έπάνω σ' ένα τρελό και να θέ; να παντρευτεί με το χέρι, αυτό το καλλά. Δεν θα έρθω ποτέ στην άγκαλιά του από το πεί...

Δεν θα έμεινε με την άρρωστη γυναίκα μου, την άρρωστη αυτή θιέττα...

Και καθώς ο Ντεράς δεν είχε ται, Μαριέττα του εινε δειλά:

— Θεέ, εδώσατε πρό ήμερών στον Ίακωβο την άδεια να παντρευτεί με την καλή. Του είπατε πως θα του κάμετε δειλά έμεινε ακόμα και θα γίνη πεί έτελος και...

— Δεν ήξερα πως προκειται για...

Μουρούσιος ο Ντεράς.

Έπενεθι τώρα ή γυναίκα του γιατρού και τον ρώτησε κάπως ρωσμένη:

— Μά έπί τέλους, τι θές να πής; Πρέπει να είσαι το ίδιο καλός, εινε για τη Μαριέττα πρόκειται, εινε για ένα άλλο καλό.

Ο Ντεράς φοβήθηκε μήπως προδοθεί κι' απάντησε:

— Καλά... Καλά... Για να ιδούμε πως θα πάει ο Ίακωβος το τέλος της θεραπείας.

Ο Ίακωβος Ντεράβι, πήγαυε πραγματικά δυο και στο κατώ των τελευταίων από καιρό, χωρίς στη θεραπεία του καθηγητή Ντεράς.

Και ή Μαριέττα ήταν όλη χαρά.

Αποκαλούσε ήδη τον Ίακωβο: «Ο άρρωστος μου».

Κι' εκείνος της είχε υποσχεθεί ότι θα ήρθε στο χέρι της τοις θεοτός της γνοίς μόλις έκανε την τελευταία ένεση.

Μία μέρα ο Ντεράς είδε τον Ίακωβο και τη Μαριέττα να φουκλουν στο διάδρομο. Σε μία στιγμή μάλιστα ο Ίακωβος έκανε και άμνησε τη Μαριέττα στο στόμα.

Ο Ντεράς στεκόταν πίσω από ένα μεγάλο παραβάν, κι' έβλεπε τους δυο έρωτευμένους, χωρίς να τον βλέπουν αυτοί. Άκουσε στα τον Ίακωβο να λη στη Μαριέττα:

— Ξέρεις, αγαπώ τον, αήριο τελειώνει πεί ή θεραπεία μου. γλύνωσα, σάηκε από τον θάνατο, μπορώ πεί να έχω δική μου στη ζωή. Μπορώ να έλπω στον έρωτα, στην εύχρη, Μισόμορο...

σε ζήτηση από τον γιατρό οριστικώς.

— Ναι, ναι, απαντήθηκε ή Μαριέττα. Θέλω να γίνη γρήγορα ο γάμος μας. Θέλω να φύγω γρήγορα απ' εδώ.

— Γιατί, αγαπώ μου;

— Μά με ρωτάς γιατί, Ίακωβε... Υποπτεύομαι κάτι το τρομερό... Όταν γίνω γυναίκα σου, θα σου τα πω όλα. Προς το παρόν, μίλησε στο θεό μου πατέρα. Πάρε με από κοντά του...

— Ηούσσε, αγαπώ μου. Όλα θα τελειώσουν σύμφωνα με τις έπιθυμίες μας. Θα γίνης δική μου. Κανένας δεν μπορεί να μάς χωρίσει πεί...

Πίσω από το παραβάν ο γιατρός χαμογελούσε άγρια, σιληρά, μόνηρά άκούοντας τα λόγια αυτά, και ψιθύρισε:

— Θα σάς χωρίσει ο θάνατος!... Ο θάνατος!...

Την άλλη μέρα ο Ίακωβος πήγε στο γιατρό Ντεράς για την τελευταία ένεση.

Ο Ντεράς είχε ένα παράξενο κέφι την ήμερα αυτή. Τα μάτια του έλαμπαν αλλόκοτα, όπως των τρελών. Κι' ενώ έκανε την ένεση στο νέο, του μίλησε συγχρόνως, με φωνή μοχθηρή και υπόκορη:

— Μην κινιθής, νεαρό μου φίλε. Σας το έχω πει. Άρχει μά άδεια κίνηση, ένα μικρό λάθος, λίγο παραπάνω φάρμακο από όσο πρέπει, και να σάς σκοτώσουν σχεδόν άμέσως... Για φαντασθήτε, άήθεια, κάναμε ένα τέτοιο λάθος!...

Ο γιατρός γελούσε νευρικά, λέγοντας τα λόγια αυτά, κι' ο Ντεράβι γελούσε κι' αυτός μαζί του άνυποπτος.

Έξαφνα ο νέος έγινε κατακόκκινος. Η φλέβες του μεταπών του έξανθήσαν.

Ο Ντεράς είχε έντοματίζον άποσύνει τη βελόνα από το χέρι του, έλαμπε μά άποσύνια άάμα, ξαναγέμισε τη σύριγγα και κρατώντας την στα χέρια του, κύτταξε τον νέο με προσοχή.

Ο Ντεράβι από κόκκινος είχε γίνει τώρα κατάρλας κι' άνέπνεε με δυσκολία.

— Άποφρατε; τον ρώτησε ο Ντεράς με φωνή βροχή.

Ο Ντεράβι δεν απάντησε παρά κι' ένα πινυμένο βρογγίτι και κλονίστηκε σύγχρονα.

Κι' έξαφνα, σαν να φώτισε ή φοβερή αλήθεια να δλωμένο πνεύμα του νέου, δοσθήκε, με μία τελευταία προσπάθεια, δοκίμασε να κινή ένα βήμα προς τον γιατρό, με τα μάτια άρρωσμένα, προσπαθώντας να φωνάξη, μά ή κραυγή του πνιχτή στον λάρυγγά του...

Τα γόνατά του λήσαν, τα χέρια του κινήσαν σασμαδικά κι' έπεσε βαρύς κάτω στο πάτωμα, σαν ένα πληγμένο ζώο!...

Ο Ντεράς δεν σάλεσε καθόλου απ' τη θέση του, δεν έδεξε καμιά συγκίνηση. Κιόταξε μόνο το ρολό που ήταν αντίχρη του. Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν...

Ο Ντεράβι κοιτόταν πεί ασάλευτος στο πάτωμα, με τα μάτια δλωμένα...

Ο Ντεράς πήγε κοντά του, έσκυψε έπάνω του κι' άκουσθηκε τ' αυτό τον στην καρδιά του νέου.

Κι' όταν βεβαιώθηκε ότι ή έρωτευμένη αυτή καρδιά δεν χτυπούσε πεί, δοσθήκε, σήκωσε άποσραστικά το μανίκι του άποκαλύψου του, έρπιασε τη σύριγγα του με τη βελόνα της σύριγγας κι' έχυσε στις φλέβες του το ίδιο δηλητήριο, με το όποιο είχε σκοτώσει, λίγο πριν, τον Ίακωβο...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΜΒΑΣΑΙ

Ο διάσημος Γάλλος θεατρικός συγγραφέας Μπουμαρσαί ήταν, ως γνωστόν, γινός ένος φταχτού όνολογιά. Ή μεγάλες του όμως έπιτυχίες στο θέατρο, τον έκαναν τόσο ένδοξο, ώστε ή παρουσία του να θεωρείται τιμητική για τα άριστοκρατικώτερα σαλόνια της έποχής του και άπαραίτητη για τις πιο έπίσημες άάμα δεξιώσεις των άνατόνων.

Σε μία τέτοια δεξίωση κάποτε, ένας κακεντρέχης αλλικός, ο όποιος δεν έβλεπε με καλό μάτι όλες εκείνες τις τιμές που άπεδίδοντο στον διάσημο συγγραφέα, τον έλλησισε σε κάποια στιγμή με την πρόθεση να τον έξευτελίση και να τον ταπεινώση, άποκαλύπτοντας έπί παρουσίας τριών την ταπεινή του καταγωγή.

— Μά την αλήθεια, κύριε Μπουμαρσαί, εινε, σάς βρήκαω στην πιο κατώληρη στιγμή. Μου έχει χαλάσει το ρολόι μου. Κάμετέ μου, σάς παρακαλώ, τη χάρι να το κυττάζετε, να ιδήτε τι έχει.

— Εύχαριστώ, κύριε μαρκήσιο, αλλά σάς πληροφορώ ότι δεν έχω καμια δεξίτητα σ' αυτήν την τέχνη.

— Εινε υπερβολική ή μεταφροσύνη σας, κύριε Μπουμαρσαί. Έλάτε, σάς παρακαλώ, κυττάξτε το.

Ο Μπουμαρσαί ύστερα απ' αυτό, πήρε πραγματικά το ρολόι στο χέρι του, αλλά με τρέπο το άρπασε έπίτηδες να πειη καταγής και να γίνη κομμάτια.

Έτσι ο μοχθηρός μαρκήσιος έφυγε καταφουρησμένος και χολοκαμένος για το πάθημά του.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΑΘΟΥΣΑΛΕΣ

Θά φτάση άραγε ποτέ ή έποχή που όλοι οι άνθρωποι θα πεθαίνουν σε ήλικια μεγαλύτερη των 100 έτών;... Οι όνιολόγοι εινε βέβαιοι κι' αυτό και ύποστηρίζουν μάλιστα ότι ή κανονική διάρκεια της άνθρωπίνης ζωής θα έρρεπε να εινε 100—150 χρόνια.

Ο Μαθουσάλας έζησε 969 χρόνια!... Ο Άλμπερτίν, έπίσκοπος της Αλβανίας, έφτασε σε ήλικια 150 έτών. Ο Άγιος Νάρκισσος, έπίσκοπος της Ιερουσαλήμ, έζησε 116 χρόνια. Το 1637 πέθανε στην Αγγλία κάποιος Τόμας Πάρο, σε ήλικια 148 έτών. Το 1810 ζούσε στη Γαλλία ο γιατρός Πέτρος Ντεφουρνέλ, 119 χρόνων. Το 1850 άπρηξε στη Ρωσία ένας γέρος 168 έτών. Ο Άμερικανός Τζων Σέβι, τέλος, είχε το 1914 ήλικια 126 έτών.

Όπως βλέπετε λοιπόν, τα παραδείγματα ανθρώπων που έζησαν περισσότερα από 100 χρόνια, δεν εινε και τόσο σπάνια! Στην Εύρώπη υπάρχουν και σήμερα άάμα, άρκετοι Μαθουσάλαι. Κάποιος σοφός μάλιστα που έμεινε πολλά χρόνια στη Βραζιλία, παρατήρησε ότι σε μερικές περιοχές της χώρας αυτής, οι άνθρωποι εινε έξαιρετικά μακρόβιοι. Σε κάθε δηλαδή εκατομμύριο κατοίκων, υπάρχουν 35 μακρόβιοι, που έχουν περάσει τα 100 χρόνια κι' έχουν φτάσει στα 120, ή και στα 130. Στην Καλιφόρνια πάλιν ή άναλογία αυτή εινε πολύ μεγαλύτερη: Υπάρχουν δηλαδή 100 μακρόβιοι σε κάθε εκατομμύριο κατοίκων.

Πολλοί έπίσης απ' τους μεγάλους έπιστήμονες, συγγραφείς και καλλιτέχνες πέθαναν σε πολύ προχωρημένη ήλικια. Ο διάσημος χημικός Σεβέρ (γνωστός για τις μελέτες του έπί των ζωικών λιπαρών οξείων), έζησε 103 χρόνια (1786—1889). Ο περσικός Γάλλος συγγραφέας Φοντενέλ έφτασε στα 100 χρόνια (1637—1737). Ο ζωγράφος Τσιανός πέθανε από πανούκλα σε ήλικια 99 έτών. Στην ίδια ήλικια έφτασε κι' ο άρχαίος Σοφοκλής. Ο Μιχαήλ Άγγελος πέθανε 88 έτών. Ο Βοσκάνος, ο Μαντζόνι, ο Βέρνι και ο Νεύτων, 85 έτών. Ο Βολταίρος, ο Φραγκλίνος κι' ο Μεταστάσιος, 84 έτών. Ο Γκάιτε, 83 έτών, ο Σουλζν και ο Βόλτα, 82, ο Σαταδριάνος, ο Ρολάν και ο Κάντ, 80 έτών.

Γιατί λοιπόν οι άνθρωποι πεθαίνουν συνήθως σε ήλικια κάτω των 70—80 έτών;... Διότι απλούστατα έχουν την πεποίθηση ότι δεν μπορούν να ζήσουν περισσότερα!... Εινε δηλαδή αυτό μά άδυστοβολή που την πληρώνουμε όλοι με τη ζωή μας. Όφειλται δέ σε μία ιδέα — την όποια κληρονομούμε από γενεά σε γενεά, — ότι όταν κανείς γίνει 50 έτών, εινε πεί γέρος, κι' ότι στα 70 πρέπει μολαίς να πεθάνη!

Για να φτάσουμε λοιπόν σε ήλικια πολύ προχωρημένη, πρέπει πρωτίστως να πείσουμε τον έαυτό μας ότι δεν υπάρχουν γεράματα. Απτή εινε ή μέθοδος, την όποια συνιστά κι' ένας μεγάλος Ιπτόλιος γιατρός, ο δόκτωρ Γκάλνι.

Ο γιατρός αυτός μελέτησε τις βιοσφίρες των μεγαλύτερων μακρόβιων και είδε ότι πολλοί απ' αυτούς περνούσαν ζωή όχι και τόσο σύμφωνη με τους κανόνες της όνινης. Άρκετοι κρασσοπότες ή μαυιάδες καπνιστάι, μπόρεσαν να ζήσουν περισσότερο από 100 χρόνια. Ένας απ' αυτούς, ο Ιωαννός Μπόσκιν, πέθανε 120 χρόνων. Έλάνο δέ στον τάφο του οι συγγενείς και φίλοι του χόρεζαν την έξη έλεγχορή.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν πάντα τόσο μεθυμένος, ώστε με το μεθύσι τον τρέμαζε και τον θάνατο και δεν τον άφινε να ζυώση!...

Μία Γαλλίδα που έζησε 104 χρόνια, κάποτε πία απ' τα νεατά της. Μία άλλη, ή Έλισάβετ Ντινιέ, έζησε 40 καφέδες την ήμερα! Κι' όμως πέθανε σε ήλικια 114 έτών!...

Τι συμπεραίνουμε λοιπόν απ' όλα αυτά τα παραδείγματα;... Ότι καλή εινε βέβαια και ή όνινη ζωή, αλλά τον σπουδαιότερο ρόλο στη μακρόβιότητα την παίζει ή άυτοπεποίθηση, ή άδυστοβολή! Έχετε χαρακτήρα δυνατού;... Αυτό εινε το καλύτερο τονωτικό, το μεγαλύτερο φάρμακο για να ζήσετε πολλά χρόνια!... Συγχρόνως πρέπει να έλασσε πάντα έξνοιαστος και πρόσητος, και να μη σκετομομάδεσ ποιά για τις διάφορες άναποδιές της ζωής. Και τότε θα περάσετε άσφαλώς τα 100 χρόνια!...

Τα παραδείγματα αυτά, εινε μά καλοδεχούμενα όταν μείνει πο λιν καιρό σ' ένα σπίτι.

Οι ένοι ποδοχονται μερα, εινε μά καλοδεχούμενα όταν κείνους που μάς ερχονται τη νύχτα.

Τεχνική ή.

Αγγλική ή.

Κι' ο μουσικός εινε μετέας όταν γαυδοσυρρένει.

Γουρμική ή.

Εινε πρόστιος έένος εκείνος που δεν πίνει στην ύγεία του νοικοκύρη.

Αγγλική ή.

Κι' ο μουσικός εινε μετέας όταν γαυδοσυρρένει.

Γουρμική ή.

Εινε πρόστιος έένος εκείνος που δεν πίνει στην ύγεία του νοικοκύρη.

Αγγλική ή.

Κι' ο μουσικός εινε μετέας όταν γαυδοσυρρένει.

Γουρμική ή.

Εινε πρόστιος έένος εκείνος που δεν πίνει στην ύγεία του νοικοκύρη.

Αγγλική ή.

Κι' ο μουσικός εινε μετέας όταν γαυδοσυρρένει.

Γουρμική ή.

Εινε πρόστιος έένος εκείνος που δεν πίνει στην ύγεία του νοικοκύρη.

Αγγλική ή.

Κι' ο μουσικός εινε μετέας όταν γαυδοσυρρένει.

Γουρμική ή.

Εινε πρόστιος έένος εκείνος που δεν πίνει στην ύγεία του νοικοκύρη.

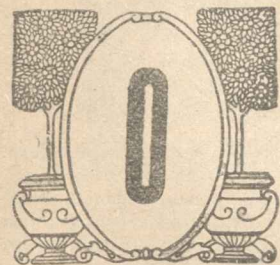
Αγγλική ή.

Κι' ο μουσικός εινε μετέας όταν γαυδοσυρρένει.

Γουρμική ή.

Η ΕΛΛΑΣ ΠΡΟ ΕΚΑΤΟ ΕΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΣΤΑ 1840

ΔΟΣ ο Έλληνας λαός — γράφει ο Γάλλος Μπουσσόν στο ταξιδιωτικό βιβλίο του, του οποίου τόσο ενδιαφέροντα αποσπάσματα δημοσιεύσαμε στα προηγούμενα φύλλα — είχε ταχθεί κάτω από τις σημαίες των πολιτικών αρχηγών του, οι περισσότεροι από τους οποίους είνε συγχρόνως και άρχηγοι μεγάλων ιστορικών οικογενειών.

Καθένας απ' τους αρχηγούς αυτούς είχε άλλοτε και τους ραφινάδες του, όπως οι Σωκράτες άρχοντες έχουν τους βάρδους των και τους λαοτιμωρδές τους. Η γενεά αυτή των γέρο-ραφινάδων δεν έχει ούτως ή άλλως. Καθημερινώς σχεδόν συναντάει κανείς στους δρόμους της Αθήνας δυο γέροντες, από τους οποίους ο ένας είναι τυφλός σαν τον αρχαίο Όμηρο και σ'ε τραγουδάει πενήντα και περισσότερα τραγούδια σχετικά με την ιστορική οικογένειά, της οποίας είνε αποκλειστικός φύλακας, κι' ο άλλος τον άκουμπανέρι σε μία κιθάρα.

Τα καφενεία στη σύγχρονη Αθήνα είνε γι' αυτή δ.τι ήταν γιά την αρχαία ή Πνύξ και ή Αγορά. Στην δδδ Αθήνας, κάθε μέρα, τα καφενεία είνε γεμάτα από νεαρούς Έλληνες που με μία γαλλική εφημερίδα στα χέρια συζητούν γιά την ευρωπαϊκή πολιτική ή γιά την πολιτική του τόπου τους. Στα καφενεία μαζεύονται όλοι σχεδόν οι κάτοικοι των Αθηνών, κάθε τάξεως: Φαναριώτες, δικαστά, φοιτητά, τραπέζια, δημόσιοι υπάλληλοι και στρατιωτικοί, και όλοι οι Έλληνες που φτάνουν από τις επαρχίες.

Επίσης, κατά τη διάρκεια της ημέρας βλέπει κανείς τα παλικάρια του άγανως, με τη φουστανέλλα τους και με την κάτω τους γυμνή με χάρη στον ένα τους ώμο, μ' ένα μαχαίρι περισπασμένο στη ζώνη τους, με το μουστάκι τους καλοστριμμένο, με τη μακριά πλάτα πάντα στο χέρι, να διασχίζουν τας δόδους Έρμού, Αιόλου, Αθηνών και τα πεζοδρόμια της αγοράς.

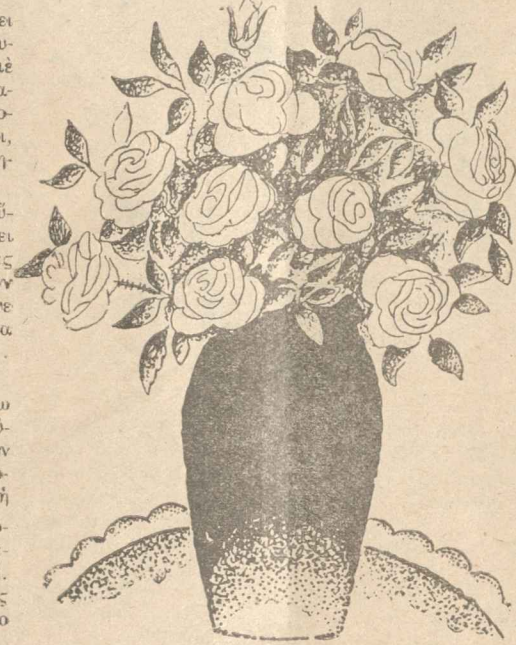
Οι άνθρωποι αυτοί ζούν κυριολεκτικώς στο ύπαιθρο. Τό όρατο μέλημα του τόπου τους κάνει αυτή τη ζωή εύκολη και στις χειρότερες ημέρες του χειμάνος. Όσο γιά την τροφή και γιά τον ήλιο, το τραπέζι του παλαού άρχηγου τους είνε πάντα στρωμένο γι' αυτούς και τό σπίτι του πάντα άνοιχτό... Έξέ άλλου, είνε τόσο διγαρκείς...

Κι' άφου είνε λόγος γιά φαγητό, ή αναφέρω ότι στην Ελλάδα ή νηστεία είνε μεγάλες, αστηγές και πολυάριθμες και δεν υπάρχει Έλληνας που να μην τις κρατάει με τη μεγαλύτερη προσοχή. Κατά τις ημέρες που δεν νηστεύουν, ή τροφή των Έλλήνων είνε συνήθως ένα άρν ή λοζόμω, ψημμένο κατά τον άστυρο τρόπο, μερικά αυγά πολύ ψητά, κρεμμύδια ώμα και τυρί. Τρώει όλοι από ένα κοινό πιάτο και συγχρόνως μιά νταμάρινα γεμάτη ρετσίνα, κάνει τον γύρο του τραπέζιού.

Τό τραπέζι αυτό δεν είνε ψηλότερο από ένα πόδι κι' οι συνδαιτημονες κάθονται όλογορα, καθισμένοι σταυροτάδι, κατά τον άνατολικό τρόπο. Η φέτες του ψωμιού τους χρησιμοποιούν γιά πιάτα και τό χειριδίό τους άντικαθιστά τό πιρούνι και τό μαχαίρι.

Τό καλοκαίρι, κατά τό τέλος του φαγητού, σερβίρεται μιά τεράστια πατέλλα γαυούρης, ή οποία είνε πολύ καλύτερη απ' τό ξυνόγαλο τό δικό μας. Για τόν ήλιο, στρώνουν πολύ λευκά χαλιά στο πάτωμα και όλοι ξεπλώνονται σ' αυτά, τυλιγμένοι στις κάτες τους. Γιατί, μετά τις καταστροφές των τελευταίων ετών της Έπαναστάσεως, δεν υπάρχει σχεδόν κανείς σ' όλόκληρη την Ελλάδα που να κληρονόμησε από τόν πατέρα του έπιπλα, σκεύη μαγειρικά, άσημικά, τραπέζια, κρεβάτια, άπορροήρια και κρεβάτια. Όσάκις, τόσο οι μεγάλοι και τρανοί, όσο κι' οι πιο μικροί και άσημοι, ύποφέρον με τό μεγαλύτερο κέρη του κόσμου τη στέγη των άνέσεων της ζωής... Έτσι, ένας ύποψος, ένας στρατιώτης, ένας σύμβουλος της Έπαρχείας, ή άρχηγός, ή με τη μεγαλύτερη ειδικία να κοιμηθή στο πάτωμα, τυλιγμένος στην καπνία του. Κι' αυτοί ακόμα που γνώρισαν τη θαύραχ του κρεβατιού στη Γαλλία, δεν δοκιμάζουν καμιά δυσκολία, όταν ξαναγυρίζουν στην Ελλάδα, να προσαρμόσθουν στις συνήθειες του τόπου και να κοιμηθούν στο ύπαιθρο ή σ' ένα χαλί.

Δεν έμεινα καθόλου ως τώρα γιά τό κάτω στρώματα του πληθυσμού των Αθηνών, γιάτί, σ' αθήνεια, εκτός από τους Άλβανούς κατοίκους, οι οποίοι κάνουν διες σχεδόν τις χειρωνακτικές εργασίες, τόσο στην Αθήνα όσο και στην ύπαιθυτη Ελλάδα, όλοι οι Έλληνες

(Από τό ταξιδιωτικό βιβλίο του Γάλλου Μπουσσόν)

φαίνονται ν' άνήκουν στη λεγομένη μέση τάξη. Όλοι θέλουν να μαφωθούν, να βελτιώσουν τη θέση τους, ν' αναδειχθούν και κανείς δεν απέχεται γιά τό μέλλον του. Υπάρχουν παραδείγματα Έλλήνων άμορφώτων και πάμπωτων, που πούλησαν τό υπάρχοντά τους και μαζεύοντας δσα χρήματα είσέπραξαν, πήγαν κατ' εθελόν στο Παρίσι γιά νά σπουδάσουν νομικά. Τέως ύπηρετές, έμειναν τους μισούς των και πήγαν και σπούδασαν Ιατρική στο Πανεπιστήμιο της Πίζας. Εργάτες πάλι, οι οποίοι εργάστηκαν κοντά σ' Ελβετικούς προσηταμένους — μηχανικούς, άρχιτέκτονες ή εργοστασιάρχους — κι έμειναν σε λίγο καιρό δ.τι έπερε να μάθουν και, ξαναγυρίζοντας στην πατρίδα τους, έγιναν αυτοί προσηταμένοι πάλι καλών έπαρχων.

Όλοι διαφύον να μορφωθούν, και τά πιο φτωχά παιδιά παρουν λουθούν με λάδι τα μαθήματα των σχολείων.

Ο Έλληνας στρατός άποτελείται σήμερα από 6.000 πεζούς και 300 ιππείς. Οι μισοί από τους πεζούς, φορούν τη στολή του βασιλικού στρατού κι' οι άλλοι μισοί φουστανέλλες. Υπάρχει επίσης ένα σώμα πολύ καλά άρμαμένο, από 1200 χωροφύλακες, ντυμένους εύρωπαϊκά και σφοδρισμένους σ' όλη τη χώρα γιά την ήρηση της τάξης. Είνε ένα σώμα λαμπρό και ύποδειγματικό, του οποίου οι άνδρες έχουν διασφαλίσει μοναδικά κατοχυρώματα. Στο σώμα αυτό ύπηρετούν πάλι από τους παλαιούς κλέφτες, οι οποίοι έδωσαν ύπαστη στην έδωρησή κι' οι οποίοι είνε πολύ χρήσιμοι γιά την καταδίωξη των άλλων, των άνυπατάκτων κλεφτών επάνω στα βουνά, που τόσο καλά έξέρουν.

Τό πολεμικό ναυτικό της Ελλάδος άποτελείται από 2.000 περίπου άνδρες, άξιωματικούς και ναύτες. Στο έμπορικό όμως ναυτικό ύπηρετούν περισσότερα από 20.000 ναύτες ένεργητικούς, έξυπνότερους και έπαρους μαρκατοτάτους.

Όλος ο πληθυσμός των Αθηνών, ο τόσο ήλιος και διαφορετικός, των δημοσίων υπαλλήλων, των δικηγόρων, των γιατρών, των πρεσβύτων, των στρατιωτικών και των έμπόρων, ένε έτελώς ξένος προς τας Αθήνας το 1821. Όλοι ήρθαν κι' εγκαταστάθηκαν στη νέα πρωτεύουσα μετά τό 1834 και άντικατέστησαν τον καλό άλβανικό πληθυσμό της πόλεως. Σήμερα, ή πλειής άλβανικές οικογένειες των Αθηνών βασίζονται σε μερικές τριτάλλες καλές γύρω από την Ακρόπολη.

Η κατοικία των Αθηνών, τοίς καίτοι να μένουν στο περιθώριο της σύγχρονης ζωής των Αθηνών. Φυλοχρηματοί, κατασφίγγες, άνομενικοί, έργατικά, έστομοι να κάνουν τα πάντα και να ύποστούν τα πάντα, φαίνονται προσκολλημένοι να παραμείνουν οι εργάτες της άπαισιωμένης έλληνικής γενεάς κι' όμι να τη βοηθήσουν ή να την άσολογήσουν στον γρήγορο δρόμο της προς τόν πολιτισμό.

Η Άλβανός γυναίκες είνε ψηλές και ώρες, μιά έξακολοιούνη να ντύνονται άπας ντυνισαν και από έκατό ετών. Όλη τη βδομάδα ντυμένες μ' ένα χοντρό μάλλινο ποικίλως άσπασμα. Την Κυριακή ή Άλβανός, άφου γυρύνουν απ' την εκκλησία, καθονται με χάρη καταγής, μπρος στην πόρτα του σπιτιού τους, και μ' νουν εκεί όλόκληρη την ημέρα.

Τό ντύσιμό τους τις Κυριακές είνε πιο πλούσιο και πιο λαμπρό χωρίς όμως να είνε και πιο κοινό. Τό ποικίλιστό τους σκεπάζεται μ' ένα είδος ζωάκας χρωματιστής, γεμάτης κεντήματα και στολίσματα. Ένα είδος ζωάκας με χρυσά κρόδα, τυλιγεί τό κεφάλι τους και τον λαμό τους. Μερικές μπούκλες των μαλλιών τους ξενεύουν μακριά άφένιστες, ενώ από πίσω δυο πελώριες κοτσίδες πέφτουν ως τη μέση των ποδιών τους.

Όσα έργασι παρσάτω γιά τους Έλληνες, φτάνουν γιά ν' άποδείξουν ότι ήταν άπολύτως άξιοι της έλευθερίας. Τά πρώτα θέματα που έκαναν προς τόν πολιτισμό, τό φανεράνουν αυτό. Μά μένουν ακόμα πολλά κακά στον τόπο. Αυτό όμως δεν είνε ελς βάρος των Έλλήνων. Έπειτα από τέσσερους αιώνας δουλείας, ένας λαός πρέπει να κάνει πολλές προσπάθειες γιά νά έξαλειωσθή. Μά είμαι βέβαιος ότι οι Έλληνες θα τό κάνουν κι' αυτό.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΛΑΟΥΡΑ

(Η ιστορία μιάς άθάνατης άγάπης)

ήμνητης της θούλης Λάουρας, Φραντζέσκος Πετράρχης, γεννήθηκε στο Άρεζο στις 20 Ιουλίου 1304. Καταγόταν από τη Φλωρεντία, αλλά ο πατέρας του είχε έξορισθεί στο Άρεζο από τους Γουέλφους, έπειδή άνήκε στην αντίθετη τους μερίδα, των Γκαμπελίνων.

Τό 1312, όταν ο μέλλων ποιητής ήταν ακόμα όχτώ χρόνων, ο πατέρας του εγκαταστάθηκε στο Άβινόν της Γαλλίας, τό οποίο ήταν τότε έδρα του Πάπα. Ο νεαρός Φραντζέσκος παρακολούθησε τά πρώτα μαθήματα στο Καρναντάς κι' έπειτα πήγε και σπούδασε στο περίφημο Πανεπιστήμιο του Μοντελλιέ, έπ' τέσσερα χρόνια.

Κατόπιν έπληξε στο Πανεπιστήμιο της Βολωνίας, φημισμένο τότε γιά τη νομική του σχολή, έπειδή ο πατέρας του, ο οποίος ήταν άλλοτε συμβουλευτικός της Φλωρεντινής Δημοκρατίας, όνειροπολούσε γιά νά τον γιά τον τό ίδιο επάγγελμα.

Τό 1325, έπειδ' από τόν θάνατο των γονέων του, ο Φραντζέσκος γύρε στο Άβινόν. Ήταν τότε είκοσιενός ετών κι' έπειδή δεν άποφάντα καμιά κλίση προς τά νομικά, άποφάσισε νά εγκαταλείψει τις σπουδές του και ν' άρρασθή σ' έρωτικούς μελέτες.

Έτσι όμως, αυτός ο οποίος έίελλε νά γίνη άργότερα ένας από τους μεγαλύτερους άνθρωπιστές, έπεσε θύμα της άποθηρώσεως των άλλων. Η κρισιμένη του τού έγραψαν την περιουσία του...

Κατεστραμμένος πάλι ο Φραντζέσκος, άποφάσισε νά γίνη κληρικός. Έτσι τουλάχιστον θά έξασφάλιζε τη ζωή του. Κι' έγινε πραγματικά ιερέας τό 1326. Έξακολούθησε ώστόσο νά μελετά τη Λατινική γλώσσα και δεν άργησε ν' άποκτήσθι κάποια φήμη με τά πρώτα του κείμενα που δημοσίευσε την εποχή εκείνη.

Η 1η Απριλίου του 1327, ημέρα της Μεγάλης Παρασκευής, ύπηρεσε μιά άνημονόητη χρονολογία γιά τον Πετράρχη.

Τότε ελε γιά πρώτη φορά τη Λάουρα στην έκκλησία της Αγίας Κλαίρης του Άβινόν. Ο νεαρός ρομαντικός, μόλις την άνέκρινε, έμεινε κυριολεκτικώς θαυμασμένος. Η Λάουρα ήταν μιά γοητευτική νέα με χρυσά μαλλιά και γαλανό στήθος. Την ημέρα δέ που την πρωτόείδε ο Πετράρχης, φορούσε κατάλευκα κι' έμοιαζε περισπασμένη με άγγελό παρά με γυναίκα.

Πού ήταν όμως ή Λάουρα κι' από τούα οικογένεια καταγόταν;

Αυτό τό ζήτημα, παρ' όσες τις έρευνες που έχουν γίνει ως σήμερα, δεν κατορθώθηκε νά διαευκρινισθή. Άλλοι λένε ότι ή άγνωστή του Πετράρχη ήταν ή Λάουρα ντε Νόβ, ή οποία παντρεύτηκε τό 1325 τόν Ούγο ντε Σάντ, με τόν οποίο και άπέκτησε όχτώ παιδιά. Άλλοι, πάλι, βεβαιώνουν ότι ήταν ή κόρη του βαρόνου ντε Κοντολέ, κι' άλλοι ότι ήταν ή Λάουρα ντ' Άντεμάο.

Μακάρι, τέλος, από τους βιογράφους του Πετράρχη ύποστηρίζουν ότι ήταν μιά απλή βοσκοπούλα, ηλικίας δώδεκα χρόνων, την οποία συνάντησε ο ποιητής νά βοσκή τά πρόβάτα της στις χλοοσιμέντες όχθες του Σόργης.

Είνε βέβαια, πολύ ρομαντική ή έξοδος αυτή, άσχετα όμως με αντίρρασι με μερικές λεπτομέρειες, σχετικές με τη ζωή της Λάουρας, ή άποίες αναφέρονται στα τραγούδια που της άκούσε ο Πετράρχης.

Τό βέβαιο, πάντως, είνε ότι ή Λάουρα δεν ήταν φανταστικό πρόσωπο, όπως ισχυρίζονται μερικοί, αλλά πραγματικό. Στο Βοκλίζ, μάλιστα — τη γενέτειρα της Λάουρας — ο ποιητής έφάνηκε προς ανάμνηση της πολυάριθμης δάφνης (Λάουρα Ιταλιστί σημαίνει Δάφνη), άφέντες άπόγονοι των οποίων σφάνονται ως σήμερα.

Ο έρως του ποιητού προς τη Λάουρα βασήθηκε είκοσιένα ολόκληρα χρόνια — από τό 1327 ως τό 1348 — άπότε πέρασε ή πολυαγαπημένη του (6 Απριλίου 1348). Αλλά και μετά τόν θάνατό της, ο Πετράρχης έξακολούθησε να την αγαπά άλλα είκοσιέξη χρόνια, δηλαδή μέχρι τόν θάνατό του θανάτου. Ο έρως αυτός έγέννησε τά περίπαικτεστα κείμενα έρωτικής άγάπης, τά οποία θά παραμείνουν άθάνατα στους αιώνας.

Ακόμα, ή μορφή αυτή γυναίκα, ή οποία γέμισε από έρωτα όλη τη ζωή του ποιητού, δεν τού άπηλύνε ποτέ ούτε μιά λέξη. Μά ούτε ο Πετράρχης της μίλησε ποτέ. Περιουσιόταν μόνο νά τη βλέπει κι' νά τη θαυμάει από μακριά. Για νά βοσκήται ο ποιητής κοντά της, έπρεπε ένα άγροτικό σπάκι στην κοιλιά του Βοκλίζ, όπου κατοικούσε κι' έκείνη. Τό σπίτι αυτό ήταν τραγυρισμένο από άπείτητους βράχους, στους άποους — όπως λέει ο ίδιος — μονάχα τά πουλιά μπορούσαν νά φτάσουν κι' άπάνω στους άπορους άστοραβιότατους γιά νά ό-

νειροπολήση την άγαπημένη του και νά συνθέσει τους στίχους του. Έκεί, λοιπόν, πέρασε ο Πετράρχης τη ζωή του, μιά ζωή μαρτυρική, γιάτί δεν μπόρεσε ποτέ νά ικανοποιήση τόν έρωτά του, έστω και μ' ένα φίλημα. Στο σπίτι δέ έκείνο συνέγραψε όλα του τά έργα, ποιητικά, ιστορικά, γεωγραφικά, φιλολογικά και φιλοσοφικά.

Έντομεταξύ όμως, με τη δημοσίευση των έργων του, είχε γίνει πανένδοξος. Όλοι σχεδόν οι ήγέμονες της Ερώτης τόν προσκαλούσαν στις Αιόλες τους. Μά ο Πετράρχης προτιμούσε νά μένη στην άγρια έκείνη κοιλιά, εργοζόμενος κι' άνειροπολώντας τά γαλανά μάτια της γειτόνισσάς του, στην οποία ποτέ δεν είχε τολμήσει νά μίληση.

Έβγαίνε περίπατο στην έξοχή, άνοιστενάζοντας διαρκώς και με την άπείσιμια μέσα στην καρδιά του. Η μόνη του ένθυγία ήταν νά θαυμάει τη Λάουρα από μακριά, δάσας την έβλεπε νά περπατάει στην όχθη του ποταμού με τό έλαφρό, τό κοινό και λιγερό βρόδιό της.

Κύτταζε — έγραφε — το ύπτερο είνε τό βρόδιό της κάτω από τις πυκνές φυλλωσιές. Τά τρυφερά χορτάκια, τα πολύχρωμα λουλουδάκια, φαίνονται σαν νά την ίκετεύουν: « — Κατάδεξου νά μās πατήσης με τά πόδια σου ή νά μās άγγίξεις τοιλάχι-στοι! ». Λαμπεύ ο άέρας όπου περνά κι' ο ούρανος φαίνεται χαρούμενος γιά τη γαλήνη που του χαρίζουν τά γαλανά της μάτια! ».

Κάθε φορά που περνούσε κοντά της ο Πετράρχης, τη χαϊρούτεσε δειλά, με μιά ύπόκρισι, χωρίς νά προσέχει λέξη. Στην άρχή ή Λάουρα δεν τόν έπρόσεχε καθόλου. Μιά ημέρα όμως στάθηκε και τού άναπόδοτος τόν χαϊρετισμό του. Τό γεγονός αυτό ο Πετράρχης τό θεώρησε ως ύπερτάτη ένθυγία κι' ή ψυχή του γέμισε από χαρά κι' ύπερηφάνεια. Άπό την ημέρα δέ αυτή, περνούσε και ξαναπερνούσε διαρκώς από τό μέρος, στο οποίο έκείνη καταδέχτηκε νά τόν άνταλ-ρεστήση...

« Όσες φορές πηγαίνο στον ύπτερο εκείνο τόπο, που άνταλ-λάσαμε τόν πρώτο χαϊρετισμό — γράφει — άναζητώ τά ίερα ίχνη που άφήσαν τά άπαλά της ποδαράκια!... ».

Μά τό μαρτύριο τού άνικανοποίητου αυτού έρωτος τόν άράνιζε και θέλοντας νά λησιμονήσει, άποφάσισε νά ταξιδεύει.

Σ' ένα από τά ταξείδια του αυτά, ανακάλυψε στη Λιέγη δυο άγνωστούς λόγους του Κικέρωνος, στη Βερόνα δέ μιά μεγάλη συλλογή έπιστολών του. Άλλού πάλι βρήκε μιά σειρά έπυρομαχών του άυτοκράτορος Αιγούστου. Όχι αυτά τά έργα έφρόντισε νά τ' άντιγράψει, γιά νά τά σώσει από τη λήθη. Άστυχώς όμως, τόσο τά πρωτότυπα, όσο και τά αντίγραφα του ποιητού, χάθηκαν.

Τό 1341 ο Πετράρχης προσελήθη στη Ρώμη, γιά νά στεφανωθεί ως ο μεγαλύτερος ποιητής της Ιταλίας. Η θριαμβευτική αυτή έορτή, ή οποία έγινε στις 8 Απριλίου 1341, ημέρα του Πάσχα, ήλθε ή άποθέσις του Πετράρχη. Ο ποιητής, ντυμένος με μεγαλοπρεπή ένδυμασία, δόξα-το βή-πλευς της Νεαπόλεως, άνέβηκε στο Καπιτώλιο, άσολοιούμενος από άπείρους ήλικίας θεατές χρόνων, κτιμένους με προσφορά, οι οποίοι κατ' όλη τη διάρκεια άπύρηναν ποιήματα του.

Στην είσοδο του Καπιτωλίου τόν περιέμεναν ή διασημότερες προσωπικότητες της Ρώμης, στεφανωμένες με άνθη. Ο Προεδρος της Γερουσίας υποδέχθηκε μυστικά τον και, υπό τις επευφημίες του πληθους, τόν έστειλε με στεφανίο διάρης!

Έπειτα τόν όδήγησαν θριαμβευτικά στο ναό του Αγίου Πέτρου, στο όθλο του οποίου ο ποιητής κρέμασε τήν άφρηνό στεφανίο, με τόν οποίο είχε στεφανωθεί τό μέγαλό του.

Ο Πετράρχης θροσκόταν στη Βερόνα όταν έμασε τόν θάνατο της Λάουρας (6 Απριλίου 1348). Η λύπη τού δοκίμασε τότε ήταν άπερίγραπτη. Εγκατέλειψε όριστικά πάλι τό Βοκλίζ, όπου είχε έλθει ή άγαπημένη του, και πήγε στο Μιλάνο, έπειτα στη Βενετία και τελευταία στην Πάδοα, όπου έζησε μεμιάς δέκα, τρεις και πέντε.

Τό τελευταίο του έργο, «Οι Θυμίσιας», είνε μιά σειρά ποιημάτων έμπενομένων πάντα από τη Λάουρα. Ένα άλλο έργο του, «Ο Θυμίσιας του Θανάτου», έμπενομένο επίσης από τη Λάουρα, είνε ασή- άλληγορικό και συγκινητικό. Ο ποιητής φαντάζεται σ' αυτό ότι μιά νύχτα ή ψυχή της Λάουρας τού παρουσιάζεται ξαφνικά και τού έξομολογείται γιάτί δείχνει τόσο έμψυχιακή άπέναντί του σ' όλη της τη ζωή.

Όταν τελειώνει την έξομολόγησή της αυτή, ο Πετράρχης της απαντάει:

« Προβλέπω πως και όαν άκόμη κλείσωμε κι' οι δυο μās τά μάτια, οι μεταγενέστεροι θά έξακολούθουν νά θαυμάζουν μιά φωτιά που θά λάμπει αιώνα πάνω από τους τάφους μās!... ».

Ο Πετράρχης.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΗΝ κομμήν αυτή βάρκα, ο 'Ιβάν την είχε ονομάσει «Πρίσκα», όπως έκανε για όλα τα πράγματα που του ήταν προσφιλή. Τώρα, καθώς την έβλεπαν μπροστά τους συντριμμένη, θιμνήθηκαν όλοις τους περιπάτους που είχαν κάνει μαζί της. Και αυτό τους πλημύρισε από λύπη.

— Δεν πρέπει να είμαστε θλιμμένοι! Είτε η Πρίσκα.

— Ναί, είτε κι' ο Πέτρος.

Κι' απομακρύνθηκαν από εκεί.

Ξαναπήραν το δρόμο του ξενοδοχείου, γαληνεμένοι, νοιώθοντας μια χαρά ήσυχη και γλυκειά. Ήσαν πασιμένοι απ' τα χέρια, γεμάτοι εμπιστοσύνη ο ένας προς τον άλλο. Χαμογελούσαν χωρίς να νιώτουνται.

Γειμάτισαν σε λίγο σ' ένα απόμυρο κρασεδάκι στην ταράτσα του ξενοδοχείου, απ' όπου φαινόταν οι κήποι κι' η λίμνη.

Όταν απόφαζαν, ο 'Ιβάν κινούσε το λογαριασμό του ξενοδοχείου, γιατί θα έπρεπε την άλλη μέρα πολύ νωρίς, όταν έβγαιναν μια συντροφιά από κυρίες, που μόλις είχε φτάσει, εγκαταστάθηκε σ' ένα τραπέζι στον κήπο, ακριβώς κάτω απ' τον 'Ιβάν και την Πρίσκα.

Ο 'Ιβάν, βλέποντάς τις, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή τρώμης κι' έγινε ξαφνικά πιο λεινός απ' το κρασεδάκι. Είχε αναγνωρίσει σ' αυτές την κόμισσα Βυρονέφ, τη Νατάσα 'Ιδερσκιγκίν, την κόμισσα Σομπόλνικ, την πριγκίπισσα Κιρκόφ και τη μεγάλη δούκισσα Ναντίτσα Μιχαϊλόβνα, τη μητέρα του!

— Τι έχεις; τον ρώτησε η Πρίσκα, η οποία αντέληψε την ταράχη του. Τι σου συμβαίνει;

— Σιωπή! Έκανε ο πρίγκιπας με φωνή υπόκωφη. Έλα!

Συνγχεμένος σηκώθηκε σιγά-σιγά απ' το τραπέζι και τραβήχτηκε στη σκιά της ταράτσας.

Η Πρίσκα αναστάθηκε ξαφνισμένη και καθώς γύριζε τα μάτια της προς τον ήμισυ των κυριών, ο οποίος είχε εγκατασταθεί στο τραπέζι του κήπου, ο 'Ιβάν της ξαναείπε τρομαγμένος.

— Μά έλα λοιπόν.

Η νέα έτρεξε κοντά του ταραγμένη κι' άρχισε να τον ρωτάει τι είχε πάθει. Μά εκείνος δεν της άπαντούσε. Την είχε πάρει απ' το χέρι και την παρέσυρε έξω, μακριά απ' την ταράτσα, μακριά απ' τους κήπους.

Πήγανε τόσο γρήγορα, ώστε η Πρίσκα δυσκολευόταν να τον ακολουθήσει.

— Τι έχεις; τον ρωτούσε δλοένα.

— Τι σου συμβαίνει; Πού με πιάς;

— Νά φύγουμε!... Νά φύγουμε!...

Σε λίγο βοισκόντουσαν στην άκρη.

Επάνω σε μια έβεροβιλα, πλάι στην οποία ήταν άραγμένες μερικές μικρές βάρκες.

Ο 'Ιβάν ανέβασε την Πρίσκα στην πρώτη απ' αυτές, μπήκε κι' ο ίδιος μέσα.

Έβλεπε το σχοινί με το οποίο ήταν δεμένη κι' έπιασε τα κομμάτια.

— Πού πηγαίνουμε; τον ρωτούσε η Πρίσκα.

— Πού πηγαίνουμε; τον ρωτούσε η Πρίσκα.

— Νάί, της απάντησε.

— Ποιές ήταν η γυναίκες αυτές; τον ξαναρώτησε. Φαινόταν σαν μεγάλες κυρίες.

— Νάί... Μεταξύ αυτών ήταν και μερικές γνωστές μου. Λοιπόν, καταλαβαίνεις τώρα;

— Νάί... Καταλαβαίνω. Έκανες καλά που φύγαμε...

XXII

ΕΝΑΣ ΚΑΠΝΟΣ ΜΕΣ' ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΑ, ΜΙΑ ΛΑΜΨΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

«Έπειτ' απ' την περιπέτεια αυτή, ο 'Ιβάν κι' η Πρίσκα αποφάσισαν να μη

— Τι; 'Ο Ρασπούτιν... 'Ο Ρασπούτιν είν' εκεί;... ρώτησε η Πρίσκα με τρώμο.

προσπεράσουν πάλι τα σύνορα του παραδείσου τους κι' επί ένα μήνα και πλέον έμειναν περιορισμένοι στα νησιά και στα νερά του άγρου πελάγους των.

Σ' όλο όμως αυτό το διάστημα, η Πρίσκα βασανιζόταν από μια έννοια: Ποιές ήταν λοιπόν αυτές η κυρίες που είχαν τραβήξει μαζί τους τον άγνωστο της; Είχε ρωτήσει επανειλημμένως τον 'Ιβάν, μάλιστα της άπαντούσε πάντα άδιστα, πως δυο απ' τις γυναίκες εκείνες ήταν γνωστές της οικογένειάς τους...

Αλλά ποιά ήταν η οικογένεια αυτή, προς την οποία ο φίλος της συμπεριφερόταν τόσο άλλοκοτα; 'Ο τρώμος που του έπαινε κι' ο δύναμις, την οποία η Πρίσκα ήξερε από τις καταδιώξεις που είχε υποστεί η ίδια απ' την «Οκράνια», έκαναν τη νέα γυναίκα να νιώσει για την άγνοιά της.

Ήθελε τώρα να μάθει, να μάθει ποιάς ήταν ο φίλος της, να γνωρίσει τα πάντα. Σιχνά σταματούσε μπροστά στα πορτραίτα και προσπαθούσε να μαντέψει απ' αυτά την αλήθεια. Υπήρχαν σ' αυτά φωτογραφίες που τον παρίσταναν νεαρότατο, άλλα φορημένα από γυαλίνα και παράσημα. Δεν μπορούσε σίγουρα να είναι ένας καλός αξιοσημείωτος.

Μία μέρα, καθώς κίτταξε μια απ' τις φωτογραφίες αυτές, γρήγορα ξεάφησε πίσω, είδε τον 'Ιβάν. Έκείνος χαμογέλασε και της είπε:

— Κιτάξεις πάντα τα πορτραίτα μου. Τι ζητάς λοιπόν απ' αυτά; Τα φίλας μάλιστα με τόσο πάθος, ώστε αρχίζω να τα ζηλεύω. Τι σκέφτεσαι, Πρίσκα, μπροστά στα πορτραίτα μου; Θα ήθελα να μη σκέφτεσαι τίποτε, όπως κι' εγώ δεν σκέφτομαι τίποτε. Ζω κι' είμαι, Πρίσκα, πως είναι προτιμότερο να μη σκεφτόμαστε τίποτε. Έκείνη ρίχνει τότε στην άγκαλιά του και το χέρι της σφιγγει. «Όχι, όχι, δεν θα σκεφτόταν πάλι τίποτε. Δεν θα σκεφτόταν πάλι. Ήταν έγκλημα να χάνει τον καρπό της σε σκέψεις. Έπαισε στιγμές από τον έρωτά τους.

Από την ημέρα εκείνη ξανάγινε πάλι αυτή, έδιωχνε κάθε άλλη σκέψη κι' είχε εγκαταλειφθεί στον έρωτά τους.

Χαμογίαζε πάλι κι' η μέρες μικραίνουν.

Μία μέρα λιανάδας, ενώ είχαν βγει περπατάει με τη βάρκα τους, ο 'Ιβάν επεθύμησε να ξαναχτήσει πάλι μέσα στη λίμνη, πρώτα να μην τον είχαν ξαναβλέψει, έπειτ' από την τελευταία περιπέτεια τους.

— Πρόσεχε! του είπε ξεφτενικά η Πρίσκα. Δεν είπαμε πως δεν θα ξαναχτούμε πάλι στη λίμνη;

— Όχι! δεν θ' απομακρυνθούμε, είτε ο 'Ιβάν. Θα προσπαθήσω μόνο όσο φτάνει για να ιδούμε από μακριά την άκρη.

Προχώρησαν λοιπόν ως την άκρη των νησιών κι' είδαν π' αμύλητα μπροστά τους όλη η έκταση των νερών. Τα βλήματα τους πήσαν κατ' ευθείαν εκεί κάτω, προς τα βόρεια, που δεν μπορούσαν ακόμα να το διακρίνουν.

Έβλεπαν, είδαν, προς τα δυτικά τις λίμνες, έναν καπνό που φαινόταν να σιγάει προς αυτούς, αν και βρισκόταν σε μεγάλη απόσταση.

— Τι είναι αυτό; αναρωτήθηκαν κι' ο ίδιος μερικές στιγμές έκλεισε τα μάτια, καταξίζοντας τον καπνό που μετακινείτο μακριά τους.

— Μά, Θεέ μου! φώναξε ξαφνικά η Πρίσκα. Είν' ένα βαποράκι.

— Νάί, Έκανε ο 'Ιβάν σκεπτικώς ένα βαποράκι που έκανε τη συρραφή με ταξίδι του Ρού και του τελευταίου σπυριού του βορρά.

— Μά τότε, τι έχουμε να κάνουμε εδώ;

— Αυτό δεν μπορώ κι' εγώ να έρω.

Μου είχαν πει μάλιστα στο Ρού, ότι το βαποράκι αυτό είχε πάει πάλι να ταξιδεύει απ' τον καρπό του πρίγκιπα.

— Μά κύριε λοιπόν! φώναξε η Πρίσκα. Πλησιάζει!

— Έρχεται προς το μέρος μας.

Ο 'Ιβάν, χωρίς σ' άπαντίση πάλι, άρπασε τα κομμάτια κι' άρχισε να κινείται.

Αιθρήθηκε τη βάρκα προς ένα νησί, την άραξε σ' ένα μέρος, όπου δεν φαινόταν, κι' άμειωσε, βγαίνοντας κι' ο ίδιος έξω, έτρεξε να δουν πάλι το βαποράκι.

Είδαν τότε ξαφνισμένοι πως ένα πλησιάζει άρκετά και πως διεκδικούν

κατ' ευθείαν προς τα νησιά τους.

Η καρδιά των δυο νέων χτυπούσε δυνατά κι' η Πρίσκα με δυσκολία συγκρατούσε τα δάκρυά της.

— Τι είνε; Τι μπορεί να είναι; ρωτούσα δλοένα, κυριευμένη από μια άκατανίκητη ταράχη.

— Έρχονται προς τα νησιά αυτά, είπε ο 'Ιβάν. Γι' αυτό θα κινήσουμε καλά να φύγουμε.

— Νάί... Νά φύγουμε! Νά φύγουμε!...

Έργαν λοιπόν κι' έπλησαν σ' ένα νησί, απ' όπου μπορούσαν να παρακολουθούν τα πάντα. Έμειναν εκεί ένα τέταρτο της ώρας, χωρίς να μιλάνε καθόλου, πασιμένοι απ' τα χέρια και κυριευμένοι από την ίδια αγωνία. Τέλος, άκουσαν καθαρά το θόρυβο του έλικος στα νερά κι' άναμεσα από δυο κλαδιά, είδαν να περνάει η σιλουέτα του βαποριού.

Φαινόταν άρκετός κόσμος και πρό πάντων γυναίκες.

Μά ο 'Ιβάν δεν τις πρόσεχε. Είχε κερρώσει το βλέμμα του στην πρώτη σιλουέτα ενός άνδρος, ο οποίος στεκόταν μόνος στην πλώρη, άρπασε με τα χέρια σταυρωμένα και με τα μάτια προσηλωμένα στα νησιά, απ' τα οποία περνούσαν.

— 'Ο Ρασπούτιν! Έκανε με φωνή πνιγμένη.

— Τι; 'Ο Ρασπούτιν; 'Ο Ρασπούτιν είν' εκεί; φώναξε η Πρίσκα, της οποίας ο τρώμος μεγάλωνε δλοένα.

— Νάί! Είν' ο Ρασπούτιν! 'Ο Ρασπούτιν μαζί με τις «Καταχθόνες»! Άς φύγουμε!...

Και έργαν πρόμακτα, σάν να τους κυνηγούσε ο ίδιος ο διάβολος. Άρπασε, όταν έφτασαν στη βάρκα τους, στάθηκαν κι' άρουν κινήσαν. Δεν άκούγονταν πάλι κανένας θόρυβος.

— Δεν μπορούμε, είτε ο 'Ιβάν, να ξαναγυρίσουμε στο νησί μας, χωρίς να μάθουμε τι μάθουμε αυτοί οι άνθρωποι εδώ!...

— Νάί, να μην ξαναγυρίσουμε στο νησί μας, είτε η Πρίσκα. Μπορούν κι' ανακαλύψουν την έπαυλή μας. Πάμε καλύτερα να κρυφτούμε μέσα στα έλατα. Έκεί δεν θα μας βρουν...

— Περιμένε με, είτε τότε ο 'Ιβάν.

— Πού πιάς; Πού πιάς;... Δεν θέλω να μ' άρπας μόνη!...

— Θα πάω ως την άκρη του νησιού και θα κρυφτώ στα χόρτα για να δω... Περιμένε με εδώ! Δεν θ' άρπασω να γυρίσω!...

— Όχι!... Όχι!... Θα σβήσω μαζί σου!

— Άγαπημένη μου! Σε ξεπετώ! Μην δείχνεις παράλογη!

— Μά κι' εσύ τρώεις; 'Ω! Θεέ μου! Είπαμε πολύ ετοιμασμένοι κι' αυτό δεν μπορούσε να βασίσει πάλι...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, η Πρίσκα άρπασε να διαφύγει.

— Καλά... Πάμε μαζί, είτε τότε ο 'Ιβάν, άρπασε να κινείται προς τα βόρεια, προς τα βόρεια, προς τα βόρεια.

Έκείνη τον άρπασε τριγυρνά και το έλεγε:

— Έως δεν υπάρχει λόγος κι' άνησυχείς. Μπορεί οι άνθρωποι αυτοί να πήγαν έκδρομη στη Φινλανδία και να νοίκισαν το βαποράκι να πάνε στο γύρο της λίμνης Σάμα. Είναι πολύ φανερό αυτό.

Μήταν μέσα στη βάρκα και τραβήξον ως την άκρη του νησιού. Εκεί βγήκαν πάλι έξω.

— Δεν θα ήσυχάσω, είτε ο 'Ιβάν, παρά όταν θα τους δω να περνούν...

— Και τότε τι θα κάνεις; τον ρώτησε η Πρίσκα.

— Θ' ανέβω επάνω σ' αυτό το δέντρο κι' από εκεί θα μπορέσω να δω τι κάνουν... Είναι άνδρες...

Ανέβη άμειωσε στο δέντρο, ελκνίχτος σάν σκίουρος, κι' η Πρίσκα τον είδε να έμφανίζεται μέσα στα κλαδιά.

Είχε διαλέξει καλά το παρατηρητήριο του. Το βλέμμα του περνούσε πάνω από τρία νησιά κι' έβλεπε καθαρά τη λίμνη και το βαποράκι, το οποίο η κατωδόχος έξακολουθούσε να βγάζει μαύρο καπνό.

Πλησίαζε σ' όλα τα νησιά και σταματούσε μπροστά στο καθένα απ' αυτά, αποδιώχνοντας εκεί τις κυρίες.

Έβλεπαν, έπειτ' από λίγη ώρα, φώναξε:

— Έρχονται! Έρχονται εδώ!...

— Πάμε τότε να φύγουμε! φώναξε η Πρίσκα.

Έργαν, μάλιστα έπλησαν μακριά. Πήγαν σ' ένα άλλο νησί, απ' όπου μπορούσαν να παρακολουθούν την κατάσταση. Μά στην άκρη δεν είδαν τίποτε.

Έβλεπαν το βαποράκι, μάλιστα έπαυσε να κινείται.

Έβλεπαν όμως είδαν τις γυναίκες λίγο πιο μακριά, άρκετά τους.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Η 'Αμερικανική Κυβέρνησις πρόκειται να εφαρμογή νέο τρόπο θανατικής εκτέλεσης, έχοντας υπ' όψη της σχετικώς ένα υπόμνημα, το οποίο της υπέβαλε ο δόκτωρ Γκρόντμαν Σήρερ, από το Σικάγο.

— Στο υπόμνημά του ο Σήρερ προτείνει, όπως οι θανατοπονείται κατάδικοι εκτελούνται όχι δι' ηλεκτρισμού, αλλά δι' ασφυξιογόνων αερίων.

— 'Ο μελλοθάνατος θα κλείνεται σ' ένα ειδικό δωμάτιο, στο οποίο θα έξαποστέλλονται ασφυξιογόνα αέρια. Θα πέφτει έτσι σ' έναν ληθαργικό ύπνο, απ' τον οποίο, ένοείται, δεν θα μπορεί να ξαναεγείνηται πάλι!

— 'Ο Σέργιος 'Ισμαήλφ, αρχιδήμιος των Μπολσεβίκων στον Καύκασο, έχει στείλει στον άλλο κόσμο εντός τριετίας 7.854 θύματα!

— 'Ο Γερμανός Φράνς 'Ερλιχ έφειρε τώρα τελευταία ένα ειδικό αλεξιπτωτό, διά του οποίου μπορεί δλόκληρο αεροπλάνο να προσγειώνεται άσφαλώς σε περίπτωση οποιασδήποτε βλάβης του.

— Στον 'Ιππόδρομο του Λονδίνου έγιναν από ημερών ποδηλατοδρομίες... έλεφάντων!

— 'Ο ιδιοκτήτης των έλεφάντων αυτών, ύστερα από άρκετων μηνών άσκησις, κατόρθωσε να τους μάθει να καθυλκίζονται στα μεγάλα τραίνα ποδηλάτων τους, να τα κινούν με τα μπροστάρια τους πόδια και να τα διεκδικούν με την προδοσίδα τους!

— Σ' δλόκληρη την 'Ιταλία, κατά την λήξασαν έξαμηνία, έσημειώθηκαν 27.301 θάνατοι εξ άσπιας!

— Η φημισμένη κινηματογραφική εταιρεία του Λός 'Αντέλες πρόκειται να έκνοαρή δλόκληρη εκ θεμελίων, γιατί ανεκαλύφθηκαν τελευταία εκεί μεγάλα κοιτάσματα πετρελαίου.

— Περιεργότητα εφεύρεσις κεντρικής θεομανίας πρόκειται να εφαρμοσθή τον προσεχί χειμώνα στην πολιτεία Πίτσμπουργ της 'Αμερικής.

— Ένας τρώστιος λέβης γιγαντιαίου έργου σασίου θα έξαποστέλλη τον άτμο του με σολήνες, όπως και το νερό, σ' δλόκληρη την πόλη. Έτσι θα παρέχεται θέρμανσις, αντί ελαχίστης άμοιβής, ημέρα και νύχτα.

— Ένα επάγγελμα που διέσχεται μεγάλη κρίση στην Εγγύη, είναι το τοπ... παραγράφου!

— Άλλοτε κατεσκεύαζαν ναυτοέλικτα, τα οποία είχαν κατά το ήμισυ πλατίνη και άσημένα τάλληρα από γνήσιο άσημα.

— Τώρα όμως που η λίρα έφτασε σε δυσθεώρητα ύψη, οι κατασκευαστές αναγκάστηκαν να παραστήσουν το επάγγελμά τους αυτό, γιατί η πλατίνη που χρειάζεται για ένα ναυτοέλικτο κόβει 1.450 φράγκα και το άσημα που χρειάζεται για ένα καλ-πικό τάλληρο, άξιζει 25 φράγκα!

— Ένας άρκετα πρωτότυπος και πρόβλεψος διαγωνισμός έγινε πρό μηνός στο Άνθρμπορ της Γερμανίας.

— Θέμα του διαγωνισμού αυτού ήταν το εξής: Έντος πόσον ώρων θα καταρθωνόταν να κατασκευασθή ένα κοστούμα από τη στιγμή του κορσέματος των μαλλιών τριτοτον προβάτων.

— Στον διαγωνισμό αυτό έδοιθέθη το έργοστάσιο ύφαντοφίας 'Ενριχ Μόιν.

— Τέσσερα πρόβατα κινεζοποιήσαν στις 5 το πρωί. Μέσα σε μισή ώρα, το μωλά τους είχε πλυθεί και βαμεί. Άρχισε κατόπιν η λουή έπεξεργασία, το γρέσινο, το άφαισμα κτλ. Τέλος, τα ύφαντα πασδόθη έτοιμα σ' ένα σάττι, ο οποίος στις 6.45 π.μ. είχε τελειώσει το κοστούμα!...

— Ένας θεροδυναμικός στην Κοπεγχάγη θέλησε να κάμει την περασμένη βδομάδα ένα κοστύμιο-πειράμα.

— Θέλησε, δηλαδή, να δοκιμάσει ένα πον του Κοινού ποιά έπιδραση άσκει η μουσική επί του λέντος.

— Κλείστηκε λοιπόν στο κελό του κι' άρχισε να παίζει διάφορα μουσικά όργανα. Το σάβρον, το κλαρινέ, το κλαρινέ, ή φωνογράμνικα, το τυμπάνο, άφαισαν τελείως άδύνατον το λέντο.

— Όταν όμως ο θεροδυναμικός άρχισε να παίζει βιολί, ο λένος βουχίστηκε άπειλητικά κι' άπαισε να τον κατασταλάξει.

— Σύμφωνά με μια τελευταία στατιστική, η 'Εδουάις κάτακοι της Ν. 'Υόρκης ένοίκωνται περισσότεροι από κάθε άλλη εθνικότητας γυναίκες.

— Υπάρχουν έξ αυτών 100.000 ιατροί, φαρμακοποιοί και νοσοκόμοι.

— 75.000 διδασκάλισσι, τηλεφωνήτριες και εμπροσφυλάχισσι.

— Και τέλος 125.000 άσολογίμενες σε διάφορα άλλα επαγγέλματα, χειρωνακτικά ως επί το πλείστον.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο «ΣΥΖΥΓΟΣ» ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΑΝΤΕΛΑΣ ΕΝΤΙΕ

ΩΡΑ πειά δι, τι κι' αν κάνω θα είνε μάταιο. Δεν μου μένει παρά μόνον ή εξαγογή. Στη ζωή μου δεν είχα παρά ένα μονάχα έρωτα. Τώρα δεν υπάρχει κι' αυτός. Δεν ύπηρεσε ποτέ. Ήταν ένα πάθος. Και δεν μου απομένει πια παρά ή συνήθεια μου ή Ζουζού, το άρμόνιό μου και ή φροντίδα μου για την άθνησσία της ψυχής μου. Πολύ λίγα πράγματα για να γεμίσουν μια ζωή. 'Αν ήμουν πιο νέα, θα μπορούσα ν' αποκτήσω νέες συνήθειες. Μά τώρα στα σαράντα τρία χρόνια μου! Είναι πολύ άργα...

'Αγάπησα κι' αγαπήθηκα από τα δεκατέσσερα ως τα σαράντα τρία μου: 'Ως χτές, ως χτές στις δυόμισι. Υπάρχουν γυναίκες στο Παρίσι ή στο Λονδίνο, που θα μπορούσαν να παντρευτούν για τόσο πολύχρονο άγαπη; Και ποτέ φιλονεμία, ποτέ άπιστία, είκοσι έννιά χρόνια τέλειος άγάπης!

Να πώς άρχισε ή άγάτη αυτή: Με τον σύζυγό μου γνωρίστηκα σε μια μικρή επαρχιακή πόλη, το Ζιβρό, όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα και όπου ο πατέρας μου ήταν υπάλληλος του φόρου. Τόν έλεγαν Λουκιανό και ήταν γιος ενός οικογενειάρχου, φτωχότερου απ' τον πατέρα μου, με πέντε παιδιά. Προς τόν Λουκιανό δεν με άφησε καμιά ύστερόβουλη σκέψη. 'Αλλωστε είμαστε και οι δυο δεκατέσσερα χρονών — έκείνος δυο μήνες μεγαλύτερος από μένα. Τέσσερα δόλκιμα χρόνια ζήσαμε μαζί. Είμαστε σαν δυο αδέρφια. 'Ο Λουκιανός ήταν ένα δειλό αγοράκι, τόσο δειλός, ώστε ήσαν στιγμές που ή δειλία του φαινόταν δειλία κοριτσιού. Κάποτε φιλούμαστε, τα φίλά μας όμως μās έδιαν την ίδια συγκίνηση που νοιώθαμε και στα παιχνίδια μας, όταν δίνουμε ό ένας στον άλλο ελαφρούς μπλάτσους.

'Όταν γιγνήκαμε δεκαοκτώ χρονών, αναγκαστήκαμε να χωριστούμε. Οι γονείς του Λουκιανού, χωρίς στην προστασία ενός βουλευτού, βρήκαν για το γιο τους μια έντελως ανέλπιστη θεία. Τόν προσέλαβε για συνοδό του ένας πολύ πλούσιος 'Αγγλος, ό οποίος ως μόνη άσχολία του είχε τα ταξείδια. 'Ο Λουκιανός κι' εγώ ήμασταν πάλι χωρισμένοι. Ο Λουκιανός έπαιζε στο πιάνο, ή εγώ ήμουν στο γυμνάσιο. Πάντως όμως θα ήταν ένα μικρό διάστημα χρόνου, ίσως μερικοί μήνες μονάχα. 'Ετσι ό Λουκιανός μου μετέδωσε κάτι από τη μέθη του ένθουςιασμού του. Κι' όταν χωριστήκαμε, γελούσαμε και κλαίγαμε από λύπη και από χαρά μαζί.

Αυτά συνέβησαν εδώ και είκοσι έννιά χρόνια. Είκοσι έννιά χρόνια! Χρονικό διάστημα που φτάνει συνήθως σε μια γυναίκα για να δημιουργήσει την οικογένειά της και συχνά για ν' αποκτήσει και έγγονα άνδρα. 'Εγώ έπρόκειτο να παντρευτώ, να κάνω οικογένεια, να ζήσω, είκοσι έννιά χρόνια! Ξέρω ότι δεν θα με πίστευε, ή ότι θα μ' έταρνε για τρελή άποδεήτοτα μάθαινε αυτό το μυστικό μου. 'Οστόσο, είνε ή αλήθεια. 'Επί είκοσι έννιά χρόνια μόνος σκοπός της ύπαρξής μου ήταν ότι αγαπούσα κάποιον και ότι ό κάποιος αυτός μ' αγαπούσε. Κι' όμως ή μοίρα δεν μου χαμογελούσε καθόλου στο μεταξύ αυτό. 'Εγώ και τον πατέρα μου, ύστερα τη μητέρα μου. Τα μυσά χρήματά μου τα καταχράστηκε ό συμβολαιογράφος, στον οποίο τα είχε κατατε-

θεμένα. Κι' όμως παρ' όλη αυτά, δεν έχασα το θάρρος μου, ούτε την ελπίδα πως κάποια μέρα θ' απωλάμβανα κι' εγώ την εδραίη που όνειροπολούσα...

Ναι, διατηρούσα την ελπίδα αυτή, μολονότι επί είκοσι έννιά χρόνια δεν είχα ξαναδεί ούτε μια φορά τόν Λουκιανό.

Πίστεια ελκρινώς ήλα όσα μούγραφε, γιατί στα είκοσι πέντε αυτά χρόνια ελάμβανα άρετά τακτικά από τόν Λουκιανό γράμματα, στα όποια εύρισκε την ίδια σχεδόν τρυφερότητα που έβριζα κι' εγώ στα δικά μου. 'Εντομεταξύ, ό μικρός μου Λουκιανός τριγύρευε όλα τα μέρη του κόσμου. Κάποτε περνούσε και απ' τη Γαλλία, κι' τότε γρήγορα όμως πάντα, τόσο βιαστικά, ώστε ποτέ δεν καθόθηκε να διαθέσει τις είκοσι τέσσερες ώρες που θα του χρειαζόνταν για να πεταχτεί στο Ζιβρό και να ιδή τη «γυναίκα» του. Την γυναίκα του; 'Ετσι με όνόμαζε πάντα στα γράμματά του. Και εγώ του απαντούσα: «Εγώ γα π ή μένε μου σύ ζυ γ α».

Μά νά, χτές, κατά τις δυο το απόγευμα, ένώ μελετούσα στο άρμόνιό ένα κομμάτι που θα το παίζω την Κυριακή στην εκκλησία, ή μικροδία μου ύπηρετρία ήρθε και μού άγγιξε, ότι κάποια νέα ήρπασε να με ιδή. Ήταν μια παλιά όμορφοςί μου φίλη, που είχε γίνει σπουδαία προσοπισμένη: γενική έπιδεικνύμενη των δημοτικών σχολείων, νομίζω.

Είχε έλθει στο Ζιβρό για κάποια ύπόθεσι. Κουβεντούσαμε κι' όρα περίπου για διάφορα θέματα. Στο τέλος μου είπε:

—Με τόν Λουκιανό Λετέρο έχετε πάντα σχέσις;

—Τόν Λουκιανό Λετέρο;

—Ναι, έκείνον που είνε παντρεμένος στην 'Αγγλία, στο Ντερμσάιρ.

Βρήκα τη δύναμη κι' απάντησα:

—'Οχι, είνε καλός που δεν ιδιώθηκε.

Τότε ή οικογενειακή μας φίλη μου διηγήθηκε, ότι τελευταία που είχε πάει στην 'Αγγλία, για να μελετήσει την όργάνωση τών λαϊκών σχολείων, είχε συναντήσει τυχαίως τόν σύζυγό μου, τόν Λουκιανό. Ληϊθήναι εκεί ένα έργοστάσιο και ήταν πατέρας τριών παιδιών...

«Όταν ξαναβρέθηκα μόνη, έβλεπα λίγο, κατόπιν όμως κατάλαβα πόσο άνοητη ήμουν να φανταζομαι ότι ένας άντρας μπορεί να μείνει πιστός επί είκοσι έννιά χρόνια σε μια ά ν α ν η σ ι».

Είνε αλήθεια, ότι εγώ στην ίδια αυτή άνάμνηση έδωκα δια τα νεύατα μου, έδωκα την άμορφη μου που θα μπορούσαν ίσως να κάνουν ευτυχισμένο έναν άλλον άντρα. 'Αρχισα να γράφω ένα γράμμα στον Λουκιανό στον οποίο, παραπονιμένη ιδίως για το άκατο νύκμα τών έπιστολών του, μι' μι' άφιμωμένη σκέψη με σταμάτησε. Γιατί να το παραπονηθώ; Χάρις στο νύκμα του αυτό, έζησα σχεδόν ευτυχισμένη είκοσι έννιά χρόνια. 'Επί είκοσι έννιά χρόνια ήμουν παντρεμένη. Τι θα ήσαν τα είκοσι έννιά αυτά χρόνια χωρίς την πλαστική ελπίδα; 'Ισως να το κατάλαβε αυτό ό Λουκιανός. Και ίσως αυτό να τόν έμπόδισε εδώ κι' έννιά χρόνια όταν παντρεύτηκε να μου γράψει: «Φ τ ο χ ή μου 'Α ν τ έ λ α, δ έ ν π ρ έ π ε ι π έ ν α ν α μ ε σ υ λ λ ο γ ί ζ ε σ α».

Ναι, πρέπει να φανό δυνατά και να μην κλαίω. 'Επί είκοσι έννιά χρόνια φανταζόμουν πως ήμουν παντρεμένη. Και σήμερα, χωρίς ή... χίρηνα! Αυτό είνε όλο. Και ύστερα σκέτομα και πάλι άλλο.

Ό Λουκιανός έχει τρία παιδιά. 'Αν το γράφα ένα γράμμα θα μού, τρυφερό και τού έρποντα μού στείλει το ένα του παιδί και να το ανατρέφω εγώ, λιγότερο ίσως πλούσια παρ' ότι εκεί, μα θαίνοντας τον όμως τη γλώσσα που μιλούσε ό πατέρας του, όταν

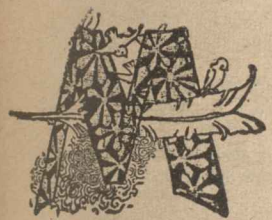

Ο ΚΑΣΤΑΝΑΣ

(Του Βόχτελ).

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΘ'

Α ή άγάτη του Εδδάτη για τη Λαΐδα δεν κράτησε πολύ. 'Αρχισε να της φέρεται σκληρά, να την εκμεταλλεύεται, να την άπατά.

Η Λαΐς, όσο κι' αν ήσαν τυφλωμένη απ' τόν έρωτά της, διασθανότανε, ότι ό Εδδάτης δεν την αγαπούσε πραγματικά. Είχε άλλωστε άπειρες αποδείξεις για τις άπιστίες του.

Κι' ή ζωή της άρχισε να γίνεται πάλι μαρτυρία. Τέλος, για να συγκρατήσει ή Λαΐς τόν Εδδάτη κοντά της και να ελκυσθεί για πάντα την άγάτη του, σκέφτηκε να τόν παντρευτεί και να ζήσει στο έξξ μεζύ του, άποτραβηγμένη σε μια μακρινή έπαυλη.

Ένα βράδυ, καθισμένη κάτω από μια συστάδα δέντρων στον κήπο της, μιλούσε στο νέο για το γάμο τους. 'Εκείνος προσποιότανε πως συμφωνεί μαζί της και της έκανε πάλι τούς συνθησιμους του έρωτα.

Την ίδια στιγμή όμως έτυχε να περνάη πλάι τους ό Διογένης. 'Ακουσε την κουβέντα τους, ή φωνή του νέου με τόν ψευτικό τόνο της γλυπής άρχισα στ' αυτιά του και σκέφτηκε να προσφύλλει τη Λαΐδα απ' τόν κύνον που διέτρεχε.

Πρόβαλε λοιπόν μπροστά τους και με το απότομο ειρωνικό του ήρς ρώτησε τη Λαΐδα:

—'Όστε σκαπείς να ξαναπαντρευτείς, Λαΐς; Θέλεις να πάρης αυτόν τόν όμορφο, που όλη ή άγία του βράχεται στα λυγμένα μάτια του και στην ψεύτικη φωνή του, που μούζει με φωνή έταίρας;

Η Λαΐς θύμωσε πολύ, άκούγοντας τα λόγια αυτά του Διογένη. Τόν έβρισε και τόν φώναξε:

—Φύγε από δω! 'Εβγα έξω απ' τόν κήπο ά μίας λ...

—Πώς; Έκανε ό φιλόσοφος με το σαρκαστικό του ήθος. Θέλεις λοιπόν ν' άπαγορεύεις σε μένα και τρία χρόνια μ' όνόμαζες φίλο σου, ν' αναπνέω το άρωμα τών κήπων σου; Και μούβεις, ότι ένας έτρωστος σαν τόν Διογένη, θα σπερνήθι τόν καθημερινό περίπατό του εξ αιτίας ενός όμορφου νεοί, που σε γελεί με τόν πιο έστειλωτο τρόπο;

—Φύγε γρήγορ' από μπρός μου! Ξαναφώναξε ή Λαΐς. Καλά σε λένε σκύλο, Διογένη. Δεν σ' άξουν παρά βροσιές, πετριές και ραβδιμοί. Φύγε μακριά από δω, γιατί θα φωνάξω να σε βγάλουνε έξω με τις κλωστές.

Απαθή, πάντα, ό κινικός φιλόσοφος απάντησε με τή συμπαινώση του ήθος στην ώραία έταίρα:

—'Επει' απ' τα λόγια σου αυτά, δεν μπορεί να έπιάσει φίλια μεταξύ μας και δεν έχω πια θέσι όλη μέρα. Δεν μ' άρέσει να βλέπω ανθρώπους γυρνώντας. 'Ως τώρα ξεχώριζες απ' όλους τούς άλλους με τή ευγένειά σου. Μά ό έρωτας για τόν όμορφο αυτόν σε κατέβασε πολύ χαμηλά. Φεύγ' από δω, γιατί θα μετανιώσεις παρτά. Είμαι βέβαιος, ότι ό όμορφος αυτός, χάρη του όποιου παραγκωνίζεις τούς παλιούς σου φίλους, πολύ γρήγορα θα μ' έδειξη για τις βροσιές που μούβεις.

Από τήν ημέρα αυτή, ό κινικός φιλόσοφος δεν έπάτησε ποτέ πάλι το πόδι του μέσα στους κήπους της Λαΐδος κι' ούτε θέλησε να την ξαναδεί.

Εντομεταξύ, ή Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί τόν λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

Εντομεταξύ, ή Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί τόν λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

Εντομεταξύ, ή Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί τόν λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

Εντομεταξύ, ή Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί τόν λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

Εντομεταξύ, ή Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί τόν λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

Εντομεταξύ, ή Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί τόν λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

Εντομεταξύ, ή Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί τόν λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

Εντομεταξύ, ή Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί τόν λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

Εντομεταξύ, ή Λαΐς ήταν ξετρελλαμένη απ' το σχέδιό της να παντρευτεί τόν λατρευτό της και κάθε μέρα δεν έκαν' άλλο, παρά να μιλά για το γάμο τους.

—'Ακουσε, Λαΐς, της είπε μια μέρα ό Εδδάτης. Δεν έχω καμιά αντίρρηση για το γάμο μας. Μά ό γάμος αυτός δεν πρέπει να νά ελκυστικός για μένα.

—Τι θέλεις να πής; ρώτησε πειραγμένη ή Λαΐς. Μήπως ντρέπεται να κάνει σύζυγό σου τη Λαΐδα;

—Κάθε άλλο. Πολλές ευτίπολητες άρχόντισσες ζήλευναι τη θέα και τη δόξα σου. Μά ακριβώς αυτό είνε που θα μ' έλκυστει. 'Εγώ είμαι ένας άσημος ραφιοδός και σ' ένα μ' άγατά κοσμοζώνουμένη. 'Αν παντρευτούμε θαύμαστε ένα άταιριστο άνδρόγυνον. Παντρεύτηκε ό Περιχλές τήν 'Ασπασία, μα έκείνος ήταν ό μέγας Περιχλές. Σε παντρεύτηκε ό Λεοντίδης, μα ήταν ό ένδοξος στρατηγός. Για να σε παντρευτώ, πρέπει να γίνω κι' εγώ ένδοξος.

—Σιγά-σιγά, με τόν καιρό, θ' αναγνωριστείς απ' τόν κόσμο ή ποιητική σου άξια και θ' αναγνωριστείς και σ' ένας απ' τούς μεγάλους ποιητές της 'Ελλάδος.

—Συμφωνώ κι' εγώ μαζί σου. Κι' αυτό ακριβώς θέλω να πώ. Να περιμένουμε πρώτα να γίνω ένδοξος κι' έπειτα να παντρευτούμε.

—'Ω! Μά δεν μπορεί να περιμένο τόσον καιρό! Ξεπρόσθησε ά νυντόμω ή Λαΐς.

—'Οχι! εγώ μπορώ να σε παντρευτώ αν δεν γίνω ένδοξος σαν κι' εσένα, άποκρίθηκε ψυχρά ό Εδδάτης.

Μολταυτα, ή Λαΐς δεν έννοούσε να παρατηρήθ' απ' το σχέδιό της και προσπαθούσε να πείσει τόν νεαρό ραφιοδό να την παντρευτεί. Μην έπαμένεις, Λαΐς, της είπε μια άλλη μέρα ό Εδδάτης, παίρνοντας ύψος θυμωμένο. 'Αν μ' άγαπάσεις, θάχες βρει τόν τρόπο να γίνω έκαυστός, όπως τόν βρήκα εγώ.

—Βρήκες εσύ τόν τρόπο; ρώτησε έκπληκτη ή Λαΐς.

—Ναι, τόν βρήκα.

—Πές μου τόν λοιπόν. Πές τον άμέσως και θα κάμω για σένα ό,τι μπορώ.

—'Ακουσε. Σε λίγες βδομάδες θα γίνουναι τα 'Ισθμια. 'Εγώ, όπως ξέρεις, έχω γράψει μια ραφιοδία, αυτήν που σου διάβασα τις προάλλες και που και σ' την βρήκες ύπεροχη, όπως μου είπες. Λοιπόν, στο χέρι σου είνε να μιλήσης στα μέλη της έλλαδοίκου έπιτροπής και να τούς πείσης ν' ανακηρύξουν τη δική μου ραφιοδία άνώτερη από τις άλλες και να μού δώσουν το πρώτο βραβείο της ποιήσεως.

Η Λαΐς έκρινε κάπως άσχημα σκεπτική και άμίλητη.

Τα 'Ισθμια, ως γνωστόν, ήσαν Πανελλήνια 'Αγώνες. 'Ετελούντο κάθε τρία χρόνια στον 'Ισθμό της Κορινθίας κι' έτος απ' τ' άλλα άλλοι έκαίναν άγώνες, γινόνταν και διαγωνισμός Μουσικής και Ποιήσεως.

Λοιπόν, δεν μιλάς; ρώτησε έπειτα από λίγο ό Εδδάτης τη Λαΐδα.

—Τι να σου πώ; άποκρίθηκε ή Λαΐς. Πως θα πείσω τα μέλη της έπιτροπής να σ' ανακηρύξουν νικήτη;

—Στη Λαΐδα τίποτε δεν είν' άδύνατο. 'Αρκεί να το πείς. Κανένας δεν θα σου άρνήθ' μια τέτοια χαρά, όταν τήν ήλπισης με κατάλληλο τρόπο. Κανένας δεν μπορεί άσυνείλητος σ'αυτά και πρό πάντων στα θέλημά σου. Θα μωρώσεις στα μέλη της έπιτροπής μερικά πολύτιμα δώρα. Κι' εντοίως έχες μεγάλη περιουσία. Κι' αν δεν άρκεσθούν στα δώρα, μερικά χάδια της ώραίας Λαΐδος θα τούς κάνουν να σ' ανακηρύξουν.

Τα λόγια του Εδδάτη ήσαν πρόσχημα και χονδία. Μά ή άτυχη Λαΐς αναγκάστηκε να υποχωρήσει.

—Θα κάνω ό,τι θέλεις, είπε. Μά αν δεν επτύχω;

—'Αν το επιδιώξεις με θέαση και με ζήλο θα πετύχεις.

—Πολύ καλά. 'Από αύριο κίνησε ή άρχισα τις έτοιμασίες μου. Πραγματικώς δέ από τήν ήλλην μέρα άμέσως, ή ώραία Κορινθία άρχισε να έτοιμάζει για να έπαιχνι ό σκοπός τού άγαπημένου της. Μόρφωσε άρθρα χρημάτα και δώρα, μούρασε χάδια και ύπερσχέσις στα μέλη της έπιτροπής και πέτυχε, ότι ήλπισε.

Όταν έγιναν τα 'Ισθμια, ό Εδδάτης ανακηρύχτηκε νικήτης και πήρε τόν ζώνον της Ποιήσεως.

Τής είχε υποσχεθεί:

—'Αν ανακηρυχτώ νικήτης, άμέσως μούλς τελειώσουν οι άγώνες, θα γίνι ό γάμος μας. Κι' άμέσως έπειτα θα σε πάρω να πάμε να εγκατασταθούμε στην πατρίδα μου.

Το βράδυ που τελείωσαν οι άγώνες, ή Λαΐς περίμενε με λαχάρα στο σπίτι της τόν λατρευτό της. Είχε δώσει διαταγή στη Βαλχίδα ν' άρχισι τις έτοιμασίες για το γάμο και για τα ταξείδια.

—'Αλλόμωτο όμως!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΓΡΗΛΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...

ΤΑΧΑ κοιμάμαι τώρα — ή δεν κοιμάμαι; Προέπει να ρωτήσω τον γιατρό όταν θαρθή. Για όλα πρέπει να ρωτάω τώρα τον γιατρό. Κι αυτός μου απαντάει πάντα πως ή άρρώστειά μου δεν είναι σοβαρή και πως ή ενέσθεσι που μου κάνει είναι μόνο διανοητικές, για να μπορέσω να κοιμηθώ και να ανακτήσω τις δυνάμεις μου. Δεν μπορώ να κοιμησώ γιατί ή άρρώστειά μου είναι τέλει. Αλλά τον πιστεύω πάντα τον γιατρό μου σ' ό,τι μου λέει.

Γιατί να μην τον πιστέψω; Γιατί θα μούζεγε ψεύματα; Όταν πέθανε ο άντρας μου, άκουσα και τότε μου είχε πει την αλήθεια. Όλα γίνανε και τώρα όπως τ'άφησε προβλέψει αυτός. Αισθάνομαι πόνους, όπως τότε είχε πει από πόνι, κι ο πονερός έπεσε, όπως έπρεπε τότε πει αυτός.

Δεν μπορώ να σκέπτομαι πια. Είμαι τόσο κουρασμένη! Θέλω να κοιμηθώ. Η τουλάχιστον άς έρθει εκείνο που μοιάζει με ύπνο. Ίσως κάποτε, αργότερα, να γίνω πάλι καλά. Ίσως να μπορέσω να ξανασηκωθώ κι ν' άρχισω να περπατάω μέσα στην κηφόρα μου... Αλλά καλύτερα άς μην τ'άσκειτομαι αυτά... Μου φέρουν ζάλη...

Τα μάτια μου άνοιγουν με κόπο. Κοντά στο κρεβάτι μου κάθεται τώρα μια σιλουέτα με άσπρο σακάκι. Η σιλουέτα αυτή μοιάζει με τον Όττο, και έχει και την άλυσίδα του ρολογιού που φοράει ο Όττο. Όντως ή άλυσίδα είναι ίδια με την άλυσίδα του. Αλλά ή άλυσίδα είναι άλυσίδα ατό; Προέπει να δώ ψιλοότερα — το πρόσωπό του.

Ναι, είναι ο Όττο! Κι μου δίνει το χέρι του κι έχει βραχνή φωνή, όπως όταν έζάντιζε ποτέ:

— Καλημέρα, μητέρα! Είχα κάποια δουλειά από δω και σκέφτηκα, άς πάω να δώ τη μητέρα...

— Ποιος, λέει, να με δη! Χμ... βέβαια... Άπο έλγε δουλειά από δω... Τι άστειο! Μά έγω δεν γελιέμαι έτσι εύκολα... Κάτι έκτακτο συμβαίνει για νάρθη ο Όττο... Δεν ήθελε όταν πέθανε ο πατέρας του... Θά μπορούσε νάρθη ώστόσο... Θά τον δεχόμουν... Δεν θυμάμαι πια... Μά έχωμε κάποια διαφορά μαζί... Για να ρθή λοιπόν σήμερα έδω, θα πη... θα πη πως θα πεθάνω... Θά πεθάνω... Θά ρωτήσω τον γιατρό μου, Ο γιατρός θάρρη στις δέκα.

— Είπε δέκα ή άρα, Όττο;

— Όχι, μητέρα, τώρα είναι έξη, είναι άπογευμα, σε λίγο θα βραδύνει.

Σε λίγο θα βραδύνει; Μά όχι, έγω βλέπω άκρια τόσο καλά.

— Τι γίνεται ή γυναίκα σου, Όττο;

— Ά, ευχαριστώ, μητέρα, μην κουράζεσαι για να μου μιλάς. Η Μίνα σου στέλνει πολλούς χαιρετισμούς. Είχε κρυώσει κι αυτή τώρα τελευταία για καλό. Αλλά τώρα της πέρασε.

— Και τα παιδιά;

— Είπε όλα καλά, πολύ καλά. Ηδύλες να πής τίποτε άλλο, μητέρα.

— Όχι, όχι, Έτρομαξες που με είδες έτσι, μικρούλη μου;

— Να τραμάξω; Μά όχι, να... "Ημουν προετοιμασμένος, ή Έλσα μ'αξ έγραψε κάθε μέρα για την κατάστασή σου.

— Όποτε έτοιμο! Αυτό δεν το ήξερα. Τα παιδιά μου ξέρουν και τα δυο πως είμαι πολύ βαρεια άρρωστη. Κι ο γιατρός δεν μου λέει τίποτα. Ίσως να γελιέται κι ο γιατρός. Θάρρετε όμως να δη πόσο άδύνατος είμαι... Μου φαίνεται ότι... ότι πλησιάζει ο αόριστος ύπνος... ότι κάτι δεν είναι πια εν τάξει.

— Πονάς, μητέρα;

— Ο Όττο έχει μ'αξ έγραψε όπως όταν ήταν μικρός κι ήθελε να μου κρύψει κάτι... Ναι... ναι, κάτι μου κρύβει... Όποτε είμαι βαρεια άρρωστη; Θά πεθάνω... Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν...

Τώρα θα κλείσω τα μάτια μου. Αυτό είναι ο καλύτερος τρόπος για να είμαι φυλαγμένη απ' όλους τους. Έτσι δεν θα καταλαβαίνουν τίποτα, δεν θα φανταζονται τίποτα... Είμαι έδωδηνα χρόνων... Κι όμως δεν είχα σκεφτεί ποτέ ως τώρα τον θάνατο. Μία φορά όμως θάρρη κι αυτός — γιατί όχι τώρα; Πολλοί πεθαίνουν πολύ νωρίτερα. Είμαι τόσο κουρασμένη!... Τόσο κουρασμένη!...

Μήπως κανείς μέσα στο δωμάτιο; Η Έλσα; Είπε το βήμα της

ΣΤΙΧΟΙ

ΕΛΕΓΕΙΑ ΚΑΙ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Τι έχεις άγρι μεσ' στ'ά δάση
Κι, άναστενάζεις θάνατο;
Τα μαρμαίνα κλαία λουλούδια
Πού μου μωρώναν τά περά.

Γιατί νεράκι στην κοιλάδα
Θλιμμένο τραγουδάς σκοπό;
Κλαίω τη χαμένη ποταμόδα
Πού περπατάς άπο τη γλή.

Γιατί νεράκι στην κοιλάδα
Θλιμμένο τραγουδάς σκοπό;
Κλαίω τη χαμένη ποταμόδα
Πού περπατάς άπο τη γλή.

Τι έχεις και σ' κι'άναστενάζεις,
Πικρή κι' άγέλαστη καρδιά;
Κλαίω της άγάπης την έλπίδα
Πού μ'όφρυσε παντοειά!

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

της έδωκε τα πιστάκια του γλυκού, της το έλα με σκεδόν απ' άπαι, αλλά τώρα θέλω να κρατήσω την έλπίσή μου, για να μη πέσει.

— Μη μιλάς τόσο πολύ, μητέρα. Τώρα θα σου πω κάτι που νουσι και π'ά ξανακοιμηθής λιγάκι, κι έπειτα θα τ'ά βλέπεις όλα καθαρά. Σε όγχο μέρες θα μπορέσης να σηκωθείς, και τότε θα μ'αξ μόνον σου για ό,τι αυτά τ'ά λόγια... Νά, βλέπεις, ή Έλσα θάρρη απ' την κηφόρα, γιατί δεν μπορεί ν' άκουη αυτά τ'ά λόγια. Κλαίω...

— Ναι, και το μικρό Πέτρο να το πάρειτε άπ' άπαι, για να μην κάνει ιδιαίτερο μ'αθρημα, άν δεν πει καλά στα μ'αθρηματά. Τα παιδιά δεν πρέπει να τ'ά δέχονται χωρίς λόγο. Και στη Μίνα... να π'αξ χαριστίσματα από μένα... Της είχα φερθεί με μεγάλη αφοσίωση, αλλά είναι καλή γυναίκα για σένα, το είδα...

— Ναι, μητέρα...

— Όταν θα δης πως έφτασε ή στιγμή, καταλαβαίνεις, ή στιγμή θ'άνατο, π'άσες με απ' το χέρι, άδωμον άδωχες π'αξ θα με π'αξ. Έγώ σ' έφερα στον κόσμο. Θέλω να τ'ά κάνης...

— Ναι, μητέρα...

— Ο θάνατος είναι τόσο δύσκολος!... Άχ, αυτή ή άγωνία!

ΤΗΣ ΕΡΤΑΣ ΦΟΝ ΓΚΕΜΠΧΑΡΤ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο, πως ο βασιλεύς Λουδοβίκος Ε', μετανοημένος γιατί είχε άπομακρύνει από κοντά του την είνουμένη του μαρκαρία ντε Λά Τουρνέλ, πήγε ένα βράδυ και την επισκέφθηκε ξαφνικά στο μ'αγαρό της.

Μολονότι δέ αυτή, σύμφωνα με τις υποδείξεις του Ρισελιέ, τον υποδέχτηκε ηνυχρά, ο Γάλλος μονάρχης, που δεν είχε κυριέσει όλο το παλιό του πάθος, την έκτενσε να ξαναγνώση κοντά του στην Αδλή.

Η μαρκαρία, εξακολούθωντας να παίζει το παιχνίδι της, το άπάντησε, ότι για να γινώση στην Αδλή, έπρεπε πρώτα να ξεφορτώ και να φιλακισί όλους τους έχθρους της, από τη δηλαδή που τον είχαν ξαναγαράσει να την άπομακρύνει από κοντά του.

Ο Λουδοβίκος την έκτενσε να τους συγχωρήσει, μα εκείνη ήν άδύνατη. Τότε άρχισε έν' άτελείωτο παζάρεμα μεταξύ τους, και ο βασιλεύς, ό όποιος δέχτηκε π'αξ να τιμωρήσει τους έχθρους της, προσπαθούσε να περιορίσει τον αριθμό τους, ενώ εκείνη τον μεγάλωνε όλοένα.

Ο βασιλεύς της έλεγε, ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε έναντι των αρχιεπίσκοπων της οίκονγενείας του και των κληρικών, γιατί ήτοχε κίνδυνος ν' άναστατοθή ή εκκλησία και τέλος συνεφώνησαν να ξεφορτωθούν απ' τις Βερσαλλίες οι δούκες Λά Ροσσονκίν, ντε Λαφονκίν, ντε Φλερύ, ντε Σατιγιόν, καθώς κι' ο κ. Φιλί Σάμ, ό μεγαλύτερος έχθρός της. Ένας άλλος μεγάλος και τρομερός έχθρός της, ό Μορελά, ό όποιος ήταν ό άναγνικατόστατος μυστικοσυμβούλος του βασιλέως, θα ταπεινωόταν μόνο, πηγαίνοντας να κάνει μια επίσκεψη στη μαρκαρία.

Πράγματι, ο βασιλεύς επέβαλε στο συμβούλιο του να επισκεφθή την είνουμένη του, μα ό Μορελά έφτασε στο σπίτι της, τη βόηξε να κρεβάτι, χρονολογμένη από π'αρετό.

Κι αυτή, της ελε καταντρομασμένος, ο βασιλεύς με στέλνει να σ'αξ π'αξ, ότι αυτός δεν είχε καμιά γνώση των όσων οι αλλικοί του, έχοντας έλ κεφαλής τους τον υποφανόμενο, μηχανενητραν έναντι σου, κατά τη διάκριση της άρρώστιας του στο Μέτς. Τρέφει πάντοτε για σ'αξ τα ίδια αισθήματα και την ίδια έκτιση για σ'αξ παρακαλεί να ξαναγνώση στην Αδλή, και να πάρει π'αξ σ' αυτή τη θέσι σου...

Τότε ή φιλόδοξη μαρκαρία, κατενθουσιασμένη που είχε ταπεινώσει έτσι τον άμειλιτο έχθρό της, άναμνηχθηκε στο κρεβάτι της και του άπάντησε με περιφρόνηση:

— Ήμουν πάντοτε βεβαία, κύριε, ότι ό Μεγαλειότατος άγνοούσε δια έφταναν οι έχθροί μου έναντι μου. Γι' αυτό κι' έγω δεν έπαυα ποτέ να τρέφο προς τη Μεγαλειότητά του την μεγαλύτερη άφορία και σεβασμό. Λιγότερα π'αξ δεν είμαι εις θέσιν αμ'αριώτας να ρθώ να εύχαριστήσω τον βασιλέα, μα θα ρθώ το ερχόμενο Σάββατο, όποτε θα είμαι καλά.

Ο Μορελά άναγκάστηκε τότε να της φιλήσει το χέρι και ν' άποσπ'αθ.

Μά, παρά την πρόβλεψη της μαρκαρίας, ότι ως το Σάββατο θα γινώταν καλά, το χρονόλημά της επιδεινώθηκε ξαφνικά κι' ή κατάσταση της χειροτέρευσε.

Οι έχθροί της και που πάντων οι βασιλικοί π'αρχητες, άναμνηχθηκαν τότε, έλπιώντας ότι ό θάνατός της δεν θ' άγοούσε να επέλθ' η Άννιέττα, ο βασιλεύς ήταν καταλυμένος και δεν έκανε τίποτα άλλο, παρά να στέλνει σε κάθε στιγμή τους αλλικούς του στο μ'αγαρό της και να ζητάει νέα για την κατάστασή της.

Μά καμιά βελτίωση δεν έπερχόταν. Ο π'αρετός δεν άφινε τη μαρκαρία ούτε στιγμή, παραληρούσε άδιάσπαστα κι' είχε χάσει τη συνηθισμένη της πραγματικότητα.

— Π'αρετός, μητέρα...

— Νά, θα ήναξάσω... Θά ήναξάσω σε λίγο για πάντα... Άκου, Όττο... Στο μεγάλο ντουλάκι έχω το φόρεμά μου το μαύρο, το νε... Κλαίς... Κλαίς... Όττο; Γιατί κλαίς, γυνέ μου... Όλοι θα κλαίονταν μια μέρα... Έτσι είναι το γοργό μας... Θέλω να μου π'αξ σ'αξ ηνυχρά... Κι' άκουσε, γυνέ μου... Λουλούδια... Νά μου π'αξ πολλά λουλούδια στον τάφο μου... Και τώρα, καληνύχτα, καληνύχτα μου!... Κι' έσ'α, Έλσα, καληνύχτα, καληνύχτα σ' όλους τους... Δεν χρειάζεται π'αξ ο γιατρός... Νά... έρχεται!... Ο ύπνος... ό θάνατος... Ένας ύπνος είναι κι' αυτός... Καληνύχτα, παιδά μου... καληνύχτα για πάντα!...

ναίσθη της πραγματικότητας.

Στις σπάνιες στιγμές που άνακτούσε τη διανοητική της διάγνωση, ή ντε Λά Τουρνέλ εξέδιδε την έπαθμία της να εξομολογηθή. Ηδύλες κι' αυτή, όπως συνέβη με τον βασιλέα στο Μέτς, έπειτ' από μια ζωή άμαρτολή, να πεθάνη χριστιανικά. Προσάλασε κοντά της την αδελφή της και προκάτοχό της στην καρδιά του βασιλέως, κόμισσα ντε Μοργό, ή όποια ζούσε τώρα άποτραβηγμένη σαν άγρια και με δάκρυα στα μάτια, την έκτενσε να τη συγχωρήσει από το κακό που της είχε π'αξενήσει.

Της έκαναν, κατά τη συνήθεια της εποχής, έννεα φορές άραιμάξες, μα του κακού. Η κατάσταση της χειροτέρευε διαρκώς και το τέλος της πλησίαζε π'αξ. Όταν ό πατήρ Σεργάς την εξομολόγησε και της συνέστησε να επικαλεσθή τη Θεοτόκο, εκείνη τού ελε: — Σι όλη μου τη ζωή είχα έπ'αξ μου την εικόνα της και πάντα της έζητούσα δυό χάρες. Έν πρώτοις να μην πεθάνω χωρίς να δεχτώ τη Θεία Μετάληψη κι' έπειτα να πεθάνω σε μια από τις ημέρες των έορτών της.

Η δυό αυτές χάρες της παραχωρήθηκαν πράγματι. Μετάλαβε λίγες στιγμές από του θανάτου της και πέθανε στις 8 Δεκεμβρίου, έπέτειο της Άσπ'αλον Σιλλήφως της Θεοτόκου.

Κατηγόρησαν τότε το Μορελά, ότι την είχε δηλητηριάσει. Μά ό κόμης ντε Καυλός, διαφεύδοντας την κατηγορία αυτή, ελε: — Αυτός δηλητηριαστής!... Είπε άνίκανος να κάνει έγκλημα, όπως έπρεπε εν' άνίκανος να κάνει καλό.

Ο Ρισελιέ, ό όποιος είχε παρακολουθήσει την άγωνία της είνουμένης από το βάθος του φρονόου του στο Μαργκεντό, τρομοκρατήθηκε, μαθαίνοντας το θάνατό της. Φοβόταν μήπως ό βασιλεύς πάρει στο παλάτι τ'αχιστή της μαρκαρίας — όποιος είχε κάνει όταν πέθανε ή πρώτη του είνουμένη, δούσσοα ντε Βεντιμύλ — κι' άνακαλίνε σ' αυτά τις επιστολές που της έστ'ελνε, δίνοντάς της συμβουλές για τη συμπεριφορά της απέναντί του. Μά, είνυχως για τον ήρωά μας, ό βασιλεύς δεν διέπραξε αυτή την άδικαρία. Όταν ο Ρισελιέ καθήσυχασε από την άγωνία του αυτή, ελε με άνακτοσύνη:

— Νόμω πως είχα π'αξ, ενώ το νερό δεν είχε φτάσει παρά μόνο ως τους άστραγάλους μου.

Όταν, έπειτ' από λίγες ημέρες ξαναπαρουσιάστηκε στις Βερσαλλίες, ό βασιλεύς τον δέχτηκε με τις πιο μεγάλες φιλικές εκδηλώσεις, πράγμα που έκανε τους έχθρους του να σ'αξουν απ' το κακό τους.

Τώρα όμως ό Λουδοβίκος Ε' είχε μείνει π'αξ χωρίς είνουμένη κι' άποθανόντα άπ'αρίστη την άναξη να βοηθούσε, για ν' άντικαταστήσει την πεθάνη μαρκαρία ντε Λά Τουρνέλ. Έπρεπε λοιπόν τ'ά βλέμματά του προς τη μικρότερη αδελφή της, μαρκαρία ντε Φλαδακού, που ήταν ή μόνη απ' τις πέτα αδελφές, με την όποια δεν είχε σ'αξινάει ερωτικές σχέσεις.

Χωρίς να γινώη κακό τότε, άνέθεσε στο Ρισελιέ, ό όποιος τού είχε φανεί τόσο χρησίμος στις προηγούμενες περιπτώσεις, να κατονόση τ'αχιστή. Ο ήρωάς μας, πρόθυμος πάντοτε να εύχαριστή στο καλό τι τον βασιλέα, ήγνε και βόηξε τη Φλαδακού και της μ'αξ με τρόπο για τ'ά κατονόση αισθήματα του Λουδοβίκου Ε'.

Μά εκείνη την δέχτηκε πολύ άσχημα. Η μαρκαρία ντε Φλαδακού ήταν ίσως ή μόνη γυναίκα της Αδλής που ποτισόσε το σ'αχιστή της και την άρετή της από τις τιμές και την άτιμία ενός βασιλικού έρωτος.

Ο Ρισελιέ, για να τη δ'ακείσει, της μ'αξ για τ'ά πλούτη και για τους τίτλους που θ' άποκτούσε άν γινώταν βασιλική είνουμένη. Μά του κακού. Εκείνη έβριε άπαθής κι' άδιάφορη στα έπαρημ'ατά του. Σ'αξ τέλος μ'αξ, κρινώντας το κεφάλι της, τού ελε:

— Άν δ'αξ αυτά που μου λέτε, προστώ την έκτιση των σ'αχιστών μου...

Ένταίμετα, ό όποιος άνατόν των άυτοκρατών και των σ'αχιστών των Γοττάρων και Άγγλων είχε ξαναχίσει στη Φλάνδρα κι' ό Λουδοβίκος Ε' ήγνε στο πεδίο των έπαρημ'ασεων, θέλοντας να κ'αδ'αση πολέμους δ'ακνες.

Οι Γάλλοι, των όποιων άρχιστοράτης ήσαν ό περίφημος Μανρίκος της Σαξωνίας, σ'αχισσαν άντεπ'αλλήλως έπαρημ'ατες στις Κάτω Χώρες. Όστόσο, οι έχθροί τους δεν έγνωσαν να συνηκολογηθούν. Κ'αξ τ'α στρατεύματα των δύο άντεπ'αλλών είχαν προετοιμασθή στο Φοντενού, για να δώσουν εκεί την άπορασιατική μάχη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Ένα πρωί, ο Βιεννέζος, μυστογραφός, Ροδόλφος Λάινεν, γυρίζοντας στο σπίτι του, βρίσκει ένα έκτενη γράμμα, προερχόμενο από μια γυναίκα, την οποία δεν θυμάται πια και την οποία ωστόσο γνώρισε κάποτε, όταν ήταν ακόμα νέος. Η γυναίκα αυτή, η οποία τον αγάπησε σ' όλη της τη ζωή, βρίσκεται τώρα μπροστά στο πεθαμένο παιδί, το παιδί που άποκτησε μαζί του, και του δηλώνει, στο γράμμα της, ότι η ζωή, η οποία άρχισε πραγματικά γι' αυτήν από την ημέρα που τον γνώρισε, όταν δηλαδή ήταν ακόμα δεκατριών χρόνων, και τον αγάπησε τρελλά, μ' όλη της την ψυχή.

(Συνέχεια εν τού προηγούμενου)

Δεν έδινε λοιπόν προσοχή στο ότι ένας κύριος, κάπως ηλικιωμένος, ένας έμπορος από το "Ινσμπρουκ, μακρινός συγγενής της μητέρας του, έρχόταν και την έβλεπε συχνά και έμενε πολλή ώρα στο σπίτι τους. Απεναντίας, αυτό ήταν ευχάριστο γι' αυτόν, γιατί την έπαιρνε ταχυτικά στο θέατρο κι' έτσι μπορούσε να μένει μόνη, να σκέφτεται εμένα και να παρανοιάζει, πράγμα που αποτελούσε την πιο μεγάλη, τη μοναδική του εδδαμηνία.

Μια μέρα όμως, η μητέρα του με κάλεσε στο δωμάτιό της με κάποια σοβαρότητα στο ύψος της, λέγοντάς μου, ότι είχε κάτι σπουδαίο να μου πει.

"Εγώ αμέσως κατάλαβα κι' η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πολύ δυνατά. Φοβήθηκα μήπως είχε υποψιαστεί τίποτε, μήπως είχε μαντέψει κάτι... Η πρώτη μου σκέψη, βλέπεις, πήγε σε σένα, στο μυστικό ξωτιά μου.

Μά όταν πήγα στο δωμάτιό της μητέρας μου, είδα ότι κι' η ίδια ήταν στενοχωρημένη. Με φίλησε τρυφερά δυο φορές, πράγμα που δεν τό έκανε ποτέ, κι' έπειτα με τράβηξε κοντά της, έ πάνω στο σόφλι. Άρχισε τότε να μου λέει με θύρος διαταχτικό και δειλό, ότι ο συγγενής της, ο οποίος ήταν χήρος, την είχε ζητήσει σε γάμο κι' ότι ήταν αποφασισμένη, από πάντων εξ αιτίας μου, να δεχτή την πρότασή του.

Αμέσως όλο μου το αίμα ανέβηκε στην καρδιά μου κι' η μόνη σκέψη, η μόνη εικόνα που πέρασε απ' το μυαλό μου, ήταν η δική σου.

Το μόνο που κατώρθωσα να τραυλίσω, ήταν το

— Πιστεύω πως δεν θα φύγουμε από δω...

— Όχι, μου απάντησε η μητέρα μου. Θα πάμε

στο "Ινσμπρουκ. Ο Φερδινάνδος έχει εκεί μια ωραία βίλλα.

Δεν άκουσα περισσότερα. Τά μάτια μου θόλωσαν. Αργότερα θυμάμαι πως είχα υποψιφύσει. "Ακουσα τη μητέρα μου να δηλώνει σιγά—σιγά στο μέλλοντα σύζυγό της, ο οποίος περίμενε πίσω απ' την πόρτα, ότι είχε γείρει ξαφνικά προς τα πίσω, απλώνοντας μπροστά τα χέρια μου κι' ότι είχα πέσει βαρειά κάτω.

Τι συνέβη τις άλλες ημέρες και πως εγώ, ένα αδύνατο κορίτσι, πολέμησα εναντίον της επιτακτικής θέλησής της μητέρας μου, δεν μπορώ να σου το διηγηθώ. Και μόνο που τα σκέφτομαι τώρα που σου γράφω, το χέρι μου τρέμει. Έπειδή δεν μπορούσα να φανερώσω το αληθινό μυστικό μου, τόσο η μητέρα μου, όσο κι' ο νηπιότη της απέδιδαν την αντίστασή μου σ' έπιμονή, σε κακία και σε πείσμα. Έπαφταν λοιπόν να μου λένε πειά διδιήποτε κι' έκαναν τα πάντα κυριό από μένα. Χρησιμοποιούσαν τις ώρες που βρισκόμουν στο σχολείο για να μετακομίσουν τα πράγματα κι' όταν γύριζα στο σπίτι, έβλεπα πάντα κάποιο έπαλο να λείπει. Έτσι, είδα το διαμέρισμά μας ν' αδειάζει σιγά—σιγά και μαζί κι' αυτό και την καρδιά μου.

Τέλος, ένα μεσημέρι, γυρίζοντας απ' το σχολείο, παρατήρησα ότι οι άχθοφόροι είχαν ρθει κι' είχαν πάρει τα πάντα. Μέσα στις αδειανές κάμαρες βρισκόμουν μόνο μερικοί μπόγοι, έτοιμοι να φύγουν κι' αυτοί και δυο πρόχειρα κρεβάτια για τη μητέρα μου και για μένα. Οά κοιμόμαστε εκεί μια νύχτα ακόμα, την τελευταία, και την άλλη μέρα το πρωί θα φεύγαμε για το "Ινσμπρουκ.

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας ημέρας έννοιωσα ότι δεν μπορούσα να ήσω μακριά από σένα. Και μια ξαφνική απόφαση γεννήθηκε μέσα μου: να ζητήσω τη σωτηρία μου από σένα!

Δεν θα μπορούσα να σου πω πως μου ήθελε αυτή η ιδέα και πως κατώρθωσα να σκεφτώ κάτι καθαρό μέσα στις ώρες εκείνες της απογνώσεως και της συντριβής. Εκείνο που έβλεπα είνε, ότι ξαφνικά—ή μητέρα μου είχε βγει έξω— σκημάθηκα και έτσι όπως ήμουν με τη μαθητική μου ποδιά, διευδύνθηκα προς το διαμέρισμά σου. "Η μάλλον όχι, η λέξις «διευδύνθηκα» δεν είναι ακριβής. "Η αλήθεια είναι, ότι μια δύναμις μαγνητική μ' έσπρωξε προς την πόρτα σου...

Όποτε κι' εγώ δεν ήξερα τι ήθελα: Θά ριχνόμουν στα πόδια σου, θα σε ικέτευα να με κρατήσεις κοντά σου για ύπηρεσία, για σκέψα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΒΑΪΓΚ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

Η στιγμή που επακολούθησαν ως τη στιγμή που κατόρθωσα να ξεκολλήσω το χέρι μου που έτρεμε απ' το σώμα μου και να γυρίσω το κορμό μου, ήταν φριχτές, απερίγραπτες και βάρφα.

Ακόμα και σήμερα έχω σι' αυτή μου τον ήχο του κορμού και τη σιωπή που επακολούθησε κατόπιν, ενώ η καρδιά μου έπαιζε πάλι να χτυπάει και το αίμα μου να κυκλοφορεί, καθώς σε περιμένα να παρουσιαστής ξαφνικά μπροστά μου, ανοίγοντας τη πόρτα.

Μά ούτε σ' παρουσιάστηκες, ούτε και κανείς άλλος. Θά ήθελ βγει σίγουρα έξω εκείνο το απόγευμα κι' ο υπηρέτης σου ο Ζακ θα είχε πει να κάνει κανένα θέλημα.

"Έτσι ξαναγύρισα κλονισμένη, ενώ σι' αυτή μου βοήθησες ο ήχος του κορμού σου, στο άδειαν διαμέρισμά μας και σ' αυτό που κρεβάτι μου, ξαναγυρισμένη από τα τέσσερα βήματα που έχα κάνει, όσο δεν θα κοιναζόμουν αν περιπατούσα όρες βόλτας, έναντι στο χιόνι.

Μά κάτω απ' την εξάντλησή μου αυτή, με φλόγιζε πάντα μια τανύκη ή απόφαση να σε ιδω και να σου μιλήσω, πριν ακόμα με αποσπάσουν από κοντά σου. Δεν ήπηρες μέσα σ' αυτό, σου τ' ορκίζομαι, καμιά σαρκική έπιθυμία. "Ήμουν ακόμα άιαστη, γιατί άκριβος δεν σκέφτομαι ποτέ τίποτε άλλο εντός από σένα. "Ήθελ μονάχα να σε ιδω, να σε ιδω ακόμα μια φορά να πας από σένα, όπως ο ναυαγός πλέπει στο βόαχο.

Όλη τη νύχτα, ολόκληρη εκείνη τη νύχτα, σε περιμένα, πολυαγαπημένο μου.

Μόλις η μητέρα μου πιάστηκε κι' αποκοιμήθηκε, γρήγορα στο διάδρομο, για να σε ιδω όταν θα γύριζες. "Ολόκληρη τη νύχτα σε περιμένα κι' έπα μια νύχτα παγωμένη το Γενάρη. "Ήμουν κρυωμένη, όλα μου τα μέλη μου πονούσαν και δεν ήπηρες μια καρδιά για να καθήσω. Τότε κι' εγώ έσκηθηκα στο κρύο παρκέτο, απ' όπου περνούσε το γέμα που σχημάτιζε η πόρτα. Έμεινα έτσι έσκημνη, πληγωμένη και με το κορμί μου πονεμένο, κι' έχοντας τίποτε άλλο πάνω μου, εκτός απ' τα χέρια μου ρούχα. Θά μπορούσα βέβαια να πάω καμιά κονδέρτα, μά δεν ήθελα να έχω ζέστη από γέμα που αποκοιμήθη και δεν άκουσα τα βήματά σου.

Τι πόνοι ήταν αυτοί που μου προκαλούσε το κρύο! Έσφιγγα σπασμωδικά τα πόδια μου κι' έπα έναντι στο άλλο, τα χέρια μου έτρεμαν κι' άκουσα, ζήμουν κάθε τόσο να σηκώνομαι απ' την τραπέζα για να πάω να σκεφτώ μέσα στο φριχτό έσκημα σου. Μά σε περιμένα, σε περιμένα, σε περιμένα στη τη μοίρα μου...

Τέλος—θά ήταν πειά η ώρα δυο ή τρεις μετά τα μεσάνυχτα— άκουσα κάτω την πόρτα του δρόμου ν' ανοίξει και έπαιτα βήματα ν' ανεβαίνουν τη σκάλα.

Έπαφνα ξαφνικά να νοιώθω το κρύο, άναφνα ολόκληρη κι' έπα σιγά—σιγά την πόρτα του διαδρόμου μας, για να δομηθώ προς εσένα και να ριχτώ στα πόδια σου. "Α! δεν έβλεπα τίποτα, τρελλό παιδί καθώς ήμουν, τι θά σου έλεγα τότε.

Τά βήματα πλησίαζαν όλοένα και το φως ενός κερού τρεμούλας στη σκάλα. Κρατούσα τρέμοντας το πόδι της πόρτας. "Ήμουν μόνη σου.

Και, ήσουν εσύ, πολυαγαπημένο μου, μά δεν ήσουν μόνος. Άκουσα ένα γέλιο ανάλαφρο και πρόχαρο, το φρού—φρού ενός μεταξωτού φορέματος και τη φωνή σου που μιλούσε σιγανά. "Ήμουν στο διαμέρισμά σου με μια γυναίκα.

Πως μόρεσα να έπαιζώ σου απ' αυτή τη νύχτα, δεν έπα. Την άλλη μέρα, στις όχτες, με πήραν στο "Ινσμπρουκ. Δεν είχα πια τίποτα σου.

Το παιδί μου πέθανε την προηγμένη νύχτα. Στο έβλεπε ότι πάλι ολόμωνη, αν έννοιωται, μωρέσει να ήσω. Άλλωθι θά ήθελ έδω άνθρωποι μαυροφορεμένοι, προστόν, θά φέρουν ένα φέρετρό μαζί τους και θά βάλουν μέσα το φριχτό, το μοναδικό μου παιδί. Θά ρθειν έσως και μερικοί φίλοι που θά φέρουν στεφάνους, και οι οποίοι να κάνουν τα λουλούδια σ' ένα φέρετρό; Θά προσπαθήσουν

να με παρηγορήσουν, θά μου πουν λόγια και λόγια, μά σε τί θά μου πουν κοντά σου...

Έπα και μόνη, ολόμωνη. Και δεν υπάρχει πια τρομερό πράγμα από το να είσαι ολόμωνος ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτό το κακό από πρώτη φορά κατά τους είκοσιτέσσερες άπειλούς μου ήμουν που έμεινα στο "Ινσμπρουκ, όπου έζησα σαν μια φυλακισμένη, στερημένη έξω στον παγωμένο διάδρομο, μαζεμένη απ' το κρύο και νοιώθοντας όποτε και ανόητη δύναμη να με σπρώχνει μπροστά, προς την πόρτα σου.

Και καλός για μένα. "Η μητέρα μου πάλι, σαν να ήθελε να επακοιμήσει δίπλα μου τις έπιθυμίες. Άκουσες νέοι με περιστοιχίζαν, απ' όλη τους άμαρνα δλους μ' έπιμονή και με πείσμα. Δεν ήθελ να ήσω ετιςμένη κι' εύχαριστημένη μακριά από σένα και μακριά από σένα με μια σκοτεινή οικονομική, καμωμένη από μόνη κι' από τα μαρτιά που μου έπέβαλε ο έαυτός μου. Τά καινούρια κι' όρατα φορέματα που μ' αγοράζαν, δεν τά φορούσα καμιά φορά, γιατί να μηνάω στις συναντήσεις και στα θέατρα και να περιμένω σ' έσκημες με εύθυμες συντροφίες.

Μά και μετά βίας έβγαζα απ' το σπίτι. Θά το πιστέψεις, πολυαγαπημένο μου, ότι στη μικρή αυτή πόλη, όπου έζησα δυο ολόκληρα χρόνια, δεν κατώρθωσα να μάθω δέκα δοξμούς.

Έπα την ψυχή μου ρουτημένη στο πένθος και ήθελα το πένθος να με περιβάλει κι' ολόκληρη τη ζωή μου. Είχα στερεωθεί την παρουσία σου και ήθελα να στερεωθώ τα πάντα. Δεν ήθελα ν' άπομακρυνόμουν καθόλου απ' τον πόθο μου και ήθελα να ζώ μόνο με τη σκέψη σου.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

("Εργον του Φαν Πάλ Θούμπεν")

λα, σε παραμόνευα στο δρόμο.

Συχνά περιμένα τον κύριο έπ' ώρες ολόκληρες. Συχνά σ' έβλεπα πάλι να βγαίνεις έξω με διάφορους επισκέπτες σου. Δυο φορές μάλιστα σε είδα να βγαίνεις με γυναίκες και από τότε κατάλαβα πως είχα μεγαλώσει κι' έννοιωσα τον κλονισμό και διαφορετικό χαρακτήρα του αισθηματός μου από το ξαφνικό άνασχημα της καρδιάς μου που μου έσκιζε την ψυχή, όταν είδα μια γυναίκα ξένη να βαδίζει στο πλάι σου, κρατώντας σε από το μπράτσο.

Δεν ξαφνίστηκα ωστόσο, γιατί ήξερα από τα παιδικά μου χρόνια τις αλάνες έπισκεπτιές σου. Μά τώρα έννοιωσα έναν πόνο μέσα μου και μια έλξη κι' αυτές τις άλλες.

Περήφανη όπως ήμουν κι' όπως έχω μείνει και τώρα ακόμα, το άλλο βράδυ δεν ήθελα στα ραντεβού μου. Μά ο πόνος μου ήταν τρομερός εκείνο το βράδυ που τα έπαισα χωρίς να ιδω το σπίτι σου. Το άλλο βράδυ όμως ξαναγύρισα ταπεινά στη σκέψα σου. Σε περιμένα, σε περιμένα πάντα, όπως σε όλο μου το βίο, περιμένα μπροστά στη ζωή σου που μου ήταν κλειστή.

Κι' έπ' τέλος, ένα βράδυ με πρόσβες!

("Απολομύει")

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Π'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και σαν το δροσερό αέρι τον συνέφερε λίγο και το κρύο νερό που έρριξε στο πρόσωπό του τον έκανε να σκεφτεί ωριμότερα, κάθισε κι' έβαλε σε τάξη ένα σχέδιο εκμεταλλεύσεως των νεραϊδών. Μόνο που θα έπρεπε να πάρη και συντρόφους. Να συστήση εταιρεία... «Κουτσουλιός και Σίωας. Μοναχός του βεβαίως δεν άρκοισε, αλλά να πάρη ποιούς; Κάθισε λοιπόν και ξύγισε τόν καθένα, μα δεν τον έβρισκε κατάλληλο.

Ο Μπουκόλιος; Καλός θα ήταν για να πιασάρη μια δουλειά, γιατί ήξερε και γλώσσες, αλλά δεν είχε σοβαρότητα.

Ποιός τότε; Ο ταμίας ή ο Μονοαύλιος; Μα κι' εκείνοι ήταν κατεργάρηδες κι' εκμεταλλευτάι. Θα πουλούσαν κι' αυτόν και τις νεραϊδες του και το ποτάμι.

Τότε ποιόν να διάλεγε; Τον συνταξιούχο; Ήταν χοντροκέφαλος!

Έχει πάνω σ' αυτές τις σκέψεις, ελδε κάτι να γυαλίσει και ν' αντικυβολή, στο μέρος που βγήκαν απ' το νερό κι' έφυγαν ή νεραϊδες...

Με αναμμένο το μυαλό ακόμα, από τις σκέψεις που έκανε για τους εξωτικούς τους θησαυρούς και των έπιχειρήσεων τα κέρδη, ο Κουτσουλιός σκέφτηκε να πάη προς τα εκεί για να ιδή μήν έπρεσε κανένα διαμάντι ή παρόμοιο από τα άβυσσα εκείνα του νερού φαντάσματα...

Και βρήκε πράγματι εκεί έναν άγριο σταυρό, δεμένο στην άκρη ενός μακρινού κομπολογιού, κι' ένα μοντηλάκι με κεντημένο επάνω ένα γαλλικό «R», γεμάτο μυρωδιές, λεπτό, μεταξινό, σαν άραχνό.

— Σταυρούς ή νεραϊδες έχουν ποτέ ελδε ο Κουτσουλιός κατσουφιζόντας.

Κι' επέστρεψε σ' όλο το μέρος γύρω τις ξενιές του.

Δεν βρήκε όμως τίποτε άλλο, παρά σταλαξίδες νερού πάνω στο χώμα του δρόμου, σταλαξίδες που άφηναν τα σώματα που βγήκαν βρεγμένα από το νερό. Ή σταλαξίδες αυτές τραβούσαν κατά το μέρος όπου έφυγε το μαύρο εκείνο πράγμα, το βαρύ και δημητικό, σαν άγριο γοργόνα, όταν βγήκε απ' το ποτάμι. Τέλος, λίγο πιο πέρα, βρήκε ο Κουτσουλιός μια σόλα από καλογηρικά παπούτσια, που μόλις είχε βγει και πέσει καταγής.

Κόντευε πια να μεσημεριάσει, όταν, φορτωμένος ο ενοματάρχης με τα λάφυρα αυτά, τράβηξε. άργοπατώντας και συλλογισμένος, για να γυρίσει στο χωριό...

Σαν έγγιζε στο χωριό ο ενοματάρχης κι' απ' αυτά τα δείγματα και τα ερεσμήρια, έκανε αναφορά στον άστυνόμο του, τον κ. Ναπολέοντα από τον Βάλτο.

Στην αρχή σκέφτηκαν κι' οι δυο να ξηρήσουν και τη συμβουλή του «Καπετάν-Ταξιάρχου», που ήταν έκ των ανωτέρων, και γνώστης καταστάσεων πολλών και διαφόρων, λογικώτερη όμως και... άτοικώτερη σκέψεις τους εμπόδιζαν.

— Γιατί να μην ενεργήση μόνη ή άστυνομία! Κι' αποφάσισαν να δράσουν μόνοι τους.

Επειδή όμως κάθε μεγάλη ενέργεια έχει ανάγκη κι' ενός πολιτικού μέλους, ως συμβούλου, άπερασιστή στο τέλος να γνωστοποιήσουν τα

Στο μοναστήρι μαγείρεναν εξαίρετα...

απόρητα και στον κ. Τσιμπαρόδη, νέον λόγιον και γραμματικό μοναδικού του τόπου συμβολαιογραφείου, στέλλοντα ποιήματα σ' ένα τα φύλλα τα έπαρχιακά, μέχρι Άρτης, Προμάτων και Άντωνίου. Καθώς ο Κουτσουλιός στις έρωτικές έπιστολές που έστειλε σε μια μοδίστρα του Μεσολογγίου, με την οποία είχε σχέσεις από τότε που υπηρετούσε εκεί πέρα:

Ίδου μερικά από τα δίστιχα αυτά:

Βυθίζεται εις στεναγμούς
ή δύστηνος ψυχή, μου
δάσαν σ' αντικρύζοντι,
θεά, οι όφθαλμοί μου.

Κι' αυτό το πιο περιττές και λυρικό, το οποίο ξετράβηλε τη μοδίστρα:

Νεράϊδα δλης της γειτονιάς
και άρχηγέ άγγέλων,
είνε μηδέν ο Ήλιος,
εμπρός σου, άνατέλλων.

Και το κατωτέρω παραπονό-
ρητο:

Τό γαι πολλάκις άκουσα,
να τό προφέρεις, φίλη!
Πλήν, φρε! δεν ήτο από καρδιάς
άλλ' ήτο απ' τα χείλη!

Μα κι' εκείνη άπαντούσε με δίστιχα γραμμένα σε κασιδιάρησαν δημοτική, τα οποία έκλεβε από το τετράδιο ενός δεσφάκου της καθηγητού, και άλλοτε Συμβούλου του ύπουργείου της Παιδείας:

Όταν τό σνορδοστούμπανο
χτυπιέται ή καρδιά μου,

Νεράϊδα δλης της γειτονιάς
και άρχηγέ άγγέλων...

Και όταν ή άνάγκη άναπαύσαν...

λαβαν άγνωστο διεύθυνσι, «από τρεις διαφόρους διευθύνσεις ή άναπαύσαν, καθώς έγραψε ή κατόπιν γινόμενη έκθεση, ή οποία έστάλη στο Άρχηγείο της Χωροφυλακής».

Ή ξενιές άρχισαν από τη Μονή και διαρκούσαν τόσο πολύ, που λίγο έλειπε να κλείση και το συμβολαιογραφείο του τόπου, από τις άπουσίες του μοναδικού του γραμματέως.

Μετά τό φραγτό — και στο μοναστήρι μαγείρεναν εξαίρετα — τριμελής άνάγκη, κούρασμένη από την εργασία κι' από τις τόσο άλλες σκοποφρέτες, έπεφτε ν' άναπαύη. Κι' όταν ή άνάγκη άναπαύσαν, οι καλόγηροι έξηφανίζοντο απ' το μοναστήρι.

Ένα μεσημέρι, τέλος, ο Τσιμπαρόδης, αίσθανόμενος βάρος και στομάχι του από την πολυφαγία, σηκώθηκε για να ξηρήσει λίγο καλά. Αλλά καλόγηροι ίδεν ύπηρχαν στο μοναστήρι, παρά μόνον οι σκούροι και τα ράσα τους, κρεμασμένα στους τοίχους. Ο Τσιμπαρόδης έξαγίστηκε για τό περίεργο αυτό γεγονός κι' έτρεξε να χτυπήση την καμπάνα. Και τότε ελδε όλους τους καλογήρους μπουλούσι, να τρέχουν άναμμένοι και κόκκινοι, σαν νύτριναν τό πυρρί του γνωστού λαϊκού τραγουδιού:

Πώς τό τρέι...
μω, πώς τό τρέι...
πώς τό τρέουν τό πυρρί
του διαδού οι καλογέροι...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Στον άστυνόμο κ. Ναπολέοντα, από τον Βάλτο...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

(Σταχυολογήματα άπε τό Λεύκωμα της κ. Ίουλίας Ν. Λάσκαρη)

ΠΡΟ καιρού έδημοσιεύσαμε στο «Μπουκέτο» τις πιο έλκετες σελίδες από τό πολύτιμο Λεύκωμα της άειμένητου συζύγου του διακεκριμένου άρχαιολόγου και λογογράφου κ. Αλεξάνδρου Φιλαδέλφους.

Σας είχαμε ύποσχεθεί τότε ότι θα έδημοσιεύαμε παρόμοιες έλκετες σελίδες από διάφορα λευκώματα γνωστών Αθίδων κυριών. Την ύπόσχεσί μας αυτή δεν την έλησημόνησαμε. Και να σήμερα πάλι μια πλέον ή έλκετη σελίδα από τό λεύκωμα της κυρίας Ίουλίας Ν. Λάσκαρη, συζύγου του έλκετου συνεργάτου μας και γνωστού θεατρικού συγγραφέως κ. Νικολάου Λάσκαρη.

Πριν παραθέσουμε τα έλκετά περιεχόμενα τό Λεύκωματος της κ. Λάσκαρη, τό όποιον εγγενώς και προσφίμως έλκεται γύρω του Λεύκωματος ο κ. Λάσκαρης, πρέπει να σάς έξηγήσουμε ότι τό Λεύκωμα αυτό άντρεί σήμερα στην κόρη της κ. Λάσκαρη, δίδα Ελένη Λάσκαρη, στην οποία τό παραχώρησε ή μητέρα της κατέπαια.

Τό Λεύκωμα της κ. Λάσκαρη γράφει, πρώτος και καλύτερος — πώς άλλος; — ο κ. Ν. Λάσκαρης. Και λέει έμπέτρως και με τό αλώ-
στα πια χέρι του, στο λατρετό του έτερον ήμισυ, το ποτάμι:

Παύση που είσαι, με λ α χ ρ ι ν ο μου ταίρι,
κι' από τό μυαλό σου να καταφέρω έξέρι!

Τα πώς με τό χ ρ ω μ α σου κι' άλλους πολ-
(λούς άκούη)

Και από τους γράφοντας που γέμισαν οι δρόμοι,
έξαγίσσε τό Λεύκωμα με πλήρη την έλπίδα,
πως θα ιδής... Μελαγχολές σε κάθε του σελίδα!

Τα λόγια λαμβάνει, στην άμέσως κατόπιν σελίδα, έμπέτρως κι' αυτός, ο κομπάρσος της κ. Λάσκαρη, ο πολύς διευθυντής και συντάκτης του άλη-
πυρρο έφημοιού, ο άξέσπαστος Γεώργιος Σουφής:

Αισθητή κομπάρα μου, τό Λάσκαρη κυρία,
κατά τό Λεύκωμα για! είνε φασαρία,
πώς ή λάτρα του σπιτιού και τό μικρό θηρία.

Μετά τη σάτυρα, μετά τό έμμετρο χιούμορ, έφ-
τα ο λαογράφος. Ο άειμένητος ποιητής Ίωάννης Λάσκαρης γράφει στο Λεύκωμα της κ. Λάσκαρη τό παρακάτω ωραίο ποίημα:

Είχα ή θυσιακήνη για νάχη φώς κι' έκείνη
παρθε μαζί της συντροφιά την άγρυπνη σελήνη
κι' άκούη τα φτωχόπαιτα να φάνωνται παλάτια.
Ένα με νύχτα έλαυση κορυμμένη σε δυο μάτια
στην πιο παρόξενη και ζηλεμένη χάρι
να λάλη, να φεγγολά, και δίχως καν φεγγάρι.
Πώς ή θέλεις να στο πη κι' αυτός που σ' έχει
(πάρει).

Ιανουάριος, 1903.

Μαζί των λογίων που γράφουν στο Λεύκωμα της κ. Λάσκαρη — καθάλα στον Πήγασο όλοι — έλκεται κι' ένας... πέδός. Ο κ. Μπαμπής Άννης. Και να π... φέλνει στη συζύγου του άγαπητού εν-
καταστάσεως συναδέλφου του, ή μάλλον στον ίδιο συνάδελφό του:

Όταν, άγαπητή κυρία, κατά την ήμέραν της
πρώτης κρίσεως, εμφανισθήτε και σεις, όπως ο-
νείδε έλκεται επί του άθλιου τούτου κόσμου, ενώπιον του φοβε-
ρού Μήτορος της Θείας Δικαιοσύνης και άκούσητε τό κατηγορη-
ματόν των άμαρτιών σας — δόσι και τίς των επί γής δεν ή-
μηνον έκούσιος ή άκουσίως, ζών μάλιστα εν Έλλάδι και κατά
τους σημερινούς καιρούς; — δύνασθε να είπητε προς άπολο-
ντας σας:

— Είμαι σύζυγος του Νίκου Λάσκαρη, συνέζησα μετ' αυτόν
έως πια επί (και εύχομαι ο άειθμός αυτός να είνε δσον τό δυνα-
τον μάλιστα), συνωμύουν καθημερινώς μετ' αυτού, ήκουα
καθημερινώς λόγους του, πώς άσπεκτικώς του, τα λογοπαί-
γματά του...

Εάνς τό άστυροδό έπουραγίου Κριτού θα αϊθριάση και με
έμπέτρως μετάνια θα σάς είπη τότε:

— Ποτε λοιπόν καθ' έλην την ζωήν καταδικη-
σάν ν' έκούετε τό καλμπουρά του συζύγου σας!
Τι έμάρτια σας αυτή διήρξεν άρεκετή διά τα πα-
ραστάσια σας, τα όποια δεν ήσαν διά και μεγάλα.
Αφάνται ήμιν αι άμαρτίαι. Εισέλθετε απ' εθείας
στον Παράδεισόν μου, όπου σάς έχει έξασφαλίσει

Στο προσεχές φύλλο
Ένα ένδιαφέρον άρθρον της
διακεκριμένης Ιατρού κ.
Άννας Κατσιόγρα

ήδη θέσιν ή αγαθής σας, ή εγγένεια της ψυχής σας, ο βίος σας
δ' ένάρετος ως γυναικός, ως συζύγου, ως μητρός...
Σεπτέμβριος, 1904.

Και ξαναπέφτουμε στην ποίηση. Τόν λόγον έχει τώρα ο γλυκύτα-
τος λαογράφος ποιητής κ. Άρυστομένης Προβελέγγιος:

Έβγαιν' ο ήλιος απ' άγνάμτα, τα δοξασμένα, θεία κάλλη,
πίσω απ' της Νάξου τά βουνά, μια σκέπη σούστελα χερσή
κι' έβρανε ρόδα φωτεινά στο μαγεμένο σου νησί.
Κι' έχυνε μάλαμα, διαμάντια
και μια χαρά και μια δροσιά
στ' άλλα μικρότερα νησιά...
Κι' έγώ σε' άντικρυνό περιάλι, Κι' απ' τη χαρούμενη καρδιά
μέσ' στο μυσπήριο της αγγής, ελρήνης κι' εύλογίας μύρο,
μέσ' στ' ούρανο και μέσ' στης, άνέβαινε στέγν ούρανο,
(γής) ώσαν τραγουδι πρώινό.

Έν Σίφωρ, τόν Ίούλιο τού 1903.

Όπως γράφουμε στην αρχή του παρόντος, ή κ. Λάσκαρη έδωκε
τό Λεύκωμα της τελευταίως στην κόρη της δίδα Ελένη, αναγράφουσα
σ' αυτό και σχετική δίστιχο άφιρώσει, στην οποία έκαταμίζει κάτι, σχε-
τικά με την ήλεια της, τό όποιο καμιά γυναίκα στον
κόσμο δεν θάλεγε, όχι στην κόρη της, αλλά ούτε στον
εαυτό της τόν ίδιο και τό άποδο δεν μπορεί να τό χα-
ρακτηρίση κανείς παρά μόνο ως ύπερβολή.

Ίδου τό ήρωικό — άλλα και ύπερβολικό — αυτό
δίστιχο:

Έγώ πλέον έγέρασα
στην κόρη μου τό πέρασα.
Η μητέρα σου.
Απρίλιος, 1932.

Ή μητροική άφιρώσεις συνεκίνησε βαθύτατα τόν κ.
Λάσκαρη. Και χωρίς να χάση καιρό, άντιστάσεως μη
ούσης και μελάνης και γραφίδος προχείρου ύπαρχού-
σης, έκάθισε κι' έγραψε κι' ο ίδιος στην κόρη του
έτερον άφιρώσει, έπιτυχημένη και δεόντως άλατι-
μένη. Ίδου αυτή:

Στ ή ν κ ό ρ η μου Ελένη.

Τώρα που ή μαμάκα σου ή προσφιλής έγέρασε
κι' αυτό έδώ τό Λεύκωμα σε σένα τό έπέγραψε,
σαν γάτα άποφθές της,
δυο λέξεις πρέπει και έγώ να γράψω για την κό-
(ρη της).

Όταν λοιπόν τό βαρεθείς και αύ, σαν θα γέροσες
κι' είς την κορούλα σου και πν μέλαις τό κεφάλις
σαν γάτα άποφθές σου

Να εύχσαι να ζώ κι' έγώ, να γράψω... για την
(κόρη σου...)

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Ή εύχή ή μάλλον ο λόγος του κ. Λάσκαρη —
περιττον να τό ποίη — θα πραγματοποιηθή, με τό
παραπάνω μια μέρα.

Θά γράψη στο ίδιο Λεύκωμα στίχους και οτα έγ-
γόνια του και στί δυσέγγονά του!

Αμυγδαλίστε γι' αυτό: Όχι βέβαια, αν γνωρί-
ζετε, αν ήξετε δα, έστω και μια φορά, τόν σικταθή
συγγραφέα.

Είνε ο θαυροώτερος των λογίων μας. Απ' να βαλν' προς τό γή-
ρας... καρινεβάται προς τη νεότητα. Θωκερός έξωτερως και... έ-
σωτερικώς. Ήφαίστειον από τό όποιο έκταξέονται μύθοι προακα-
μένοι λογοπαγνύων.

Μιά τέτοια φωτιά δεν εθίνα εύκά, δσες άντλίες κι' αν χορη-
μοποιήσε τό γήρας.

Στό Λεύκωμα της κ. Λάσκαρη έχει γράψει ένα μουσικό κομμάτι
ένα ωραίοτατο βάλς — ο άειμένητος συνθέτης Σάλλος.

Τό κομμάτι αυτό θα τό δημοσιεύσουμε στο έπρεπτό «Ήμερολόγιος
του «Μπουκέτου» (1933).

Ελπίζουμε επίσης να δημοσιεύουμε προσεχώς και
άλλες έλκετες σελίδες από πολύτιμα Λευκώματα Αθ-
ιδων κυριών.

Ο ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ

Ο πόλεμος και τα πνεύματα των νεκρών. Η ύποψις της Γαλλικής αντικατασκοπείας. Η εκστρατεία του Κέλλερ. Η ύποπτος πνευματιστικές συνεδριάσεις. Στο σπίτι του μέντιου. Μία τετραπέρατη Γερμανίδα κατάσκοπος. Η Ζάν Κρέιν και η δράσις της. Πώς ξέφυγε από τα νύχια του Κέλλερ, κτλ. κτλ.

Ο πνεύμα του δυστυχισμένου αδελφού σου μου είπε ότι ο τρομερός πόλεμος δεν πρόκειται να κρατήσει πολύ ακόμα...

Η περιέργη αυτή φράση περιείχε ο' ένα γράμμα, το οποίο κάποια Γαλλίδα μητέρα έστειλε στο γυναικό της, που πολεμούσε στο Μέτωπο. Τον καιρό εκείνο, η λογοκρισία του ταχυδρομείου είχε βρει πολλά τέτοια γράμματα που μιλούσαν για πνεύματα, για ψυχές και για το τέλος του πολέμου. Κι' όλα αυτά τα γράμματα προερχόντουσαν από το ίδιο μέρος της Γαλλίας. Κάτι λοιπόν συνέβαινε, χωρίς άλλο! Κάτι το ύποπτο. Κι' αυτό το κάτι ανέλαβε να το εξασφάλισι ένας πρόξενος της Γαλλικής αντικατασκοπείας.

Είχαν περάσει τρία ολόκληρα χρόνια απ' την αρχή του πολέμου. Και ο' έλε αυτό το διάστημα το δρεπάνι του Χάρου είχε φέρει αμέτρητα νεανικά κορμιά, ενώ η ψείρα κι' η δυστυχία είχαν βυθίσει σε απόγνωση τους άμαχους πληθυσμούς. Τότε οι Γερμανοί οκέφτησαν να μεταχειρισθούν ένα σατανικό κι' αποτελεσματικό μέσον, για να μπορέσουν να συντρίβουν τη Γαλλία. Άρχιζαν δηλαδή μια έντα, τική διαλυτική προπαγάνδα, με το σκοπό να κάνουν τους Γάλλους στρατιώτες να χάσουν το ήθικό τους. Συγχρόνως προσπαθούσαν να δημιουργήσουν ο' όλες τις πόλεις και τα χωριά της Γαλλίας μια άμυστρα από απογοητεύσεις και απογοητισμούς έναντι του πολέμου.

Μολονότι η ψυχική άνοχη και το ήθικό των Γάλλων δεν είχαν φράδο να λυγίσουν, ωστόσο η ύποψις της Γαλλικής αντικατασκοπείας έκανε και να λάβη τα μέτρα της. Και μεταξύ των άλλων, φρόντισε να εξασφαλίσει τη μυστήρια κρυβότανε πίσω απ' τα περσέρια εκείνα και ύποπτα γράμματα, που αναφέροντο στην αρχή.

Για ν' άρχιση τις ενέργειές του ο Κέλλερ — έτσι λεγόταν ο πρόξενος της ύποψις αντικατασκοπείας, ο οποίος ανέλαβε να διαφύγει το μυστήριο — έφρασε να μάθη πρώτα τη διεύθυνση της μητέρας εκείνης, η οποία είχε στείλει στο γυναικό της το γράμμα που μιλούσε για το πνεύμα του αδελφού του. Μολονότι όμως είχε ζητήσει σχετικά πληροφορίες απ' την ύποψις της λογοκρισίας, η απάντησις άρχισε πολύ να φτάσει.

Έν τούτοις ο Κέλλερ κατόρθωσε μετά άρκετες κόποις ν' ανακαλύψει μόνος του ποιά ήταν η μητέρα αυτή. Κι' όταν πήγε να την έπισκεφθή στην έπαυση της, βρέθηκε μπροστά σε μια άγαθή κυρία, πρεσβυτή να τον εξυπηρετήσει ο' διδύχους ήθελε. Έπειτα, στη συζήτηση, η κυρία εκείνη όμολόγησε κοκκινίζοντας στον Κέλλερ, ότι τον τελευταίο καιρό είχε έπαισθη στον πνευματισμό. Σ' αυτό όμως δεν έφταγε έντελώς η ίδια. Στο σπίτι κάποιος γνωστής της οικογενείας είχε γνωριστεί με μια κυρία, η οποία την είχε προσκαλέσει να παρευρεθή σε μερικές πνευματιστικές συνεδριάσεις. Έπαιρμενένη απ' την εύλογητιά κι' απ' το εύγενικό παρουσιασμό της νέας εκείνης φίλενάδας της, είχε δεχτεί την πρόσκλησή της κι' είχε μείνει ένδουσιασμένη απ' όσα είδε και άκουσε.

Από τότε, κάθε Σάββατο λάβαινε μέρος στις συνεδριάσεις που γινόντουσαν στο σπίτι του κέντιου. Τα λίγα άτομα που παρευρίσκοντο στις συνεδριάσεις αυτές — γυναίκες ως επί το πλείστον — είχαν χάσει κάποιον δικό τους στον πόλεμο κι' έπαισθαναν ν' άκούσουν το πνεύμα του άγαπημένου τους νεκρού να τους μιλά.

Ο Κέλλερ έφραγε περιττό κι' αδύνατο ίσως να πείση την καλή κυρία, ότι όλα αυτά η ιστορία των πνευμάτων, δεν ήταν παρά μια χονδροειδής άπατή! Καταλάβαινε ωστόσο, ότι η πνευματιστικές αυτές συνεδριάσεις είχαν κάποιο καταχρόνιο σκοπό, τον οποίο άποφάσιζε να εξασφαλίσει. Κατόρθωσε λοιπόν ν' άποσπάσει απ' την κυρία εκείνη την ύποψη, ότι θα τον έπαιρνε μαζί της στην έρχομένη συνεδρίαση.

Την άλλη μέρα ήταν Σάββατο, η άοριμένη δηλαδή ημέρα των

Όταν ο Κέλλερ συνήλθε απ' τη ζάλη του και μπόρεσε να σηκωθεί όρθιος...

πνευματιστικών συγκεντρώσεων. Κατά τις δέκα λοιπόν το βράδυ, ο Κέλλερ βρισκόταν στο σπίτι του κέντιου. Καμιά δεκαπενταριά κυρίες ήταν μαζεμένες εκεί σε μια μεγάλη σάλα του ισόγειου.

Έξωρα, άνοιξε η πόρτα και μπήκε το κέντιου, η κυρία δηλαδή που διοργάνωνε τις συνεδριάσεις εκείνες. Όταν ο Κέλλερ την αντίκρυσε, είδε ότι έμοιαζε καταπληκτικά με την Γερμανίδα κατάσκοπο Ζάν Κρέιν. Θυμότανε και το πρόσωπο εκείνο με την καμπυλωτή μύτη, τα γαυλάκια και πανηγυρικά μάτια και το μικρό στήθος. Ήταν μια φυσιογνωμία που δύσκολα μπορούσε να την ξεχάσει. Κι' ο Κέλλερ την είχε δει άρκετες φορές σε μια φωτογραφία, κολλημένη στη «Μαύρη Βίβλο των Σημιάων» (ένα κατάλογο δηλαδή που περιείχε τα όνομα και τις φωτογραφίες όλων των γνωστών Γερμανών κατασκόπων).

Η επικίνδυνη εκείνη γυναίκα άνηκε από πολλά χρόνια στην ύποψη της Γερμανικής κατασκοπείας. Είχε έμφανιστεί για πρώτη φορά το 1913 στο περίφημο σκάνδαλο Ρέντλ. Κατά τα τέλη δε του 1916 είχε πάει στη Ρωσία, όπου είχε παίξει σημαντικό ρόλο στην προετοιμασία και στην ύποψη της μπολσεβικικής επανάστασης.

«Είπε η Ζάν Κρέιν, κόβω το κεφάλι μου πως δεν είναι άβηθος, σκέφτηκε ο Κέλλερ. Άλλα τα διάβολο τριπά στη Γαλλία η γυναίκα αυτή! Τι σκοπούς έχει! Τι σατανικά σχέδια έχει βάσει ο' ενέργειά...»

Δεν μπόρεσε όμως να εξακολουθήσει τις σκέψεις του αυτές, γιατί είχε άρchiσει πια η πνευματιστική συνεδρίασις. Η κυρίες είχαν καθίσει γύρω από ένα τραπέζι, σχηματίζοντας την συνηθισμένη αλυσίδα των πνευματιστών. Έπειτα το ήμετρο έδωσε κι' η μεγάλη εκείνη σάλα έμεινε φοιτισμένη μόνο με την αδύνατη κίτρινη λάμψη που σκορπούσε ένα παρόξενο δοχείο από πυρσέλαση, μέσα στο οποίο έμπαγαν διάφορες άρωματικές ούδες. Μέσα στο σάβφο αυτό δεν μπορούσε κανείς να διακρίνει παρά μόνο τις σκοτεινές σιλουέτες των γυναικών που ήταν μαζεμένες γύρω απ' το μεγάλο τραπέζι.

Ο Κέλλερ πλησίασε κι' αυτές και κάθισε κοντά στο τραπέζι. Η ύποψη εκείνη άρχισε σιγά σιγά να έκανε ίσως να τρομάξει, αν δεν ήξερε ότι έφρασε περί μπόλδας!

Έξωρα, μέσα στη σιωπή, άκουστηκε η μεταλλική φωνή του κέντιου, που έλεγε με παύση τονό :

«Υπάγχει κάποιος μεταξύ μας που πρέπει να φύγει... Κάποιος που έχει στο νού του κακούς σκοπούς...»

Και την ίδια στιγμή, το κέντιου σημάχθηκε γρήγορα όρθιο, άναστήρισε με πρωτοφανή δύναμη απ' τη μια άκρη το μεγάλο τραπέζι και το έφρασε έπάνω στον Κέλλερ.

Το άποτέμιο χτύπημα ζάλισε τον πρόξενον και τον πέταξε απ' την καρέκλα του στο πάτωμα. Συγχρόνως η άλλες κυρίες άρχισαν να φωνάζουν τρομαγμένες και να τρέχουν δεξιά κι' άριστερά μέσα στο δωμάτιο. Μέσα στην όρλοδοή αυτή άκουστηκε ένα γέλιο σατανικό κι' άμέσως κατόπιν ο κέντιου μάζ πάχτας που έβλεπε απότομα.

Όταν ο Κέλλερ συνήλθε απ' τη ζάλη του και μπόρεσε να σηκωθεί όρθιος, έφρασε ο' έλε το σπίτι γύρω γύρω να τον περικυλίσει η καλυτέρα κι' Ζάν Κρέιν — γιατί αυτή ήταν — μά του κέντιου έρεμίστηκε. Η τετραπέρατη Γερμανίδα κατάσκοπος είχε γρήγορα άφαντη!...

Άσφαλώς η Κρέιν είχε άναγνωρίσει τον Κέλλερ απ' την πρώτη στιγμή. Κάνοντας όμως την άδιάφορη, είχε άρchiσε, όπως συνηθίσει, την πνευματιστική συνεδρίαση. Με το δαιμόσιο μυαλό της έφρασε σκεφτεί έντομεταξί το μέσον, με το οποίο θα μπόρεσε να φύγει. Κι' όπως είδαμε, το σχέδιό της πέτυχε θαμνάσια...

Τώρα ο Κέλλερ είχε κάτι άλλο να κάνει : Να έξεχνήσει δηλαδή το κωφικό που γινόταν στις φρενικές αυτές πνευματιστικές συνεδριάσεις.

Και δεν δυσκολέυτηκε και πολύ γι' αυτό. Μια πρόχειρη άναγνωση έφρασε να καταλάβη το σατανικό σχέδιό της Ζάν Κρέιν. Στις πνευματιστικές λοιπόν αυτές συγκεντρώσεις παρουσιάζονταν απ' την άποψη των μεγάλων στρατηγών της

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντομπολιό)

—Ο Τζέιμπερ Ρόλαντ, ο άοριος και ρομαντικός Τζέιμπερ Ρόλαντ, που τόσον καιρό τον έκοιμάσανε όλος ο κόσμος μαζί με την Νόρμα Γουάιτς στην όδον και στη ζωή, έγινε τώρα ο σόχος του κοιντομπολιού στο Χόλλυγουντ.

—Μ' άλλα λόγια, ο άοριος Τζέιμπερ άρραβωνιάζεται προσώχως με τη γοιτατική Λωρέττα Γκωγ, θα είναι δε έπίσης ο παρταρά της Κλάρας Μπλου στην προσεχή της ταινία.

—Ο Τζέιμπερ, που είχε άνησυχήσει τελευταία τις άναρμήτες θαυμαστοίτες του με το ξαγνικό πάχος του, ξαγνήκε την παλιά σιωνέττα του. Και είναι τώρα άοριότερος παρά ποτέ.

—Η Λούις Βελζ, η έθνελλώδης και άορία μεξικανή, έφρασε στο άξης μια έπαινένη άντιπαύ.

—Αυτό τοιλάριστον άγγέλλεται από το Χόλλυγουντ. Η Λούις, της οποίας έμεινένη έτος και έλλων άλλων βεντιών — μωδός, άνήθηκε να πάει στη νέα ταινία «Υπνοτισμένη».

—Η έπαυση λοιπόν έδωσε τον ρόλο της έμεινένης στην ταινία, σέδον άρκοστη ως τώρα, η οποία είχε έμφανιστεί μόνο με τον Ντούγκλας Φαίραμπερς στην ταινία που γράσε στις Νότιες θάλασσες.

—Η Μαρία Άλμπα είναι τόσον άορία, όσο και η Λούις, ές ίσον φλογερή και πύ... ίσοροστμένη. Και έπειτα ότι θα έπαισνη τη Βελζ.

—Α' αυτό, η τελευταία πάει να σκάσει από το κατό της.

—Η τραγούδι της Τζέιν Χάρλσον συνεχίζεται. Μετά την ύποψη του σέζιγος της, του Πάλ Μπρόν, η άορία πρωταγωνίστρια των «Άγγέλων της Κοιτώντας» μένει χωρίς περιουσία.

—Ο άπόστο άρchiσε πια τη μεγάλη περιουσία του, και διαθήκε, στην πρώτη του γυναικά.

—Κι' η Χάρλσον έπειτα ότι θ' άντικονήση πια απ' αυτή.

—Έτομεταξί, άλλαξε το χρώμα των μαλλιών της και από το χρώμα πλατίνης που είχαν πριν, τα έφρασε κακάνια...

—Έτσι θα είναι πια η άντιπαύ της «κοκκινομαλλώδης» Κλάρας Μπλου.

—Η Κλάρα Μπλου και ο σέζιγός της, ο Ρέξ Κέιν, περνούν το καλοκαίρι τους στο φράντε» (τοιμάει το Χόλλυγουντ, ο οποίος παραθερίζει στην Εύρωπη. Τώρα άρchiσε να έλθει ένα από τα μεγαλύτερα έργοτάξια της Καλιφόρνιας. Έχει έκτασι 150, οα βρίσκονται στο Βερολίνο, μαζί με τη Βίλμα Μπλάνκ.

—Όταν έρωτούν την Ταλλούλα Μπράνχαϊντ — το νέο άγγέλο των νεοφών του παγκοσμίου πολέμου, τα οποία άναθεμάτησαν τον κόσμο κι' έλεγαν, ότι οι στρατιώτες πρέπει να πετάξουν τα όπλα, και να ξανάβη στον κόσμο η ειρήνη. Καταλαβαίνετε τώρα, ότι μια τέτοια προπαγάνδα έπρεζε πολύ τις άδύνατες γυναικείες φρενές.

Κι' η μητέρας που είχαν παύα στον πόλεμο προσπαθούσαν να πείσουν τους γιους τους να πετάξουν τα όπλα και να στασιάζουν. Έν τούτοις ο Γάλλος στρατιώτης έφρασε έτσι το ήθικό τους, η νίκη της Γερμανίας θα ήταν βεβία!

Κατόπιν ο Κέλλερ έφρασε μια έρευνα ο' έλε το σπίτι της Κρέιν. Και τα έργαμα, τα οποία η κατάσκοπος δεν είχε προστάσει να περάσει μαζί της, φανόταν ότι η επικίνδυνη αυτή γυναίκα είχε τη γειτνιασμένη μιας όργανωσης, με σκοπούς διαλυτικούς. Μέσα ο' έλε το σπίτι της κορβινοκάμαράς της, βρέθηκαν άρκετες γιλάδες φρενέ-βόλιν, με περσέζιμον στεροειδίτιο. Όλα κατηγορούσαν τον πόλεμο και συνηθίζαν στους Γάλλους στρατιώτες να πάει να συνηθίζονταν πια για την πατρίδα τους. Παρόμοια άρchiζε έπειτα είχαν βρεθεί από λίγους καιρό κοκκινέτα μέσα σε άρκοστα που προορίζονταν για τους Γάλλους στρατιώτες του Μπλου και που περιείχαν ρούχα, γιλάσια και διάφορα άλλα έργα.

Η Γερμανίδα κατάσκοπος είχε κατορθώσει να ξεφύγει. Άλλά η στανική της έργο δεν είχε προστάσει να φέρη τα καταστρεπτικά του άποτέλεσμά!

Ο Ριχάρδος Μπαρθελμης, από τους δημοφιλέστους «ξέν-πρεμιέ» του Χόλλυγουντ, ο οποίος παραθερίζει στην Εύρωπη. Τώρα άρchiσε να έλθει ένα από τα μεγαλύτερα έργοτάξια της Καλιφόρνιας. Έχει έκτασι 150, οα βρίσκονται στο Βερολίνο, μαζί με τη Βίλμα Μπλάνκ.

—Ο πρόχειρο διάδοχος της 'Ιταλίας Ουιρόντος βέλει να γνη σερνοβέτης.

—Θα κινηματογραφηθεί λοιπόν ο' ένα στούντιο του Βερολίνου μια κομωδία του Μολέρο.

—Ο Λουιανός Άλμπερτιν, ο περσέζιμος ήθοσιος που ένωόσε τη δόξα και τη φημή επί τόσα χρόνια, τώρα περνά.

—Βρέθηκε από ήμερων ο' έ να προσάσει το Βερολίνο αλητεφών και μετέφρασε από την άποψή του ο' ένα άσκη άλτιον.

—Η Μπαρκαίτε Χέιν θα είναι η πρωταγωνίστρια της νέας ταινίας «Η Ζωή και ο Έρωτας», που θα γινιστή λίαν προσώχως στη Βιέννη, με σερνοβέτας τον Τζέι Μάι και τον Έριχ Σμίντ.

—Θα γινιστή δε, πλιν της γερμανικής, και γαλλικής βερσιόν, θέατρο.

Η Δίλτα Γκός, η παλιά άγαπημένη όλων των ρομαντικών, άπεσέθηκε άρκοστη από τον κινηματογράφο και ξαναγύρισε στο θέατρο.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ
ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Με τιμὰς **ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ** — **ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ** θὰ τὸ
εὕρουν αἱ ἀναγνώστριά μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘΑΝ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΝ ΤΗΚΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιστοιῶν, Σιδηρογῶν καὶ ἰσοφύλων ἄλλων τεχνιτῶν,
καθὼς καὶ Γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

Σὰς συνιστᾷμεν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Κατάστημα καὶ εἰς τὸ
εὐγνωμονεῖτε.

